

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEGIN OLACAK!..

KÜRT ULUSUNUN
AYRILMA HAKKI

■ POLİTİK ORTAM VE YENİ HÜKÜMET

Her hükümet mevcut faşist devlete dayanacak, onun bir parçası olacak; sadece faşist devleti güçlendirmeye çalışacaktır.

Syf. 3

■ DEVRİMCİ KİTLE MÜCADELESİ

İşçi sınıfı devrim mücadelesine atıldıkça, yani devrimcileştikçe kendi içindeki ve önündeki bütün bariyerleri devirebilecektir.

Syf. 5

■ PROLETARYA PARTİSİ VE LENİNİST BİLİNÇ

İşçilere leninist bilinç taşımak için parti, bütün emekçi sınıflar ve gençlik arasına gitmelidir.

Syf. 7

Devrimci Emek

Onbeş Gündük Sosyalist Dergi
Yıl: 5 / Sayı: 38 / 1 Ocak 1998

Sahibi: Emek Yayıncılık Adını

Sedat Haysal

Genel Yayın Yürütmeni:

K. Önder İL

Yayıncı İstisna Müdürlüğü:

Sedat Haysal

Abone Koşulları:**Yurtiçi:**

6 Aylık 200.000 TL

1 Yıllık 400.000 TL

Yurtdışı:

6 Aylık 120 DM

1 Yıllık 240 DM

Hesap No:

Selçuk Haysal

Yeni Kredi Bankası/İSTANBUL

Aksaray Şubesi 00560994

Adres:

Höyük Mah.

Cemal Nadir Str.

H. Fazlıoğlu İşhanı Etiler

Cıngırcıbaşı/İSTANBUL

Tel: 0212 511 09 10

Avrupa Temsilatlığı:

Selâhattin Karataş

Print Lager 3000 Barenz AHN

ISVIGRE

İsviçre Temsilatlığı:

H. Kepenek

Rue Du Lac 10/A

1000 BIELLEVEUX / LUSAZNE

ISVIGRE

Almanya Temsilatlığı:

H. Arslan

Bürgerhoff Str. 9 14957

Dortmund / Almanya

Baskı:

Gürlez Ofset

Genel Dağıtım:

VAT-BAT-702

Uzun ve zor olan devrim yürüyüşümüzde yoksul emekçi halkların sesi, kulağı, gözü olan Devrimci Emek dergisinin 15 günlük bir periyoda aramızda olması gençlik arasında bizi çok sevindirdi. Devletin kitleleri yıpratmak için medyayı, özel radyoları, TV'si vs. ile topyekûn savaşa karşı kitlelerin yanında Emek Cephesinin seri olmak için büyük savaşa veren Devrimci Emek dergisi emekçilerini kutuyor ve çabalarını daha da üsteye götürmelerini temenni ediyoruz. Dergimizin çıkarılmamasının dağılmasına kadar her alanda Gençlik olarak Devrimci Emek dergisinin yanında olacağız ve hareketi de bu onurlu kavgada halkların seri olan Devrimci Emek dergisine onay vermeye çağırıyoruz. Ancak o zaman 'Yeryüzü ağkır yüzü' olabilir diyoruz.

Kızıl selamlar.

Devrimci Öğrenci Birliği
(DÖB)

Sayın Devrimci Emek Çalışanları,

Derginin onbeş gündük uluşman, biz özgür tutsaklar için ayrı bir anlamı var. Kendimizi hep sınıf mücadelesinin bir parçası olarak gördük. İşte bu yüzden, asla kararmayacak sol meşemenin altındaki cevahir.

Devrimci Emek'in gelişimi, sosyalist hastan alanında net ve kararlı olmanın önemini kanıtlamıştır. Şimdi, Leninistler, dergileriyle daha güçlü ve kararlılar. Ve bu başlangıçta, devrimin güzel günlerinin usak olmasının bir göstergesidir.

Başarılar kadar, eşsizlikler de bizimdir. Bu konuda üzerimize düşen görevi yapmaya söz veriyor, başarılar diliyoruz.

Çanakkale E Tipi Cezaevi
TKEP/LENİNİST
Davası Tutsakları

DEVRİMCİ EMEK
ABONE OL
ABONE YAP
ELDEN DAĞITIM
KAMPANYAMIZA
SEN DE KATIL!

POLİTİK ORTAM VE YENİ HÜKÜMET

24 Aralık Seçimlerinden sonra kurulacak hükümet eski hükümetlerden farklı olarak Çıkarıcı Birliği'nin getirdiği anlaşmaları imzalamak durumunda kalacaktır. Gümrük Birliği anlaşmalarını geçiren geçirmek isteyenler, ancak ilişkileri zora sokacak, sonuçta daha kötü koşullarla aynı noktaya gelecektir. Avrupa ile aynı GB içinde olmak Türkiye'nin ekonomik-toplumsal durumunu bilyük ölçüde etkileyecektir.

GB ile birlikte, sanayi, ticaret ve finans alanında büyük iflasların yaşanacağı artık herkes tarafından biliniyor. Devlet, bu alanda doğacak zararları tekeller için karşılayacaktır. Tekeller dışında kalanlar ise tekelci baskıya dayanamayacak, yok olup gideceklerdir. Pak çuk kapitalist işletmenin iflas etmesi ile birlikte esas darbeyi işçiler yiyecektir. Kapitalistler öne krizi atlama için işçi çıkaracak; sonra da iflamlı sonuçları keskin işçiyi işsizliğe itecekler. GB'nin yürürlüğe girmesiyle, yalnızca bu gelişme sonucu yüzbinlerce işçi işten çıkarılacaktır. Kapitalist devlet işletmeleri ve özel sektör bilindiği gibi aynı biçimde işçi çıkarıyor. Kitleci işçi çıkarılması sadece son birkaç yılda milyonlara ulaştı. GB'nin uygulanmasıyla beraber bu sayı dev rakamlara ulaşacaktır. Ekonomik yıkımın aynı zamanda sosyal yıkım anlamına geldiği açıktır. Bu anlamda, yeni kurulacak hükümet dönemi ekonomik-toplumsal bunaltının en üst düzeyde çıkacağı bir dönem olacaktır.

Tekelci egemenliğin olduğu, emperyalizmle ağır bir kapitalist ülkede, bütün hükümetler yalnızca egemenlerin söylediklerini yaparlar, tekelci kapitalist koşullarda, emperyalizme bağımlılık koşullarında hiç bir hükümet bunun dışında davranamaz; kurulu düzeni çıkmak isteyen olursa, hemen kurullara uymaya zorlanır; sonuçta tekelcin ve emperyalizmin helikopterli kuzular üstüne gelir. Bütün burjuva partilerin ve burjuva hükümetlerin birbirine benzemesinin ana nedeni, ekonomik yapının tekellerin ve emperyalizmin içinde olması; ekonomik gücün onların elinde olmasıdır. Ekonomik gü-

cü elinde bulunduran, bunun sayesinde politik gücü de ele geçirir; işbirlikçi tekelci sermaye bütün burjuva politik kuvvetlerin tek sahibidir. Kapitalizmin rekabet döneminde çıkarılan birbirinden farklı olan burjuvalar, aralarındaki rekabeti politik alana da yansıtırlar. Bu nedenle aynı anda burjuva partileri bu farklı burjuva çıkarıları yansıtır. Liberal, muhafazakar, sosyal demokrat politikaların aralarında farklılık olduğu dönem çıkan gerilerde kaldı. ABD'deki "Cumhuriyetçiler" ile "Demokratlar" arasında bir fark ortaya koymaz, bir fark varsa, bu, çeşitli tekel grupları arasındaki çıkar çatışmasını yansıtır. Her iki parti de emperyalist politika izler; her alanda politik gereklilik, her iki partinin tüm politikalarını kapsar. Kapitalist Avrupa'da ya da kapitalist Uzak Asya'da da durum aynıdır. Sermayenin belli ellerde yoğunlaşması kapitalist ekonomiyi yasalara işlemesiyle beraber, ekonominin yoğunlaşması ifadesi olan politikada, tekeldeki bu yoğunlaşmayı yansıtır. Bu maddi temellere dayanarak kesin olarak söyleyebiliriz ki, Türkiye'de kurulacak olan her hükümet emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci sermayenin emrinde olacak; onların çıkarlarına dile gelecektir.

Yeni hükümet mevcut faşist devlet aygıtlarında her hangi bir "demokratik" iyileştirme yapamaz; bunun birinci nedeni, öncelikle böyle bir burjuva politik güç yoktur; ikinci neden ise, faşist bir devletin burjuva ilişkiler çerçevesinde "değiştirilemezdir." Her gelen hükümet mevcut faşist devlet makinesini sadece daha da yetkinleştirir. Arkılı bazı burjuva çevrelerin de ilirafetlikleri gibi, yeni meclis ve hükümet yalnızca MGK'nın söylediklerini yerine getirecektir. Böylece şunu kesin olarak söyleyebiliriz; her hükümet mevcut faşist devlete dayanacak, onun bir parçası olacak; sadece faşist devleti güçlendirmeye çalışacaktır. Duguna kadar, faşist generalleri, cuntacıları ve işkencecileri sadece de olsa "ezmelendirmek" istediğini söyleyen bir tek burjuva güç çıktı mı? Böylece bir hareket istese de zaten devlet karşısında

bir "güç" olmaz. Burjuvazi karga-devrimci-dir; burjuvazinin tüm partileri de öyle. Eğer bir burjuva partisi çıkıp ta, devlet yapısında değişiklik yapacağını söylese, bilin ki, bu, kitleleri aldatmak içindir; devrimi önlemek içindir. Hiç bir burjuva hareketi, tekelilere rağmen, emperyalizme rağmen, faşizme rağmen bu devlet iklicisinde bir taşı bile yarımdan oynatamaz. Her burjuva meclisi ve hükümeti baskı makinesinin bir parçası olacak; baskıya dayanacak, baskı uygulayacaktır.

Kapitalistlerin, adını "kemer sıkma" dedikleri ekonomik politikalarını uygulamak, GB programını uygulamak için mücadele ve hareket halindeki emekçi kitleleri susturmasını gerektirir. Sokağa çıkma ya da sokağa çıkmak için hazır olan kitlelerin, bundan sonra hiç susmayacakları açıktır. Bu demektir ki, burjuvazi varlığını sürdürmek için mutlaka daha fazla şiddete başvuracaktır. Şiddeti arttırmadan, sınırlanmadan burjuvazi komünümü koruyamaz. Bu nedenle her yeni kapitalist meclis ve kapitalist hükümet daha fazla şiddete baş vurarak; daha fazla şiddet, iş, karşıtı yaratacaktır; yani daha fazla şiddete başvuracak olan hükümet aynı biçimde daha sert şiddete başvuracaktır. Önümüzdeki dönemde tarih karşıt sınıfların şiddeti taraftarı olacaktır.

'90'dan sonra kurulan bütün hükümetler "iç savaş hükümetleri" olacaktır; şimdiki hükümette aynı biçimde bir iç savaş hükümeti olacaktır. İç savaş koşullarında başka türlü "hükümet" edilmez. Ne var ki, iç savaş devrimden sonra, hiç bir savaş hükümeti tarihten emin değildir. Çünkü her hükümet bir barut fıçısı üzerinde duruyor. Bu barut fıçısı her an ateşlenebilir. Yüzdeler sürmekte olan savaş öyle bir savaş ki, ancak tarafların birinin kesin ve mutlak üstünlüğüyle sona ermedikçe, devam edecektir. Türkiye ve Kürdistan'da sürmekte olan savaş kesin sonuçlu değil, uzun bir dönem kopayacak bir savaştır. Halklar, devam etmesi halinde daha uzun bir süre acı çekecek, zor günler geçirecek, kurban verecekler; ta ki, devrim yoluyla iç savaşa son verene kadar. İç savaşın kendisi maddi temel ile birlikte yalnızca devrim tarafından sona erdirilir; taraflardan birinin "silah atması" ile savaş sona ermeyecek; tersine daha da uzayacaktır. Kitleler artık bu durumda daha da zorlaşacak; kesin yol ayırmana gideceklerdir. süreç hızlandı. Burjuva egemenlik, faşist devleti iktidarı ve savaş hükümeti değil, işçi sınıfının, yoksul köylülüğün ve tüm emekçilerin Gececi Devrim Hükümeti halkların biricik çıkışı

olarak ivedilik kazanıyor.

Kürt Ulusal Sorunu yeni medya ve yeni hükümet döneminde de çözülmecektir, bundan sonra da herhangi bir burjuva hareketi, ulusal sorunu" çözemez. Artık "ulusal sorunun" burjuva çözümü yoktur. TÜBİAD, Sabancı, Koç, Kamili ve diğer tekelci güçlerin yeni hükümetin "Kürt Sorunu" çözmesi biçimindeki illeği; yalnızca Kürt halkının ulusal-ulusal kurtuluş yolundan uzaklaşmak içindir. Emperyalizmin ve tekelci sermayenin "Kürt Sorunu"ndaki politikalarını aynı bir yan ile ele alacağız. Burada ya kadarcık söyleyeceğiz, yeni hükümet de "ulusal sorunu" çözemez. PKK'nin, sorunun "barışçı-devrimci" çözümü fiyasko ile sonuçlanacaktır. Bu gelişmenin sürmesi ile birlikte Kürt halkı devrimci yürüyüşünü sürdürecektir; ulusal ulusal kurtuluşun yalnızca devrim yoluyla gerçekleştirilebileceği olduğu biçimindeki bir bilinç egemen olacaktır. Yeni hükümet döneminde eskilerine göre daha yaygın, sert ve sonuçları zararlı olacak olan Kürt halk ayaklanmalarına tanık olacağız.

Önümüzdeki dönem Kürt halkının devrimci iştahları, ayaklanmaları, askeri savaşları, Türkiye emekçilerinin iştah ve ayaklanmalarının yükselişi bir dönem olacaktır. Bu güne kadar olanlar, daha büyük çatışmaların ön belirtisidir. Koşullar ve basıncılar emekçi kitleleri yalnızca devrimci doğru iliyor; sürerini önlememez gidici bu yöndedir. Bu dönem her taraftan ayaklanmaların eselerinin geldiği, illeği yağın devrimci bir dönem olacaktır.

Çıkış devrimci olacaktır. Seçim için oluşturulan, oluşturulan devrimci istediği "Emek, Barış ve Özgürlük" Bloku istene de uzun süre ayakta kalamaz; çünkü "ulusal sorun" ve genel olarak tüm demokratik sorunların "barışçı-devrimci" çözümünü istiyor. Demokratik sorununun "barışçı-devrimci" çözümü mümkün değildir; tezin savunucusunun bu yönelişi sadece emekçi kitleleri devrimden vazgeçirmek içindir. Kavgılar ve görevler size uygunsa bir "Devrimci Blok" sorunda hale getirebilir. Dönemin size görevi hareket halinde ve hükümet güçleriyle çatışma halinde kitlelerin iştahını yönetmek, devrimci eylemleri ivet: olarak arttırmak, devrimci örgütlenektir. Bunun için devrimin politik kuvvetlerini bir güç olarak bir araya getirmek, görevi bağışınını getirdir. Önümüzdeki dönemde Leninistler bunu yapmaya geçirmek için çalışacaklardır. Kuvvetlerimizi birleştireceğiz, savaşacağız ve yeneceğiz.

SEÇİM SONUÇLARI

Tulcan'daki değerlendirme bilinen anlamıyla seçim "sonuçları" alınmadan yapıldı; şiddetli değerlendirme ise seçim "sonuçları" ortaya çıktıktan sonra yapıldı.

Politik krizi çözmek, bir çıkış yolu bulmak için seçime giden tekelci güçler, 24 Aralık seçimlerinden yine politik krizle çıktılar, çıkış yolu bulunamadı. Burjuvazi kitlelerin büyük bir kesimini tek bir parti aracılığıyla etkileme, peşinden sürüklenme yeteneğini yitirdi. Orta yere gora parçaları bir mansara çıktı. Yeni bir hükümet oluşturma, farklı partilerle oynayan tekelci grupların çıkar çabasının ne derinle bir çökmeze girdi, Partiler arasında bir "farklılık" olduğu için değil; tekelci sermaye gruplarının ve emperyalist devletlerin çıkarlarının birbirinden farklı olmasından dolayı "hükümet bunalmı" uzun bir süre devam edecektir. Hükümet hangi biçimde kurulursa kurulursa, burjuvazi artık eskisi gibi yönetemeyecektir; Kavgılar, toplanma gündeminde sürekli kriz olacaktır.

Büyük burjuva partileri esasında güç kaybetmiştir. Ortaya çıkan sonuç bunun sad kanıtıdır. Devletin para cezası, hapis cezası, cumhuriyetli kartlarına çağruları, suni rekabet yarış ve birtin olanaklarını kullanarak sandığa gitme çağrılarında rağmen yaklaşık olarak 7 milyon insan oy kullanmamıştır. Sandığa gitmeyenler ikinci parti olduğu için "zaferini" ilan eden en büyük partiden daha büyük bir kitledir. Onca basıya ve propagandaya rağmen bu kadar büyük bir kitlenin sandığa gitmemesi, kitlelerin partiden parteye ve sistemden umudunu kestiğini gösteriyor. Kitlelerin büyük bir kesimine göre bütün burjuva partileri aynıdır; emekçi kitlelere ise hiç bir şey veremeyecektir. Kitleleri sul lafalarla sandığa gitmeye çağırılan onca bası ve çabaya rağmen bu kadar büyük bir kitlenin sandığa gitmemesi, Reformcu blok bir kere daha kitlelerin parçısında kalmıştır.

Bunun propagandacı çalışmalarını medise millet vekili olmak için yapılan "Emek, Barış ve Özgürlük Bloku" helklenen sonucu almazdı. Bunun nedenlerini arka arkaya sorularken bile açık olarak ortaya çıkarıyor ki, bütün hedefleri medise gitmekti. Medise gitmedikleri için yaptıkları çalışmalar sonuçsuz kaldı, Blok'un sad dayanağı ve yitirdiği olan HADEP Kürt halkına istenen desteğini alamadı. Bunun nedeni, kendileri tarafından aralanan nedenlerle birlikte; sad olarak devrim mücadelesine ters davranmalarıdır.

Kürt halkı düzenlen kopmak ve devlete karşı mücadele vermek için bu kadar çaba gösterirken, bu uğurda binlerce evladını yitirenken yasal parti ise, bu yöneliğe ters biçimde, Kürt halkının devlet ve düzenle buluşmak için çaba gösterdi. HADEP'in çabası, Kürt Halkının ulusal-ulusal kurtuluş mücadelesine ters ve bu mücadelesinin hedefini sapıtıran bir çaba olmuştur. HADEP esas olarak politikalarını yavaş geçimlidir.

PKK'ın "barışçı-devrimci" çözüm için tek taraflı olarak "ateşkes" ilan etti. Ne var ki, bu politika da hiç bir sonuç vermedi; bir kere daha Kürt halkına yanlış yol gösterildi. PKK'nın "ateşkes"inin bir zaman da parlamentoya temsilci göndermekti. Çaba sonuç vermedi, Çabalar sonuç vermedi, ama artık bu alanakilerin kabul ettikleri bir gerçek var: "Sistemin çirkinliğine malıy" almaktadır. Sistem ise HADEP'in ve reformist sol'un seçimlere katılmasını kullanarak bütün dünyaya bu seçimlerin tek "demokratik biçimde yapıldığını gösterme olanağına kavuştu. Tekelci güçlere bu olanağı veren reformist Blok'tur. Önderlerin izlediği politikaların yanlış olmasının anlaşılmasıyla, "seçimlere boykot etmenin" Kürt halkı için doğru bir politika olacağı biçiminde bir düşünceyi doğmasına yol açmıştır. PKK için yapılması gereken doğru şey, seçimlerde izlediği yanlış politikasını özleştirilmesi vermek ve ulusal sorunun "barışçı-devrimci" çözümünü yönelişinden bir an önce vazgeçmektedir.

"Seçim Aldatılmasına Hayır! Ya Devrim Ya Ölüm!" diyerek seçimleri boykot eden TKP/LENİNİST ve aynı yönde ölmülmü tüm kavgı devrimci güçler, Türkiye ve Kürdistan devrimini temsil ettiler. Seçimlerde doğru taktik ortaya koyanların ne kadar tahmin oldukları, seçim sonuçları ortaya çıkması anlaşılmalıdır. Devrimci güçlerle, sosyal-reformistler arasında seçimlerde ortaya çıkan taktik farklılığı esas olarak devrimin en temel komlarında, emekçilerin kurtuluş mücadelesindeki temel farklılıklarını birleştiriyor, aynı bir devrimdir. Taktığın bir kere daha stratejiye bağlı olduğu anlaşılmalıdır. Leninistlerin seçimlerdeki devrimci taktiği, devrim ve iktidarı ele geçirme stratejisinin bir parçasıdır ve amaçları birleştirilmiştir. Reformist Blok'un seçimlerdeki taktiği de, onların sosyal-reform programlarının stratejilerinin bir parçasıdır ve bu hedeflere birleştirilmiştir. Devrimlerle, reformistler arasındaki strateji ve taktik farklılık her alanda somutlaşmıştır.

Uğur GÜNDÜZ

DEVRİMCİ KİTLE MÜCADELESİ

Devrim mücadelesinin, örgütlü konuluşla öncülüyle sınırlı olmayıp, geniş bir kitle temeline sahip olduğu en iyi kanıt yıllardır süren toplumsal mücadelelerdir. Komünist öncünün faaliyet alanında büyük kayıplar vermesiyle, iyi gün dostlarının salfan terk etmesiyle; emekçi iktidareye, zorluklara ve yoksulluklara rağmen bugün dilediği ayakta, mücadele ediyor; devrimci salfara yeni insanlar katılıyor; bu, devrimde kesin bir kitle temeline dayandığını açık bir kanıttır. Bilimsel sosyalist hareket, emekçi kitleler içinde derin kökler salmıştır. Faşizmin her ağır tetüründen sonra ağır komünist hareket yeniden ayağa kalkıyorsa; her seferinde yeni salfunlar veriyorsa, devrim mücadelesinin kitle mücadelesi özelliği kazanmıştıdır. Halk kitlelerinin anti-faşist, anti-kapitalist mücadelesi, çürütme, eski burjuva ilişkiler içinde yeni ve gelişmekte olan özü temelli ediyor. Yeni özele eski biçim arasında kıyasıya bir çatışma sürüp-gidiyor. Tarihin akışı yönünde hüriyen, serpiyen ve gelişen devrimci ez kesim olarak kapitalist biçimi parçalayacaktır. Eski'nin bağından yeni bir toplum doğacaktır; gelişen salfunlar bunun habercisidir. Önümüzdeki süreç çetin ve çok sert geçecektir. Geçen yönünde Alman Materyalist "işçi filozofu" J. Dietzgen'in v zamanı söylediği: "Ciddi kavgalara girilmeden yeni topluma ulaşamayız" sözünü tam bir yüzyılın tüm deneyleriyle doğrulanmıştır. Türkiye ve Kırdistan'da emekçi kitleler, yeni topluma ulaşmak için ciddi mücadelelere giriştiklerini bize gösteriyorlar.

Türk, Kürt ve bütün halkların toplumsal kurtuluş mücadelesi yüzyıllar ve sınırlı olmadı. Zulüm ve sömürden kurtuluş kükürlü, sürekli, kesin mücadele özelliklerine sahiptir. Kapitalist sömürünün yoğunluğu, faşist hastanın vahşet düzeyinde olması; insan yaşamını hijyenlendiren maddi koşulların emekçi salfunlara yoksulluk ve zorluk getirmesi; emek-sermaye ilişkisinin keskinleşmesi; burjuva politik ilişkilerin geri karakteri sonucu, halklarla burjuva devletin sürekli çatışma içinde olması; salfunlar savaşımın uzun bir döem ya iç savaş ya da iç savaşa yakın düzeyde geçmesi, emekçi salfunların mün-

delesine sürekli, direngen ve devrimci bir nitelik kazandırmıştır. Devrim ve yeni bir topluma ulaşma yolunda bugüne kadar "ciddi kavgalara" girişen kitleler, iktidare, infaz, tutuklanma, sürgün, katliamlarla durdurulamaz, münim ve haskı kaçıllan harekete imatç, direngen, savaşı yönler sağlamıştır. Her ağır darbe ve yenilgiden sonra tekrar ayağa kalkabilmiş; zulüm ve katliamların "kâr emediği" o "büyük tahammül" sahibi emekçi salfunlar, mücadeleyi zafere ulaştırmak için gereken özü oluşturmuştur. Toplumsal süreç, gelişmeyi öldüğü gibi, değişimi de belirleyecek olan bu devrimi özlerdir.

Tarihi gelişmelere, toplumsal olaylara idealistçe yaklaşan reformist sol, gözlerini önünde bütün çağların en büyük toplumsal devrimini gerçekleştirilecek olan halk kitlelerinin direngen mücadelesini görüyor. Onlar salfunlar mücadelesini ne tarihsel materyalist açıdan, ne de diyalektik materyalist açıdan çözümlerlebildiler. Emekçi salfunların mücadelesinde tarihsel yönden olduğu gibi diyalektik olarak da gelişme-değişim var. Tarihsel ve diyalektik olarak meydana gelen gelişme-değişim devrimci duruma koşullarından dolayı salfunlar hiçiminde oluyor. Son yıllarda iyice açık olan söylemler, kitle bilincinde ve günlük davranışında salfunlara yol açıyor. Maddi koşullarla ele alma yöntemine metafizikçe yaklaşan, salfunlar mücadelesini idealistçe çözümlleyen reformist sol hareketin, kitlelerdeki "devrimi" görmesi olanaklı değildir. Her dışı karşısında salfunların ösümlüyor; salfunların gelişen olayların gerisinde kalıyorsa, yöntemde diyalektikten, politik perspektifte ise devrimciliğinden yoksunluğun sonucudur. Toplumsal süreç ve politik olaylar devrimci yönde gelişiyor, öncünün mücadele perspektifli de devrimci olmak zorundadır.

Devrimci gelişimi, devrimci tutsakların mücadelesini izleyerek güellim Devrimci tutsakların kesintisiz olarak 15 yıldır süren dirençli, anti-faşist ve anti-kapitalist sınıf mücadelesinin en önemli yönü oldu. Mücadelenin firtına alacı olan cesareti, şiddetle elkin durumdadır. Cesareti, toplumsal-politik rejimin ve salfunlar mücadelesinin durumuna bir ayna gibi yansıtıyor. Cesaretinin sürekli devrimci tutsaklarla dolup-tağmazsa, toplumsal gelişmelerin de sürekliliğini gösteriyor. Burjuva düzenin, yalnızca baskı, işkence, zulüm ve katliamlarla ayakta durabildiğinin yine en açık kanıt cesaretilerindeki durumdur. Halkların iktidare, katliam, salfunlarla yoldırılmadıklarının, devrimci tutsakların kavgalarından daha iyi kanıtı olur mu? Burjuva sistem, beton duvarlara, demir parmaklıklara, devlet güçlerine rağmen yine de devrimci tutsaklardan bu kadar korkuyorsa; bu korku salında devrimci duydun korkudur. Ahşap onca öleme rağmen, her alayda panzehirleri çevreye sokuyorsa; bununla yetinmeyip tüm geri toplum güçlerini ayağa kaldırıyor; bu, yalıtılmakta olan devrimci korkusundan başka bir şey değildir. Faşizm, devrimci tutsakları susturmadan, devrimci tahlikesini artırmamış demektir. Ne var ki, cesaretilerine dokunmak da çok tehlikeli oluyor burjuvazi için. Cesaretilerine saldırdığı zaman toplum ayağa kalkıyor, emekçilerin üstüne gitmi mi, bu defa cesaretileri ayağa kaldırıyor. Salfunlar mücadelesi en çiplak, yalın, açık biçimle emekçilerinde yaşanıyor. Cesaretiler toplumsal düzenin çöktüğünü; salfunlar mücadelesinin yoğunlaşmasını aygıtı gibi yansıttığı gibi, emekçi kitlelerin politik bilincinde ve pratik davranışındaki "devrimi" de yansıtıyor.

Devrimci tutsakların ve salfunlar mücadelesine kopmuş bağlarla bağlı olan "analır" mücadelesi kitlelerin nasıl bir gelişme gösterdiğini ve nasıl değiştiğini gösteriyor. Bugün toplumsal-politik bir hareket olan "analır hareketi" 12 Eylül darbesi ile öze çıktı. Önceleri tekil ve önemsiz olan analırlar mücadelesi, zamanla organize ve edilece olmaya başladı. Bu aşamada artık analır hareketi "direnme hareketi" özelliğindedir. En az aylar kadar baskı gören analırlar, yalıtılmalar, geri düşmediler, dış çukanediler, evlatlarının her zaman yanında oldular. Toplumun sustuğu, üstünde özü toparığı olduğu zamanlarda analırlar, özün analırların hep ayaktaydılar. "Buğday barlanma ortamında düdüklü, Önceleri, kendi evlatlarına desteklemek için mücadeleye atılan analırlar, zamanla diğer devrimci tutsaklar için de mücadele etmeyei öğrendiler. "evlatlarının davası hakis bir davadır" deyip, devrim davasını savundular. En son geldikleri nokta burasıdır. Analırların mücadeleye atılması, çatışmalara katılması, gelişmeleri izleni yaşamın süreç genel olarak emekçi kitlelerin gelişme-değişim sürecini yansıtıyor. Bir süre önceye kadar, hiç bir politik-toplumsal olaya katılmıyan, hatıta evlatlarının engellenmeye kalkın, bu insanlar, şimdi çatışmaların birer müdresi oldular. Artık yalnızca Gorki'nin "Amı" atı yea, bi-

zım de "ana"larımız var. Gerek'inin "Ana'sı, Rusya'da yükselen proleter devrimin habercisi oldu; bizim "ana"ları da Türkiye ve Kürdistan'da işçilerin-emekçilerin mücadelesinin, devrimin yükselişinin habercileridir. Her ana birer devrim ateşi taşıyıcıdır.

İşçilerin mücadele çığışı, Engels'in "geçişme basitten karmaşığa doğru olan" sözünü, diyalaktığın bu temel yasama doğrular yönde dir. Yaklaşık altı yıl önce barışçı, ısranlı, sınırlı biçimde ortaya çıkan işçiler, her defasında kendilerini ve mücadeleyi bizzat gösterdiler.

İşçilerin sınıf mücadelesinin kısa dönemli olmadığı, sürekli ve hareketli bir mücadele olduğu kesinlik kazandı. Bahar Eylemleri sonrasında işletmelerinde sigorta hastanelerinde kadar yürüyen işçiler, 15 Ekim'de bütün illerden Ankara'ya doğru yürüdüler; hem de barikatları yıka yıka. İşçiler Eylül-Ekim arasında "Sonbahar Grevleri"yle Cumhuriyet döneminin en kitlesel ve etkin eylemini gerçekleştirdiler. İşçilerin sınıf mücadelesi, geçmişte göre hem sertleşti hem de daha kitlesel hale geldi. Bu gelişmenin yanında, gelişme ile iş işe başka bir gelişme var ki, direngenlik ve kararlılığın en iyi örneğini gösteriyor: açlığa, işsizliğe, baskılara karşı direnme. Son yıllardaki en önemli ve sürekli olan işçi eylemleri, işçi kayınlarına karşı gelişti. Kayın ve ay burakılan işçiler aylar ve yıllar süren direnişleriyle direnme barikatları yarattılar. Açlıkla başarak aylarca ve yıllarca direnmek, politik "itihaf" yapmak kadar önemlidir. Yiğit işçilerimiz bunun en iyi örneklerini verdiler. Sadece bağıştıkları açlık değildi, uzlaşsız burjuva sendikacılığının iş baskıları ve sermayenin dış baskılarıyla da burjuva zorunda kaldılar. Ay kaldılar, baskı güdüler, ihanete uğradılar, ama kararlıydılar. Direnişçi işçilerin direniş dönemi, onlar için iyi bir mücadele okuludur. Sosyalizm ve mücadele okulundan geçen işçilerin sayısı sürekli yükseliyor.

Direnme, kararlılık göstermek karar, devlete çatışmak da işçilerin gelişmelerinde yeni bir dönemin başladığını gösteriyor. Hükümet ve devlete karşı mücadele, işçi sınıfında öncelikle politik iktidar mücadelesi vermek paraklığı biçiminde bir bilincin yerleştiğini ifade ediyor. Kapitalistlerin ekonomik-toplumsal ayrıcalıklarına, ellerinde tuttukları politik iktidar sayesinde koruduklarına; o halde öncelikle burjuvazinin bu politik üstünlüğüne son vermek gerektiği biçimindeki devrimci politik bilincin ortaya çıkması kendi içinde bir "devrimdir". Devrimci politik bilincin, işçinin kapitalizme karşı verdiği mücadele içinde doğması; bunda belirgin devrimci güçlerin yıllarca ısrarla sürdürdükleri eğitim ve propaganda çalışmalarının kesin etkisi var. Bilir, tarihsel hareketle bu bağtu. Burada anlatılan bütün işçi kitlesi de

gildir, işçilerin öne kesimidir henüz. Ne var ki, olaylar devrimci yönde gelişiyor, işçi sınıfı devrimleşiyor; gelişmenin ana yönü budur. İşçi sınıfının çağınlanmasının devrimci gelişmesi için daha alınması gereken epeyce yol var; ancak, bilinmelidir ki, devrim dönemlerinden gelişmeler ani ve sıçramalar biçiminde olur. Bunun yanında, işçi sınıfı kendi içinde birliğine ulaşması güçlüğüyle daha çetin bir mücadele yürütmek durumundadır. İşçi sınıfı devrim mücadelesine atıldıkça, yani devrimleştikçe kendi içindeki ve önündeki bütün barikatları devirebilecektir. Devrimleşen işçi sınıfı, hem ücretli köleliği, hem de köle kişiliğini ortadan kaldıracaktır. Faşizmin baskı ve katliamlarına, reformist "sol'un ihanetine rağmen işçiler leninist saflara katılırlarsa; devrimci saflar yeni militan emekçilerle güçleniyorsa, bu, işçi sınıfının devrimi safere götürmeye kararlı olduğunu kesin olarak gösteriyor.

Yine son altı yılda belirgin olarak öne çıkan diğer bir emekçi hareketi de kamu emekçilerinin devrimci hareketidir. Kamu emekçileri mücadelesi hareketi daha ileri gidebilirdi, eğer hareketin başına çekilen burjuva uzlaşmacılar olmasaydı. Şu an böyle gelişiyor. Emekçiler hem kendi içlerindeki burjuvadan daha çok burjuva olan liderleriyle hem de devlete karşı olarak ilerleyeceklerdir. Kamu emekçilerinin mücadele gücü, aynı zamanda bir gelişme çığışıdır; "ağaçları yakmaya, basitten karmaşığa doğru".

Öğrenci gençlik, faşizme ve kapitalizme karşı mücadelelerin yalnızca en önemli potansiyel gücü değil, aynı zamanda, hareketin taşıyıcısıdır. Devrimci hareketin militan kadrolarının büyük bölümü gençliğe, özellikle de öğrenci gençliğe dayanıyor. Devletin baskılarına, polis ve askerî işgal ve kuşatmasına, faşist saldırılara karşı zorlu bir mücadele veren öğrenci gençlik, reformistlerin söylediklerinin tersine, okulları mücadeleyi değil, toplumsal mücadeleyi öne almayı. Sermaye, devlet, bir de bizim reformistler öğrencileri okul duvarlarından içine kapatmak için uğraşmasına rağmen, yine de okulları öğrencileri emekçi sınıflara yarıma itmiştir. Halklar için politik özgürlük kazanılmadan, kendileri için akademik özgürlük kazanılsaydıysa kavranmış olan gençlik, devlete karşı yolda yol alıyor. Öğrenciler, faşist saldırılar ve baskılara karşı daha güçlü olarak yeniden ayağa kalktı. Du alandaki gelişmeler, öğrencilerin bundan sonra mücadelede daha etkin bir rol oynamasını gösteriyor.

Bunun bu toplumsal olaylarla karşılıklı etkileşim içinde ve esas olarak kendi toplumsal dinamiklerine dayanarak ortaya çıkan Kürt Halk Hareketi, Kürdistan ve Türkiye'deki devrim mücadelesi için büyük bir ayarış oldu. Kürt halkının ulusal-sınıfsal

kurtuluş yolunda ayağa kalkması; büyük bir kıyam ve zulüm dalgasına rağmen ayakta kalması, faşist TC için deprem sarsıntısının yarattığı etkiyi yarattı. Ulusal-sınıfsal kurtuluş sarsıntısı, farklı şiddetlerde devam ediyor. Kürt halkını tamamen karşıya alan faşist devlet iktidarı; Kürdistan'da baskıların artmasından varlığını sürdüremez duruma gelmiştir. TC, hareketin safere ulaşmasını önlemek için emperyalist ülkelerden büyük kitle imha silahlarını (füzelerini) almaya başlıyor. Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi kendi kendine kötülük etmedikçe, TC'nin kitle imha silahları da sonuç veremeyecektir. Taktik sermaye ve faşist devlet iktidarı, kitle imha silahlarıyla yalnızca gücünü ortaya koymakla kalmayarak, varlığını da ortaya koymak durumunda kalacaktır. Burjuvazinin böyle bir girişimi kesinlikle kendisini yıkam. Kürt-Türk ve bütün halkların safere sonuçlanacaktır. Kürt halkının, sermayenin yalınca askeri güçlerini değil, kapitalist egemenliği de tehdit etmesi müthiş bir gelişmedir.

Emekçi kitlelerin ve bütün halkların toplumsal hareketini izlerken, aslında hareketin diyalektik ve tarihsel değişimini de izlemiş olduk.

Şimdi de hareketin gelişiminin ve değişiminin seyri silahların elverişliliğiyle izleyelim. Reformist sol "silahlı mücadele dönemi kapanmıştır" diye silahları ve devrimciğe vade attıysa da, pratikte devrim ve karşı-devrim daha fazla silaha başvurmaya başladı. Hem devlet ve gerici kitle silahlandı, hem de devrimci güçler silahlандılar. Silahlanmaya devam ediyorlar. Silaha ve askeri güce başvurmasa, vasa "barış" antlaşmalarına rağmen, kavvelerarası çatışmayı sonucu götürerek tek yönlü durumundadır. Sürekli silahlanma, çatışmanın geçmesie göre çok hızlı gerçekleşti gösteriyor. Silaha başvurulması, çatışmaların şiddetlenmesi belirgin bir gelişme ve aynı zamanda değişimdir. Eğer halk kitleleri toplumsal sorunları keketen çözmek için silaha sarılmaya başlıyorsa, bu demektir ki, kitleler kesin bir değişim istiyorlar. Devlet zaten tepeden tırnağı en modern kitle imha silahlarıyla donanmıştır. Bu rada önemli olan devletin baskı altında tuttuğu halkların ve emekçi kitlelerin silahlanmasıdır. Silahlı mücadele belirleyici konuma geldi. Hangi gerçek işçilerle silahlar somuca helirleyici oldu ki. Marx'ın söylediği gibi; "Yeni kuvvet mücadeleye tutuşunca, somuca yine kuvvet çözecektir." İsyana, sokak savaşıları, gerilla eylemleri, silahlı saldırılar, askeri çatışmalar, halk hareketinin uşuğu gelişme aşamasını gösteriyor.

Bu durumda devrimin ivedi, ana görevi devrimci örgütlemektir.

Özgür ZORLU

PROLETARYA PARTİSİ ve LENİNİST BİLİNÇ

**İŞÇİLERE LENİNİST BİLİNÇ
TASIMAK İÇİN PARTİ,
BÜTÜN EMEKÇİ SINIFLAR VE
GENÇLİK ARASINA GİTMELİDİR**

Sen aylarda, sınıf bilinçli özerk işçiler arasında değişik yerlerde, "Devrim mücadelesinin öncülüğünü biz yapacağız; devrimci sınıf partisi bize dayanacak, bize önem vermedir; dikkarini ve çalışmasının tüm ağırlığına işçi sınıfına vermedir". vb. konuşmalarını geçtiğini duyuyor, öğreniyoruz. İlk hakta kendine güven duygularını ifade eden bu sözlerin bir zararı yok gibi görünebilir. Gerçekten de, tek başına ele alındığında bu düşünce biçimini ilomün karşılamak da gerekir. Fakat, özerk işçiler, bu düşünceleri, kendi kendine ve sınıfa olan güven duygusuna vurgu yapmak anlamından çok, proletarya partisini proletar sınıf dışındaki emekçi yığınlar ve gençlik arasındaki çalışmasından dolayı eleştirmek amacıyla dile getiriyorsa, orada komünist sınıf bilincinden bir sapma var demektir. Hem de özerk işçileri ekonominin batığına kadar götürülecek bir saptadır. Bu sorunu ele almanın nedeni, tamamen saf ve iyi niyet duygularıyla dile getirildiğini inandığımız bu düşüncelerin sınıf bilinçli özerk işçileri sürükleyebileceği tehlikeye işaret etmek, onları bu konuda uyarmak ve leninist bilincin iperçirimi ne olduğunu gösterebilmektir.

Her türlü sınıf bilincini daha baştan söylemek için leninist proletarya partisinin, reformist yanlı yol arkadaşlarından ayrıldığına inanıldığı ilk andan itibaren, komünist partinin devrimci proletaryaya dayanması gerektiğine vurgu yaptığını hatırlamalıyız. Leninist parti, reformist yasadardan ayrılıp kuruluğunun ilan ettiği ilk bildirilerinde, sosyalizmle işçi sınıfı hareketi arasında kurulması zorunda olan ilişkiye dair sözleri söylüyordu:

Sınıfıca mücadelelerinin başlangıç noktasından sonra artık ne sosyalizm ne de işçi sınıfı hareketi birbirinden ayrı olarak yollarına devam edemezler. Devrimci proletaryaya dayanmayan bir hareket sosyalizm adına laf söylemeyeceği gibi; düşünsel ve siyasi olarak ço-

raklaşmaktan kurtulamaz. Buna karşılık, modern sosyalizmle bütünleşmeyen devrimci işçiler ideolojik olarak burjuvazinin etkisinde kalarak zamanla yitileceklerdir. Kendilerini kurtaramazlar. Zorunda ve doğru olan: Modern sosyalizmin devrimci proletaryaya dayanması ne devrimci proletaryanın da modern sosyalizmle bütünleşmesidir. Çözümleştireceğimiz sorunun temel karakteri budur." (Devrimci Emek, Sayı:1, Sf. 56)

Görüldüğü gibi, komünist bir partinin devrimci proletaryaya dayanması gerektiği fikri çok net biçimde ifade edilmiştir. Bu düşüncelerin dile getirildiği tarih, 1 Eylül 1990'dur ve aradan geçen her yıl aşkın süresince her gün bu düşünceleri doğrulamıştır. Leninistler, modern sosyalizmin Türkiye ve Kürdistan'da devrimci proletaryaya dayanması gerektiği tezini her süzerlerken her iki ülkedeki işçi sınıfı hareketi tarihini yaratmış olduğu bir birikimi göz önüne alıyor; ona dayanıyorlar. Sınıf bu yolda işlemeye devam etti. Sermaye sınıfına karşı kesintisiz bir mücadele yürüten işçi sınıfı kendi içinden, kendi hareketine ardıllık alabilececek sınıf bilinçli devrimci kadroları çıkarmaya devam etti. Fakat, proletarya partisinin devrimci proletaryaya dayanması gerektiği fikrini, bu fikre itikazla tutarecek kadar, proletarya partisinin sünere devrimci proletaryaya içinde çalışması gerektiği biçiminde yorumlanmasını leninizmle, bilimsel sosyalizmle bir ilişki yoktur. Böyle bir yorum, sınıf bilinçli anen işçiyi ekonomizm bataklığında, başka bir yere götürmez. Buna birazdan gireceğiz.

Proletarya sınıfının politik öncüsü komünist parti, devrimin başama ve egemen sınıf olarak burjuvazinin tasarrufla devrilmesi için emekçi halkın çoğunluğunun ve buradan da toplum nüfusunun çoğunluğunun sempati ve desteğini mutlak surette kazanmak zorunda olduğuna bilmek zorundadır. Proletaryanın toplumsal devrimi, bir komploya ya da sadece nüfusun yaklaşmasına değil, halkın esir çoğunluğunun silahlı ayaklanmasına dayanmak zorundadır. Emekçi halkın çoğunluğunun kendi öncülleri olan proletaryaya sempati ve desteği olmaksızın bir toplumsal devrim olanaklıdır. Pek çok

devrim deneyimi bu basit ama bilimsel-pratik gerçeği defalarca kanıtlamıştır. Ne zaman ki devrimci proletarya emekçi halkın çoğunluğunun desteğini almadan burjuvaziyi kesin bir hesaplamaya kalkmışsa, o kalkışma proletaryanın yanlığı ve harjuvazinin zaferıyla noktalananmıştır. Bunun tersi de doğrudur: Emekçi yığınların esir bir kesimini desteğini arkasına alarak proletaryanın güvendiği devrim hareketleri, genel olarak, başarıya ulaşmış, sınırsız burjuva sınıfın yanlığıyla sonuçlanmıştır.

Biz, burada, proletaryanın, emekçi yığınların esir çoğunluğunun, buradan da nüfusun çoğunluğunun sempati ve desteğini kazanmasından söz ediyoruz. Şüphesiz, emekçi halkın ve gençliğin desteğini kazanmak o kadar kolay değildir ve bu destek kendiliğinden gelecek değildir. Bunun kazanılması gerekir. Bu destek ve sempati ise, ancak zaman ve etkin bir sınıf mücadelesi sürecinde kazanılır. Bu sempati ve destek nasıl kazanılır? Ya da proletarya hiçbir şey yapmadan devrimci devrim kazanır mı? Elbette ki, hayır. Sermaye sınıfının egemenliği koşullarında toplumun devrimci çıkarlarını kendinde toplayan bir sınıf olarak "Proletarya ancak, kendini sınıf çıkarlarının dar çerçevesi içinde kısıtlamadığı, toplum hayatının bütün alanlarında ve bütün meselelerinde bütün emekçi ve ezilen kitlelerin lideri olarak hareket ettiği ölçüde devrimci olur." (Lenin, Kütle İçinde Parti Çoğunluğu, Bütün işle böyle "ezilen kitlelerin lideri olarak hareket ettiği ölçüde devrimci olur." Yoksa, böyle hareket etmeden, zarf üretilen süreçteki yeri bedeniyile proletarya ne kendiliğinden devrimci olur ve ne de toplumun ezilen yığınları onu kendi liderleri olarak kabul edip destek ve sempati veriler. Toplumun devrimci çıkarlarını kendinde toplayan bir sınıf olarak proletaryanın kendini sınıf çıkarlarının dar çerçevesi içinde kısıtlamaması; toplum hayatının bütün alanlarında ve bütün meselelerinde bütün emekçi ve ezilen kitlelerin lideri olarak hareket etmesi ne anlamına gelir? Bu en başta, proletaryanın, burjuvaziyeye karşı savaşında ezilen yığınları öncülük etmesi, en büyük fedakarlıklara hazır olduğunun, en büyük siyasileri olan sınıf olduğunun göstermesi anlamına gelir. Proletarya, burjuva sınıf egemenliğine karşı savaşım içinde olan ezilen kitlelerin istemlerini ve sorunlarını kendi istem ve sorunları olarak özetlemek suretiyle öze yandan, kendi istem ve hedeflerini toplumun istem ve hedefleri olarak özetlemek yoluyla ve bunları özün gerçekleştirmek için büyük överlere katlanmaya hazır olduğunun göstermek suretiyle ezilen yığınların saygı ve sempatisini kazanır. Proletarya, pratikte böyle davranmadan, ezilen kitlelerin ve gençliğin saygı ve güvenini kazanamaz. Bütün bu aygınlamaların pratik anlamı şudur: Türkiye ve Kürdistan proletaryası

Kürt halkının güven sempoisi ve desteği olmaksızın kazanılmayacağına, Kürt halkının ulusal istemlerine ve bu istemler için sürdürdüğü mücadeleye kayıtsız kalamaz. Aksine, Kürdistan ve Türkiye devriminin bu önemli gücünün destek ve güvenini kazanmak için Kürt halkının ulusal istemleri uğruna -bu istemlerin başında ayrılık kaidi bağımsız devletini kurma hakkı gelmektedir- son derece kararlı ve fedakâr bir mücadele yürütmelidir. Kürt halkının güven ve saygısını kazanmak için, proletaryanın, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı için mücadeleye yürütmesi de yermez. Bunun yanı sıra, Kürt halkına yönelik her baskı, zulüm ve vahşete karşı da tutarlı bir mücadele yürütmek zorundadır.

Şüphe yok ki, proletarya ile Kürt halkı arasında olması gereken bu ilişki, proletarya ile toplumun diğer emekçi güçlerin ve gençlik arasında da kurulmalıdır. Başka bir ifadeyle, toplumun devrimci sınıfı olarak proletarya, yokluk, köylülük, küçük mülk sahibi, emekçi memur ve gençliğin istem ve sorunlarını kendi sorununa gibi ele alıp çözümler için fedakârca bir mücadeleye girmelidir. Devrimci proletarya, kapitalizm tarafından ezilen, sömürülen ve baskı altına alınan tüm bu kitlelerle böyle bir ilişki kurduğu zaman milyonların lideri olarak davranmış olur. Lenin'in, proletarya için söylediği "kendini emsâf çıkarılmayan bir çerevesi içinde kısıtlamayıp, toplumun bütün çıkarlarında ve bütün meselelerinde bütün emekçi ve ezilen kitlelerin birini olarak hareket ettiği ölçüde devrimci olur" biçimindeki sözlerinin gerçek anlamı budur.

Ama, burjuva sınıf egemenliğini yıkarak ve kapitalizm üzerinde kesin bir zafer kazanmak için, devrimci sınıf olarak proletarya ile ezilen ve sömürülen kitleler arasında bu ilişkiyi kurabilmek için doğru ilişkiyi kurmak bir ayrılmaz ve bunu tamamlamak için bu ilişkiler kapasitesine özenli komünist partiyi de katmak gerekir. Kesacısı, burjuvaziyi devirerek kapitalizm üzerinde bir zafer kazanmak, komünist parti ile proletarya ve emekçilerin, sömürülenlerin tümü arasında doğru ilişkilerin kurulmasıyla mümkündür.

Buraya kadar, proletaryanın, toplumun ezilen ve sömürülen kitlelerinin güven ve saygısını kazanabilmesi ve hırsat bu güçlerin tarafından lider olarak kabul edilmesi için gerekli ve zorunlu koşullardan söz ettik. Pe ki ya, komünist parti, proletaryaya, iktidar

mücadelesinde liderlik etme yeteneğini nasıl kazanır? Sınıf bilinci öncü işçilerin kafasında yavaş son derece net olması gereken bir sorudur bu. Çünkü, bu soruya verilecek yanıt proletaryayı kendi emsâf çıkarılmayan bir çerevesi içinde sınırlanmaya çalınan ekonomistlerle marksist hukukçulara sahip leninistler arasındaki farkı ortaya koyacaktır.

Lenin, komünist partinin öncülük sorunuyla ilgili bu temel konuya şöyle açıklık getirir:

"... Komünist Parti, eğer devrimci sınıfa gerçekten öncüsü ise, bu sınıfa, seçkin temsilcilerinin tümünü içine alıyorsa, eğer sebatli devrimci mücadelelerin deneyimi ile eğitilmiş ve gelişmiş, tamamıyla bilinci ve sadık komünistlerden meydana geliyorsa ve eğer ken-

disini sınıfına bütün hayatıyla ve bu yoldan sömürülen kitlelerin tümünde ayrılmaz bir şekilde bağlanmayı ve bu sınıfa ve bu kitlelerin güvenini tamamen kazanmaya bağlanmayı ancak böyle bir parti, kapitalizmin bütün güçlerine karşı girişilecek uzlaş, en amansız ve faydalı edici mücadelede, proletaryaya liderlik etme yeteneğine sahiptir." (Lenin, Kitle İçinde Parti Çabışları)

Parti Çabışları)

Ele aldığımız konu açısından biz, öncü işçilerin dikkatini, Lenin'in bu sözlerinin iftihar hâlinde, yani komünist partinin proletarya sınıfı üzerinden kendini; "... sömürülen kitlelerin tümüne ayrılmaz bir şekilde bağlanmaya gerektiği fikri üzerine çekilmek istiyoruz. Zira, öncü işçilerin konuya ilişkin bilincindeki ekonomist aşırıs, işçi sınıfı dışındaki ezilen güçlerin ve gençlik arasında komünist partinin gelişmesine yapılan itiraz biçiminde kendini açıkta bırakmaktadır. Lenin, çok açık bir ifadeyle, komünist partinin, kendini proletaryanın bütün hasarıyla bağlanmaya valuyla sömürülen kitlelerin tümüne ayrılmaz bir şekilde bağlanmaya gerektiğini ortaya koymaktadır. Yani, Lenin, ancak böyle bir partinin, bütün burjuva güçlere karşı girişilecek amansız bir savaşta proletarya liderlik etme yeteneğinde olabileceğini vurgulamıştır. Lenin'in burada sözünü ettiği "sömürülen kitle" den, proletaryaya dışarıda, anlaşılması gereken yokluk köylülük, küçük mülk sahibi köylülük, küçük emsâf, memur vb. emeğiyle geçinen emekçi sınıf ve tabakalarıdır. Ya elbette ki, bu kitle ya, kapitalizm tarafından geleceği her gün daha çok karartılan, her geçen veyanın işsizleri olarak yetiştirilen, faşist baskı ve katliamlardan, terörden payını fazlasıyla alan gençlik katılmıştır. Kesacısı, komünist/leninist parti, kendini sadece proletarya ve onun üzerinden emekçi kitlelerin yetişkin kesimiyle değil, bunlarla birlikte işçi-köylü ve öğrenci gençlikle de bağlamayı bilmeli, gençliğin saygı ve güvenini kazanmalıdır. Çünkü komünist parti, toplumun en aktif, en dinamik, cesur ve güçlü pek kesimi olan gençliği,

özellikle de işçi gençliği kazanmadan, gençliğin sempati ve güvenini kazanmadan proletaryanın ve ezilen, sömürülen kitlelerin burjuvaziyeye karşı yürüttüğü savaşımı başarıyla yönetemez, zafere ulaşamaz. Lenin, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nde (RS-DİP) genç işçilerin bağlanmasından, evli işçilerin aşığınca ve partiden ayrılmamasından

şikâyet eden bir oportünist Engels'in şu sözleriyle yanıtıyor: "Bizim partide, devrimci partiye gençliğin basat olması doğal değil midir? Biz geleceğin partisiyiz ve gelecek gençliktir. Biz bir yenilikçiler partisiz ve yenilikçileri en isteklice isteyen her zaman gençliktir. Biz, eski çürümüşlüğü karşı özünümsüz eden bir mücadele yürüten bir partiye ve gençlik, özünü-feda eden bir mücadeleye girişmekte her zaman en öndedir." (Lenin, Gençlik Üzerine)

Ne Lenin'in gençlik üzerine bu vurgusu, ne de oportünistlerin gençlikten bu ihtiyarcı korkusu boşuna değildir. Lenin ile oportünistler arasındaki bu yüz seksen derece fark, her iki tarafın sahip oldukları parti-örgüt anlayışındaki farklılıktan ileri gelmektedir. Lenin, proletaryanın ücretli kölelik düzenine karşı savaşımına önderlik edebilecek, bu savaşımı ileriye götürüp saferele taçlandıracak bir parti düşündüğü için gençliğe özellikle de işçi gençliğe önem verirken, oportünistler, öncü değil, aracı bir parti; savaşçı değil, vadedilen bir parti düşündükleri için gençlikten ihtiyarcı bir korku dayımlıdır. Gençliğin önemi, sınıf savaşımının işçi sınıfı boyutlarına vardığı koşullarda on kat, yitmiş kat artar. Çünkü, Lenin'in işaret ettiği gibi, bütün mücadelelerin sonucunu gençler, öğrenciler ve daha çok genç işçiler belirleyecektir. Bu yüzden Lenin, 1905 yılında, yani devrim ve silahlı ayaklanmalar yılında partisine şu çağrısı yapar: "Tüm eski hareketlilik, rütbeye saygısı vb. alışkanlıkları defedin. Gençliğin arasında yıldızlar ve periyod'u (Bolşeviklerin dergisinin adı, br.) çevreler oluşturun ve tam hızla çalışmaya geçin. İçine gençleri alarak kurulu üç kat gençlik, yarım düzine ya da bir düzine alt kurulu oluşturun, herhangi bir ve her dâvâat ve çalışkan kişiyi 'üyelğe çağırın'. Herhangi bir kurtarıcılık olmaksızın her alt kurulu birliği yazma ve yayınlama izni varın (her yanlış raporlarına zarar yok; bir onları Vperiyod'da 'tatbiklik' düzeltiniz.) Biz müthiş bir hızla devrimci girişkenliği olan herkesi birleştirme li ve işe başlatmalıyız. Onların eğitimliliğinden korkmayın, tecrübesizliklerinden ve gelişimsizliklerinden titremeyin. İlk olarak, eğer onları örgütlemeyi ve eyleme mek etmeyi başaramazsak Menşevikleri ve Goponları izleyecekler ve onların bu tecrübesizliğinin ta kendisi baş kat daha fazla zarar verecek." (Lenin, Gençlik Üzerine) Bir savaş zamanında gençliği kazanmanın ne kadar önemli olduğunu bilen Lenin, Partiyeye işte böyle seslenir: "Biz genç güçtür gerré."

Görüldüğü gibi, komünist partide proletaryayı dışındaki emekçi sömürülen yığınlar ile gençlik arasında da faaliyet yürütmeye karşı çıkarak önemli bir parti yaratmak uğraşındaki sınıf bilinçli öncü işçilerin değil, arıç-uzlaşmacı bir parti düşleyen oportünistlerin işi olmalıdır.

KOMÜNİST PROPAGANDA VE AJİTASYON HANGİ TEMELE DAYALI VE BUGÜN NASIL BİR ÖNEM KAZANMIŞTIR?

Türkiye ve Kürdistan'da sistemin ekonomik ve politik bunalımından beslenen, derinliği ve kapsamı giderek artan, şiddetlenen ve hızlanan bir işçi sınıfı mücadelesi yaşanıyor. İşçi sınıfı, ekonomik, politik ve toplumsal yaşamı işçi sınıfı geçmiş bu iki ülkede sınıf savaşımının bir örneği olarak ortaya çıktı. Kürt halkının yıllardır, büyük özverilerle katlanarak sürdürdüğü ulusal kurtuluş mücadelesi, Türk burjuva egemenlik sisteminin çeşitli yönlereki bunalımını derinleştirdi ve sınıf savaşımının işçi sınıfı boyutlarına varma sürecini hızlandırdı. İşçi sınıfı, en sert, en vahşi ve en acımasız biçiminde kendini ortaya koydu. Türk burjuvazisi, kendi sınıf egemenliğini ancak zor uygulamalarıyla devreye sokarak sürdürebilir hale gelmiştir. Devlet aygıtının diğer tüm organları, yasa ve yargı dahil, ordu ve polis, tank ve tüfeğin emrine verilmiştir.

Libretto, burjuvaziyi, gerici bir işçi sınıfı boyutlarına zorunda bırakarak, sömürülen emekçilerin eylemlerindeki artış ve Kürt halkının bir türlü bastırılmayan başkaldırısıdır. Öncülikle, işçi sınıfı, 1988'den bu yana sürekli bir eylemsizlik içinde olmuştur. Kimi zaman eylem biçimleri, özellikle başlangıç aşamalarında, parti özellikleri taşısa da, eylemlere katılım çok yoğun olmuş, kimi zaman ise, eylem halindeki işçi sayısında düşme görülse de, eylemlerin niteliğinde ileriye doğru bir sıçrama ortaya çıkmıştır. İşçi sınıfı, son beş-altı yıldır sürekli eylem biçimi arayışında olmuş, bir biçimden öteki biçime, en geri eylem biçimlerinden işgal, direniş ve çatışmalara kadar yönelmiştir. Bu arayış, işçi eylemlerinde bir kesinti olmaksızın hep bir gelişim içinde olmuştur. Ekim '95'te Ankara'daki işçi eylemi ise bu sürecin doruk noktası oldu. Yüz binlerce işçi, burjuvazinin ordu ve polis engelini rağmen, yer yer asker ve polisler çatıp barikatları aşarak Ankara'ya kadar varmıştır. İşçi sınıfı eylemlerinin biçimlerinde ve katılan işçi sayısında böylece bir gelişim görülmüşken, eylem halindeki işçinin bilâhinde de bir değişim olmuştur. İşçi sınıfı eylemlerinde çok şey öğrenmiştir. Bu süreçte daha çok siyasallaşma, iktidar bedelinin dile daha çok getirilmesi, sorunların politik iktidar ve ücretli kölelik düzeninden kaynaklandığını görülmüş gibi bilinç değişimi ortaya çıkmıştır. Bütün bu süreç ve hareketlilik içinde sınıf bilinçli devrimci proletaryanın sınıf üzerinde belirleyici bir etki yaratırlarını söylemek mümkün değil. Sınıf bilinçli devrimci işçiler, sınıf üzerinde belli bir etkiye sahip olsalardı da, belirleyici olamazlardı. Bu anlamda, işçi sınıfının bu

ün bu süreç içindeki eylemsizliği esas olarak kendiliğinden hareket özelliğini taşımaktadır. İşçilerin, eylem içinde ve bizzat eylemden öğrenerek belli bir bilinç değişikliği geçirmeleri, sorunların kaynağına ilişkin, bazı temel halkaları yakalamış olmaları bu gerçeği değiştiriyor. Lenin'in deyişiyle, "kendiliğindenlik vardır, kendiliğindenlik vardır." Her kendiliğinden hareket, bilinç, örgütlenme, hedef ve kapsam bakımından ayrı değildir. Bu yüzden, işçilerin eylem halinde iken politik iktidarı ve kapitalist sistemi sorunların kaynağı olarak kavradıklarını söyleyemeyiz, hareketin kendiliğinden bir nitelik taşıdığı gerçeğini saptanamadık çelişiyor.

Kitle hareketindeki artış, işçi sınıfıyla sınırlı kalmıyor. Kamu emekçilerinin eylemlerinde ve eylemlerin niteliğinde önemli bir değişim yaşanıyor. Hem eylemler daha sık ve kitlesel olmaya başladı, hem de daha radikal bir hal almaya devam etti. Eylemlerin gelişiminde ortaya çıkan bu önemli tablo yasa ve polis baskısı engeline rağmen gerçekleşmiştir. İşçi hareketinde beliren ve ana çizgilerini yukarıda anladığımız özellikler kamu çalışanlarının eylemleri için de geçerlidir. Devrimci ve komünistler bu eylemlerde belli bir etkiye sahip olmakla birlikte, kendiliğinden karaktere egemen olmuştur. Yine işçi ve diğer emekçilerin eylemlerinin bir başka özelliği, bu eylemlerin burjuva ve reformist sendikaların engellemelerine maruz kalmış olmaları ve eylemleri bu burjuva usaklaşma karşı cepine rağmen gerçekleşmiş olmalarıdır.

İşçi ve emekçi kitlelerin eylemsizliğini bu ana çizgilerine böyle değindikten sonra, bir yanlış anlamayı önlemek için kendiliğinden hareketle ilgili bir not düşmemiz gerekiyor. Bizim burada, hareketin kendiliğinden karakterinin altını çizmemizin nedeni, hareketin kendisini küçümsememizden kaynaklanmıyor. Aksine, kendisi olmadan hiç bir gerçek devrim hareketinin olmayacağını bildiğimiz bu kendiliğinden hareketi son derece önemsiyoruz. Çünkü biliyoruz ki, "Hareketin kendiliğindenliğinin, gerçekliğin bu hareketin yığınların içine doğan işleyişinin, köklerinin sağlamlığının, onu etkisiz duruma getirmeye olanaklılığının bir göstergesi olduğu kesin. Proleter devrimin derin köklerinden kaynaklanmasına karşın, burjuva karşı devrimin köklerden yoksunluğu, hareketin kendiliğindenliği için, olguların bize gösterdiği şey, işte budur." (Lenin, Tek Ülkede Sosyalizm) Ama kendiliğinden, hareketi önemsemek bir şeydir, onun önünde diz çökmek, onu boyun eğmek başka bir şeydir. Leninistler, hareketin kendiliğindenliğini önemsemekle birlikte ona boyun eğmeyi, onun önünde diz çökmeyi asla kabul edemezler. Çünkü böyle bir ayaset katkısız bir reformizmin anlamına gelir. Öte yandan, hareketin karakterini doğru çözümlemek, sınıf bilinçli

İçinin, öncünün bu hareket kavrayışındaki görüşlerini doğru saptamak ve hareketi kendi kontrolü altına nasıl alacağını bilmek için zorlanırlar. Hareketin kendisine bilinçli ve örgütlü bir ifade kazandırmak, onu kontrolün altına almak, özellikle, toplumun sömürülen kitlelerin düşünce açık çağırma dönemi-ne girildiği, fakat öte yandan, reformist ve oportünistlerin iktidare rolüyle devrim ateşini söndürmek için var güçleriyle çalıştığı bu dönemde son derece önemlidir. Bu bakımdan, sınıf bilinçli öncü işçilerin bu dönemde propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyetini hangi temelde yürütmekleri temel bir önem kazanmıştır. Lenin'in işaret ettiği gibi, "Yıldızların kendiliğinden kabarması ne kadar büyük ve hareket de ne kadar yaygın olursa, sosyal-demokrasinin teorik, siyasi ve örgütsel gelişmesi için daha büyük bir bilinç göstermesi gereği de o ölçüde artar." (Lenin, Ne Yapmalı?)

Ustalık hareketin yaygınlığı ve derinliği işçi ve kaim emekçilerinin sistemleriyle sınırlı değildir. Üniversiteli ve liseli öğrenci gençlik, sokak sokak polise ve serü-faistlerle, sivilizasyon da kullandığı çağırmalara giriyor, 12-15 Mart 1995'te İstanbul'un bazı semtlerinde ortaya çıkan sokak savaşları ve barikadlar hareketin derinliği ve yaygınlığına göstermesi açısından önemli bir olgudur. Öğrenci gençlik ve şehirlerin kenar semtlerinde yaşayan yoksul halk artık doğrudan çağırılma katılmakta, ölümü küçümseyen bir ruh haliyle savaşılmaktadır. Yığınların sistemleri son bir kaç yıldır kesintisiz bir süreklilikle gelişti ve yayıldı. Bir yerde başlayan hareket hemen öteki yerlere sıçradı ve toplumun emekçi yığınlarını bir anaför gibi içine çekti. Hareketin kitleselliği ve açık çağırma döneminde girmesi, burjuvazinin arzu ve korku ile adan kaçırma kitleye atacağı, genelinde kaybetme, açık katliamlarına bulaşmayı vermesi, tüm bunların Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesiyle aynı düşünce üsteğe gelmesi, kasacığı, Kürdistan ve Türkkiye devriminin her geçen gün daha da uygulanması döneminin rolünü belirleyici düşünce çıkartmıştır.

İki sınıf arasında, burjuvaziyile proletarya arasında, kapitalizmin bu iki temel sınıf arasında 1990'dan bu yana yinelenen biriken ve artan iktisadi ve siyasal çatışmalardan sonra, sınıf savaşını yer yer silahlı çatışma biçimine dönüştürerek iç savaş halini almıştır. İç savaşın öneminin rolu olağanüstü artar ve belirleyici konuma yükselir. İçte bu koşullarda, işçi sınıfı arasında çalışan sınıf bilinçli devrimci proleter, propaganda ajitasyon ve örgütlenme faaliyetini hangi temel üzerinde yükseltmeli, sınıfın kurtuluş öncüsü Komünist parti, işçilerin dikkatini toplumun hangi kesimi ya da kesimleri üzerine çevirmelidir? Leninizme reformizme arasındaki temel ayırım, bu soruya verilecek yanıt içinde bulunuyor.

İçin sınıf hareketi içinde burjuva ideolojisinin bir uzantısı olarak ortaya çıkan ekonomizm bilimsel sosyalizmin tüm tarihi boyunca her dönem marksizm-leninizm tarafından mahkûm edilmesine rağmen, mahkûm edilmişin hemen peşinden başka biçimler altında tekrar ortaya çıkmıştır. Fakat, değişik biçimlere bürünmekle birlikte, ömür hep aynı kalmıştır. Sosyalist ideolojiyi küçümsemek yoluyla, işçi sınıfı üzerinde burjuva ideolojisinin etkisini güçlendirmek; bunun için işçi sınıfı hareketini en az direnme çizgisinde tutmak; iktisadi mücadeleleri yapıları siyasal mücadeleyle çözümlenerek "en geniş uygulanabilirliğe sahip araç" olduğunu ileri sürerek, işçi sınıfını bu şekilde eğiterek, onu kendi sınıf çıkarlarının dar çerçevesi içinde sınırlamak; propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyetinde işçi sınıfı partisinin ve sınıfın kendisinin bilinç ve öfkelerini iktisadi mücadele alanı içinde tutmak... Tarihte hangi biçim altında ortaya çıkmış olursa olsun, ekonomizm, aşağı yukarı bu üç çerçevede biçimlenmiştir.

Kolayca anlaşılabilirliği gibi, burjuva ideolojisinin bir uzantısı olarak ekonomizm işçi sınıfı içinde yayılmak için sosyalist ideolojiyi küçümsemek, sosyalist ideolojiyi yaymak için özel bir çaba içinde olmamak yeterlidir. Çünkü, burjuva ideolojisi, sosyalist ideolojiden çok daha gelişkin, köken bakımından çok daha eski ve sosyalist ideolojiyle kıyaslanamayacak kadar yaygın olmalarına sahiptir. Egemen sınıf ideolojisi, aynı zamanda egemen ideolojidir de. Bu nedenle, işçi sınıfını bilinçlendirme ve eğitme faaliyeti çerçevesinde burjuva ideolojisine karşı sürekli bir savaşım vermek, sosyalist ideolojiyi işçi sınıfına taşımaktır. Faki, sosyalist ideoloji ya da siyasal sınıf bilinci işçilere nasıl ve hangi mücadele alanında verilebilir. Bilinçli öncü işçilerin en çok bu konuda yarınlıklarının, en çok bu soruya yanıt çerçevesinde, farkında olmaları, burjuva ideolojisinin etkisi altına girdiklerini düşünmüyoruz. Yazımızın başında ortaya koyduğumuz öncü işçilerin itirazları/eleştirileri ve taktik olguların propaganda ve ajitasyon örnekleri hiç bu konuya sınırlıdır. Öncü işçiler, birincisi açıkça dile getiriyor olmasalar da, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyetlerinde söz akılların komolar kübrleriyle, iktisadi mücadelelerin genel olarak yığınları siyasal mücadeleye sürükleyebilecek en geniş uygulanabilirliğe sahip araç olduğunu düşündüklerini belli ediyorlar. İkinci; bu bakış açısına uzantısı olarak, işçi sınıfının dikkat, bilinç ve gelişimini tamamıyla işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırmak gerektiğini, komünist partinin ise, çalışmanın tümünü işçi sınıfı içinde yapması gerektiğini ileri sürüyorlar. Sırdı bu iki temel yaklaşıma ele alalım.

Birincisinden başlayalım. Gerçekte, iktisadi mücadele, işçileri siyasal mücadeleye çekmenin en uygun aracı mıdır? Kesinlikle

hayır. İktisadi mücadele, iktisadi teşhirler, fabrika kapılarının teşhirinin örgütlenendirilmesi elbette, her zaman önemli olmuştur, olmaya da devam edecek. İşçilerin yaşamına ait gerçeklerin teşhir edilmesi herkesi harekete geçirir. Baskı, soygun ve sömürüye dayalı kapitalist toplumsal düzenin en belirgin hakaretlerinin ortadan kaldırılması yolunda işçilerde bir istek uyandırır ve işçiler bu istekleri doğrultusunda grev hareketlerine girişirler. Ama, işin bu yanı, işçilerin soylu duygularıyla gerçekleştireceği olsa da mevcut toplumsal düzene karşı savaşımlı ilkel bir biçimdir. Elbette, işçi hareketinin çocukluk dönemlerinde bu önemlidir. Çünkü fabrika kapılarının teşhiri, işçilerin yaşamları arasındaki gerçeklerin teşhiri, soygun ve sömürü örnekleri gibi iktisadi teşhirler, iktisadi mücadelenin önemli bir katalizatördür. Ve şimdi de öyledir. Kapitalistlerin ister bir fabrikadaki, ister bir sanayi kuruluşundeki baskılarına, sömürü ve soygunların teşhir etmek bu çerçevede propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütmek, kapitalizm varolduğu sürece önemini koruyacaktır. Çünkü bu faaliyet, sınıf bilincinin uyanmasını, sendikal mücadelenin başlamasını ve sosyalist fikirlerin yayılması için iyi bir bağlantılı noktaya olabilir.

Fakat, sınıf bilinçli işçilerin, devrimci proleterin, bu faaliyetle kendini sınırlaması ya da bu faaliyetin başlıca çalışma alanı olması izin vermesi son derece tehlikelidir. İktisadi teşhir faaliyeti ya da iktisadi mücadele doğan gereği, ne kadar geniş tutulursa tutulsun, ücretli kölelik düzeninin sınırları içinde kalır; bu sınırları aşamaz. Zira, bu mücadelenin ömür, işçilerin işgüçlerini kapitalistlere daha iyi koşullarda satmaya çalışmalarından ibarettir. Böylece bir mücadele, gerçekliği gibi kullanılmadıkça, sınıf sendikal mücadeleye ve sosyalist olmanın bir işçi sınıfı hareketine katılmıyarak olarak yol açar. Oysa köleliği bilince sahip bir öncü işçi ya da komünist bir parti, kendine kapitalizmin sonuçlarıyla, kapitalizmin baskılarıyla mücadeleleye; işçilerin işgüçlerini kapitalistlere daha iyi koşullarda satabileceği bir ortam yaratma mücadelesiyle kendini sınırlamaz. Komünist bir parti ve leninist bir işçi, ems olarak, işçileri, işgüçlerini kapitalistlere satmak zorunda bulunan toplumsal düzenin, kapitalist ücretli kölelik düzeninin kendisini ortadan kaldırmak için mücadele eder, diğer tüm mücadele biçim ve araçlarını bu temel amaç bağlar. Bu nedenle leninist bir parti ve komünist öncü işçiler "kendilerini yalnızca mücadeleyle sınırlamakla kalmamalı, iktisadi teşhirlerin örgütlenilmesi içinin başka yöntemleri haline gelmesine de izin vermemelidirler." Demek ki, kendini fabrika içinde sınırlayarak sendikal mücadeleye bağlanıp uğraşma haline gelmesine izin vermek sınıf bilinçli leninist bir işçinin iyi olmaz. Bir bütün olarak Leninist Parti, özel olarak leninist öncü işçiler, işçi sınıfının siyasal eğitimi-

ri ve siyasal bilincinin geliştirilmesi için etkin olarak ele almak zorundaadır.

Bu durumda, işçi sınıfının siyasal eğitimi neyi içermelidir, sorusu sorulabilir. En azet biçimde söyleyebiliriz ki, yaşamın her alanını ve toplumun tüm emekçi sınıflarının ulusal topluluk halklarını etkisi altına alan faşist baskın, zulmün, vahşetin ve katliamların her türünün en ufak bir belirtisi siyasal eğitimin konusu olmalıdır. Tekelci sermayenin egemenlik biçimi olan faşizmin terörü, devletün baskısı, toplumun çeşitli sınıflarını etkilediği gibi, toplumsal yaşamın tüm alanlarında da kendini ortaya koyar. Bu bakımdan işçi sınıfının siyasal bilincini -öbette ki, siyasal bilinçten, sosyalist sınıf bilincini anlıyoruz- geliştirme, sınıf siyasal yönden eğitme için faşizmi bütün yönleriyle teşhir etme görevini öncümüne koymalı; sermaye diktatörlüğünün bir biçimi olan faşizmin her baskı, zulm ve vahşetini propaganda, ajitasyon ve eyleminizin konusu yapmalıyız. Türkiye ve Kürdistan bu konuda zengin örnekler ve malzemeye sahiptir. Bu örnekler ve malzemeleri faşizm bizi her gün ve her saat vermektedir. Polis baskısına jandarma zulmüne tarak olmayan, uğramayan emekçi sınıf ve ulusal topluluk halkı yok gibidir. Polisin zorbalığı işçi ve emekçileri omuzlarındadır. Yaşta kasabalarında, ilçelerinde en ufak bir olayda halkın polis karakollarına yönelmesi, tağlaması, ve tahrip etmesi çok basit kanıtlardır. Bu kanıtlar her geçen gün çoğalıyor. Jandarmaların, öb kadınlara dahil tecavüz eden, öbelerin çeşitli organlarını kesen boyutlardaki vahşeti, gözaltında kayıplar, yerinde infazlar, işkence vb. saymakla bitmeyecek vahşet örnekleri sınıf içinde ajitasyon konusu yapılabilir, birer eylem gerektiririne dönüştürülebilir. İşçi sınıfının, Kürt halkı, öğrenci gençlik, küçük esnaf, memur ve küçük kayıtlı yaşam koşullarıyla, bunlar üzerindeki baskı ve zulmle ilgili olmadığı düşünmek doğru değildir. Özellikle günümüzde burjuvazinin kendi sınıf egemenliğini ancak bu araçlarla sürdürebilir hale gelmiş olması işçileri harekete geçirmek, onlar arasında propaganda-ajitasyon faaliyeti sürdürmek için son derece uygun bir zemin yaratmıştır. Bu koşullar, propaganda, ajitasyon, eylem ve örgütlenme için hiç de iktisadi mücadelelerden, sendikal mücadelelerden daha az etkili değildir. Elbette, fabrika içinde, işçiler arasında kendi dar dünyaları içinde yaşayan kendi meslek çıkarılarına dar sınırları içinde hareket etmede yarar eden kişiler olacaktır. Fakat işçiler arasında böyleleri var diye, halkta böyleleri çoğunlukta diye, sınıf bilinci öncelikle yapması gereken şey, bunları gereği göstererek iktisadi mücadeleyi, sendikal mücadeleyi başka mücadele alanı yapmak ve bunun üstünden siyasal bilinç taşımak değildir. Öncü devrimci işçilerin ana görevi, işçileri devrimciere düzeyine yükseltmek olmalıdır. Her türden sosyal-reformist,

ekonomist akımdan yaptığı gibi, 'çalışan yığınların' düzeyine inmek, ya da 'ortalama işçi'nin düzeyine inmek, devrimci öncü işçilerin, leninist işçilerin görevi değildir. Sınıf bilinçli devrimci öncü işçi ile reformist işçi arasındaki temel farklardan biri budur. Reformist, oportünist anlayışa sahip çevreler, işçilerin geri düzeyini (ve kapitalizm, kapitalizm olarak kaldıkça bilinç ve kültür bakımından geri olan işçilerin sayısı her zaman bilinçli işçilerden çok fazla olacaktır) bahane ederek iktisadi mücadeleleri, sendikal mücadeleleri haksız mücadele biçimi olarak gerektirdiğini savunurlar. Buna karşılık leninist parti ve öncü işçiler: "Hiçbir durumda ya da hiç bir şekilde, iktisadi reformlara daha büyük önem verdiğimiziz, ya da bu reformların özel bir önem taşıdığını sanıyoruz" ib. Lenin

(Bu da yarıyapımı aşmadığımız bir reformistlerin için değilse de, "Lenin, Ne Yapmalı?" Bu, leninizmle sosyal-reformizm arasındaki temel ayrımdır. Bu ayrım, aynı zamanda öncülük sorusuna ilişkin bir ayrımdır. Sosyal reformist ve oportünist akımlar, kitleye gitmek adına "çalışan yığınların" düzeyine, ortalama işçilerin düzeyine inmeyi ve onun içinde erimeyi; böylelikle, öncü ile kitle arasındaki çizgiyi ortadan kaldırmak gerektirdiğini savunurlar. Kısacası, öncüyü öncü olmaktan çıkarır, ortadanlaştırır. Marksist sınıf bilincine sahip öncü işçiler ise, çalışan yığınları ve ortalama işçiyi kendi düzeylerine, devrimci düzeyine çıkarmak için kitleye giderler; kitle çalışırken bu temel görevi asla ihmal etmezler. Ama, bu görevi yerine getirebilmek için iktisadi mücadeleleri esas araçları haline gelmesine izin vermeden, toplumdaki bütün devrimci güçlerin öncüsü olan proletaryayı doğrudan etkileyen toplumsal ve siyasal yaşamın bütün olayları, siyasal propaganda ve ajitasyona konu yapıl-

malıdır. Ancak böyle devranabilirliğimiz zaman öncü sıfatını gerçekten hak etmiş oluruz. Lenin'in dediği gibi, "kendimizi 'öncü'leri birlik olarak adlandırmamız yetmez, öyle davranmalıyız ki, bütün öteki birlikler bizimle birlikte yürüdüğümüzü anlasınlar ve bunu kabul etmek zorunda kalsınlar." (Lenin, Ne Yapmalı?)

Sözde ikinci sorusu, yani, işçi sınıfının bilinç, bilinç ve gözlemini tamamıyla ya da esas olarak işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırmak gerektiği; kommünist partinin ise, çalışmadan tümünü işçi sınıfı içinde yapması gerektiği biçimindeki düşünceleri ele alalım. Burada, sorunun öb şu sorunu etrafında bulunuyor: İşçilere taşınacak siyasal bilincin içeriği ne olacak? Çünkü, siyasal bilinç vardır, siyasal bilinç vardır. Ekonomizmi hastalığıyla saksaklanmış akılların siyasal yapmadığını, işçilere belli bir siyasal bilinç taşımadığını düşünmek büyük bir yanlıdır. Sendikalar da her zaman bazı siyasal mücadele ve ajitasyon yürütürler. Siyaseti tümden reddetmeyen ekonomistlerin yaptığı şu ki, onlar da ilmi, siyasal bilimsel-sosyalist anlayışından sendikacılık anlayışına doğru sepaşlar. Yukarıda ortaya koyduğumuz 'işçilerin yaşamaları konusundaki gerçeklerin teşhiri' fabrika koşullarının teşhiri vb. faaliyetler aynı zamanda belli bir siyasal faaliyeti ifade eder. Onlar, yani ekonomistler -gibi ya da açık ekonomistlerin tümünü kast ediyoruz- siyasal sınırlanmışlığın yol ve gerektiricisini bulurlar. İktisadi mücadeleyi, yığınları içinde bir siyasal mücadeleye çekmek için en geniş uygulanabilirliğe sahip araç saymak, bu yoldan bir tansesdir. Kendiliğindenliğe boyun eğmek ve işçi sınıfının iktisadi mücadele içinde siyasal bilinç alanı söylemek, işçi sınıfının siyasal bilincini sınırlandırmaması bir başka yoldur. Bu söb işçi sınıfı ekonomizmi batığına götürümler, yayınlarda, propaganda ve ajitasyonlarında iktisadi mücadeleye, iş gücünün kapitaliste daha iyi koşullarda satılması mücadelesine temel önem vererek; bir rubleye baş kapık katmayı işçi sınıfının önüne temel görev koyarak gözden geçirmeye amaçlarına varmaya çalışırlar. Kimisi ise, leninist politika yoksulluğundan, bu görevi bilimselce yerine getirir, ama sonuç değildir. Bu anlamda, yayınlarda iktisadi ve sendikal mücadeleye ağır vurgu yapmaların kaçınmadıkları bataklık ekonomizmdir. İşçi sınıfı, salt kendi çabasıyla sadece sendikal bilincini alır. Yani sendikalar içinde birleşmenin, kapitalistlere karşı mücadele etmenin ve hükümeti bazı iş yasalarını çıkarmaya zorlamasının bilincini alır. Bu gerçek tersinden ifade edersek, işçi sınıfı bu bilinci, kendi çabasıyla ve kendi mücadelesi içinde alır. Öyleyse, işçilere sendikal mücadele bilinci vermek onları, hükümet bazı iş yasalarını çıkarmaya zorlamaları için mücadeleye götürmek için bilimsel-sosyalist olmak gerekmediği gibi, bu çaba içinde olmak bir hareke-

ti bilimsel sosyalist yapmaya yetmez. Mademki, sendikâle bilinç işçi sınıfının komünist siyasal bilinci olmaz, a halde işçi sınıfının komünist siyasal bilinci nedir sorusu halen önemizde duruyor demektir. Şimdi, bu sorunun yanıtını Lenin'den alalım;

"Eğer işçiler, hangi sınıfları etkiliyor olursa olsun zorbalık, baskı, zor ve söstimalin her türüne karşı tepki göstermede eğitilmemişlerse ve işçiler bunlara karşı, başka herhangi bir açıdan değil de sosyal-demokrat (komünist, bn.) açıdan tepki göstermede eğitilmemişlerse, işçi sınıfı bilinci, gerçek bir siyasal bilincin olmaz. Eğer işçiler, öteki toplumsal sınıfların her birini, entelektüel, menevi ve siyasal yaşamlarının bütün belirtilerinde gözleyebilmek için somut ve her şeyden önce güncel siyasal olgular ve olaylardan yararlanmasını öğrenmezlerse; eğer materyalist tabii ve ölçütleri, nüfusun bütün sınıflarının, tabakalarının ve gruplarının yaşam ve eylemlerinin bütün yönlerine pratik olarak uygulamayı öğrenmezlerse, çalışan yığınların bilinci, gerçek bir sınıf bilinci olmaz." (Lenin, Ne Yapmalı?)

Evet, Lenin'in deyimiyle sosyal-demokrat, yani komünist sınıf bilinci budur. Demek ki, leninistler, fabrikalarda, atölyelerde vb. yerlerde, faaliyet yürüten öncü komünist işçiler, propaganda ve ajitasyonlarıyla, işçi sınıfını, Kürt halkı, emekçi mensur, öğrenci gençlik, köçük esnaf, diğer silsile topluluk halkları vb. üzerine devletin, faşizmin uyguladığı/uygulayacağı her türlü zor, baskı, katliam vb. uygulamalara karşı "başka herhangi bir açıdan değil de, sosyal-demokrat açıdan" tepki gösterecek şekilde eğitilmelidirler. Kürt ulusuna devletin uyguladığı zulmete işçi sınıfını karşı çıkacak biçimde eğitmeyen öncü işçi, gerekçesi ne olursa olsun, komünist politikâlerden uzaklaşmıyor demektir. İşçi sınıfı, toplumun tüm ezilen ve sömürülen yığınları üzerinde faşizmin hakasına tepki gösterecek bilinci kendi başına alamaz. Bu bilinç kendisine dışarıdan verilebilir ancak. Öte yandan, devletin, polis ve jandarmasının baskı, zor ve söstimaline komünist açıdan tepki göstermek de yetmez siyasal sınıf bilinci için, işçi sınıfını öyle eğitmeliyiz ki, aynı zamanda, toplumun bütün sınıflarının maddi varlık koşullarını, yaşam ve eylemlerini anlayabilmek için diyalektik materyalist tabii yöntemini başarıyla uygulayabilmelidir. Güncel ve somut olaylardan, gelişmelerden olguların yararlanarak bütün toplumsal sınıfları, manevi ve siyasal yaşamlarında gözlemleyebilmelidir. Ama bir işçi bu komünist siyasal bilince herhangi bir kitaptan edinebilir mi? Hayır, edinemez. Bir işçi komünist siyasal bilince sahip olabilmek için, toplumun tüm sınıf, grup ve tabakalarının iktidârî niteliği, toplumsal ve siyasal özellikleri hakkında açık bir fikre sahip olmalıdır. Her sınıf, tabaka ve grubun güçlü ve zayıf yanlarına, kendi benzer özelliklerini ve gerçek iş yap-

sını bilmelidir. İşçi bunları kitaptan değil, fakat çok geniş ve sıcak iletişime yapılan siyasi tartışma toplantılarında öğrenebilir. Bu nedenle, Lenin; *"Kim işçi sınıfının dikkatini, gözlemlerini ve bilincini, tamamıyla ya da hatta esas olarak, işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırıyoruz, böylece, sosyal-demokrat değil; çünkü, kendini iyi tanıyabilmesi için, işçi sınıfının, modern toplumun bütün sınıfları arasında karşılıklı ilişkiler konusunda tam bir hüsnü, sadece teorik bilgi değil... hatta daha doğru olarak ifade edelim; teorik olarak çok, siyasal yaşam deneyimine dayanan pratik bilgiyi almaya gerek."* (Lenin Ne Yapmalı?) tespitini yapar.

Leninist öze sahip propaganda ve ajitasyon bölgenin geniş bir temale sahipken, yıllarca köylülüğü temel sınıf olarak aldıktan sonra geç de olsa işçi sınıfının devrimci rolünü keşfeden Kızılayrak, TDKP vb. maoocu grupların, bütün sonradan görmeler gibi, işçi sınıfıyla yapıp işçi sınıfıyla kalkmaları ve böylece yegnisü tüm günahlarından arındıkları sanmaları adına duyusundan başka neyle karşılanabilir ki? Dileyen okur, her hangi bir maoocu grubun (köylülüğü temel almaya devam edenlere sizimiz yok) yayınlarından herhangi bir sayısını alıp bakabilir. Orada, istanant hepisi sonradan görme olmayan kompleksiyle, işçi sınıfının dikkatini, gözlemlerini ve bilincini tamamıyla ve esas olarak işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırdıklarını görecektir. En bayuğundan bir iktisadi ajitasyondan "genel grev" çağırısına kadar maoocu grupların yaygın organlarının baştan aşağı "işçilik" koktuğu bir jüpeda görülecektir. Her neyse, biz, kendini bilâyete ermiş sanat ve banyofan "büdüm bildüm" diye fırlayıp işçi sınıfına koşan bu maoocu grupların ayıplarına bakmadan yolunuzu devam edelim.

Peki, işçilere bu siyasal sınıf bilincini vermek için ne yapmalı? Dabaan, işçilere bu siyasal bilinç hangi zemin üzerinde verilebilir? Kafan ekonomizmle sakatlanmış çevrelerin ilk soruya verecekleri yanıt budur: işçiler arasında gidilmelidir. Özellikle, işçi sınıfının devrimci rolünü kavramakta geç kalmış, yarıda andığımız maoocu çevreler, yayınlarında ele aldıkları konular, propaganda ve ajitasyon anlayışlarıyla bu düşüncemizi doğruluyorlar. Bunlar üzerinde duracak değiliz. Dileyen okur, bugün yasalcağılan hayraktarlığı yapan TDKP'nin yayınlarına, TDKP'yi reformizmle eleştiren Kızılayrak'ın herhangi bir sayısına, Anlatıcı gazetesine ya da TDKP'yi komünist güç olarak gören Atilim gazetesinin herhangi bir sayısına bakabilir. Üç aşak-beş yukarı aynı şeylerle karşılaşılagına ve "al birini vur ötekine" gibi bir sonuç varacağına habise gireriz. İşçilere siyasal sınıf bilincini vermek için "işçiler arasında gidilmelidir" düşüncesi ilk bakışta pek makul görünür, Oysa, bu "makul" görüntünün altında tepeden tırnağa kadar bir ekonomizm, bir

reformizm yatmaktadır. Bu nedendir ki, bu görüşün özü, bir yandan işçilerin bilincinin, dikkatinin ve gözlemlerinin yine işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırılmasına; öte yandan, işçi sınıfının bilincinin kendi mesleki çıkarlarının dar sınırları içinde tutulmasına dayanmaktadır. Lenin, bu ekonomizm ve reformizm anlayışları karşılık şu marksist perspektifi çizer:

"Siyasal sınıf bilinci, işçilere, ancak dışarıdan verilebilir, yani ancak iktisadi mücadelelerin dışından, işçilerle işveren arasındaki ilişki olanın dışından verilebilir. Bu bilgiye elde etmenin mümkün olduğu biricik olan, bütün sınıf ve tabakaların denkle ve hükümetle ilişki alanı, bütün sınıflar arasındaki karşılıklı ilişkiler alanıdır. Onun için, işçilere siyasal bilinç vermek için ne yapmalı sorusuna yanıt, pratik içindeki işçilerin ve özellikle ekonomizmle eğitim gösterenlerin çağırılıca yeterli buldukları "işçilerin arasında gidilmelidir" yanıtı olmaz. İşçilere siyasal bilgiyi verilebilmek için, sosyal demokratlar nüfusun bütün sınıfları arasında gitmek zorundadırlar; onlar askeri birimleri bütün yönlerle etkilemek zorundadırlar." (Lenin, Ne Yapmalı?)

Lenin'in işçilere siyasal sınıf bilinci vermek için nüfusun bütün sınıfları arasında gitmek gerekir biçimindeki sözleri bir paradoks gibi görülebilir. Buna karşılık, ekonomistlerin, işçilere siyasal bilinç vermek için "işçiler arasında gidilmelidir" biçimindeki düşünceleri insana pek makul gelebilir. Oysa, Lenin'in sözlerinde bir paradoks, çelişki olmadığı gibi, ekonomistlerin düşüncelerinde de, bilimsel-sosyalizm apından makul bir yan yoktur. Bu yanlışçı görüntü, siyasal sınıf bilincinin içeriği ne olmalıdır sorusuna doğru yanıt vermekle özelleştirilir. Toplumun çeşitli sınıflarına sistemli bağlar kurmadan ve bunları güçlendirmeden yetiştirecek bir işçi önderi sosyalist siyasal bir lider değil, olsa olsa, bir sendika lideri ya da sekreteri olabilir. "İşçiler arasında gidilmelidir" mantığın savunulan çevrelerin iddialarındaki önder işçi tipi işte bu sendika lideri tipidir. Buna karşılık, Leninistler, sosyalist siyasal önderler yetiştirmek için toplumun tüm katları arasında gitmeli, onlarla sistemli bağlar kurup geliştirmeli; o sınıfları bütün yönleriyle, zayıf ve güçlü yanlarıyla, zayıflıklarını, bençiliklerini gözlemek için kullandıkları maskeleriyle vs. vs. tanışmalıdır. Şüphesiz, toplumun tüm sınıf, tabaka ve grupları arasında genel olarak gençlik ve özel olarak öğrenci gençlik de dahildir. Öyleyse, öncü işçiler, eğer leninist partiyi eleştireceklerse onları öğrenciler arasında, gençlik arasında, toplumun ezilen sömürülen diğer sınıfları arasında çok gittiği için değil, yeterince gitmediği için eleştirmelidir. Bir öncü işçinin sosyalist siyasal bilinci ancak bu yolla geliştirilebilir ve sağlıklı bir sınıf bilinci haline gelir.

Taylan İŞİK

DOĞU AVRUPA VE RUSYA'DA SOSYALİZMİN YÜKSELİŞİ

Çok fazla değil, daha yakın zamana kadar 'komünizmin yıkıldığını' ilan eden insanlar için tek seçeneğin kapitalizm olduğu na inandırmaya uğraşan burjuva dünyasının temsilcileri ve her şeyten sosyalilerin kaldığı 'amer borası' birden bire sustu. Sosyalizmin cesareti marjinal çalışmaya başlanırken, Doğu Avrupa'da ve Rusya'da kendi adanları olan kapitalizm yöneticilerinin emellerini kaldırarak durumunda kaldılar. Karşı-devrimcilerin yönetime gelmeleri şurada 10 yıl bile olmadı; iddialar temelsiz çıktı, hedefler gerçekleşmedi; kâhılar gelip güp, sosyalizm gerçeğe çıktı. Herleme, Morgan'ın söylediği gibi, geçmişin olduğu gibi geleceğin de toplumsal yasası olaraksa, ilerlemeye karşı çıkan her şey geçişiç gömülecektir. Rusya ve tüm Doğu Avrupa'da olan şey, toplumun bu gelişme yasalarından gerçinden başka nedir ki?

Ele geçirdikleri politik iktidar olanaklarını, sosyalizm temellerini çökertmek; emekçilerin sosyalist kazanımlarını tahrip etmek; kapitalizmi adını adan "restore" etmek için kullanan karşı-devrimciler; kapitalizmin, sosyalizmden daha "üstün" bir toplumsal sistem olduğuunu upatlayamadılar, tüm avırlarını yitirdiler. Onların iktidarı altında, halk kitleleri yaşamlarının en yoksul ve zor dönemini geçirdi, onurları hiç bu kadar ayaklar altına alınmamıştı. Emperyalizm karşısında hiç bu kadar küçük düşürülmediler. Kapitalizm yeniden "restore etme" yılları, öyle geçti ki, kitleler nezdinde sosyalizmin ne kadar üstün bir toplumsal sistem olduğu bir kere daha kanıtlanmış oldu. Gerici güçler, sosyalizmin olanaklarını emperyalizme potkesi çok mekle kalmadılar, insan onurunu da "pazarı" sundular. Fagizme karşı savaş yıllarında kazanılan "onar" modelyalarını, orak çekiç sembollerini "pazara" çıkarmakla kalmadılar, kızlarını da kapitalist ülkelere "pazarladılar". İnsanlık onuru hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Ne var ki, bizim insanlık değeri saydığımız, onursuzluk olarak görüldüğümüz her şey kapitalizmin en güde değerleridir. Kapitalizmin en üstün değer metadır, arı-değerdir. Kapitalist toplumda her şey ama her şey paraya çevrilebilir; metanın ve para-

nın egemenliğinde başka ne beklenbilir ki. Her şey bu gerici emperyalizm, doğudaki her tür toplumsal çürümeyi ve soysuzlaşmayı; selamla. Rusya ve Doğu Avrupa'da iflas eden yalnızca kapitalist "restorasyon" değil, aynı zamanda bütün burjuva görüşü, kâhlar anlayış ve bütün değer yarılarıdır.

Karşı-devrimin ve emperyalizmin Doğu Avrupa'daki ilk sembolü olan Valosa'nın düşüşü çok hazine oldu. Burjuva dünyasının iddialarının en çok sustukları zaman, Valosa'nın düşüşüne denk geldi. Nasıl sasmadılar, nasıl yasa boğutup, hiçkırklara boğmadılar ki; Sosyalist dünyada, kapitalizm ruzgârlarını ilk estiren bu yarı "nembo" yıkılmıştı. Polonya halkı yaşamı kendisine sehir eden bir adamı bağında tutamazdı. Polonya halkı artık emperyalistlerin ve Papa'nın önünde daha fazla eğilmek istemedi; başı dik ve onurlu yaşamı yolunu seçti. Polonya'da artık karşı-devrimci "Dayanışma" ruzgârları değil, sosyalizm ruzgârları esiyor.

Hemen hemen doğu Avrupa'daki karşı-devrimci gerici ekip, iktidardan uzaklaştırıldı ya da mahkûmlanarak övü. Bu değişimin aynı dönemde emgen bir rastlantı mıdır? Görünüm olarak öyle görülebilir, ancak esas olan şey, kapitalizmi yeniden kurma projelerinin iflas etmesi; kitlelerin yoksullaşması, toplumsal çürümeye ve yozlaşmanın ortaya çıkması, en sonu halkın bu biçimde daha fazla yaşamak istememesidir. Emperyalizmin doğudaki kapitalizmi yerleştirme çabaları, sosyalizmin ve halkın gücü dirniği ile karşılaştı. Rusya ve Doğu Avrupa'da iş miçlerle zaman zaman açlıklararak, bazen örtülü olarak ama sürekli olarak sürdü. Bazen iş savaş boyutuna ulaşan kapışma bundan sonra da devam edecektir; taraflardan birinin kesin ve mutlak üstünlüğüyle sonuçlanana kadar bu mücadele bitme-

yecektir.

Gerici güçler, iktidar yılları boyunca, ellerindeki bütün araçları, sosyalizmi yıkmak için kullandılar. Toplumsal ilişkiler bu dönemde çok zarar gördü, buzuldu, soysuzlaştı. Gericiiler, planlarını uygulamak için hem gereken araçları ve hem de emperyalist desteği sahip oldular. Özet kapitalist mülkiyet düzeni egemen duruma getirilemedi; kapitalist üretim biçimi bir türün yekeleştirilemedi; ancak, sosyalist toplumsal düzenin de tüm mekanizmaları borsıldı, toplumsal ilişkiler, politik ilişkiler, kültür-sanat çalışmalarını yöneltişten büyük ölçüde etkilendi. Sosyalizmin içerden çok ama çok ağır saldırılara uğradı; sistem derin yara aldı. Ne var ki, son çözümlenmede toplumun gelişme yasaları son sözü söyler. Gerici güçler bütün çabalarını gericiye çevirmek için çekiç salladılar; tarihin akışına karşı kullandıkları bütün silahları kendilerini kullananlara çevirdi. Halkın yönelimi belli oldu: SOSYALİZM. Daha önce ulaşılan bu sonuca tekrar ulaşmak için büyük bedeller ödendi.

Sular huzur durmadı; kavga sürüyor, süreçliyor. Şimdi her ara dönem geldi. Ara dönem yönetimi, gericiilerin ve emperyalizmin etkisi ve baskısı altındadır. Üzerinde onların derin izleri var. Öncelikle, tahrip edilen ekonomisi ve toplumsal ilişkileri yeniden onartacak; yoksullaşmanın derinleşmesini durdurulacak, işler biraz rayına girecek. Sosyalizm politik ilişkileri, kültür-sanat anlayışını, toplumsal ilişkileri ile her anda yeniden egemen olması için daha köklü değişiklikler zorlanıyor. Ara dönem profesaryatın harekete geçmesi ve işleri doğrudan kendi eline almasına kadar sürecektir. Ara dönemin ne kadar süreceği tamamen proletaryaya bağlıdır. Tarımında toplumsal mülkiyeti korumaya kararlı olan, özelleştirmeye karşı direnen her emekçileri, seçimlerde önceleri köylü partilerini, en sonunda komünist partilerini desteklediler. Yasaları rağmen, toplumsal

mekiyet ayakta kaldı; özel mülkiyet girişi- ni sınırladı; toplumsal üretimin ve ortak paylaşımın üstünlüğünü gören bir toplum bundan öyle kolay kolay vazgeçmez. Rusya'da ve Doğu Avrupa'da olan budur. Ekonomik alanda da hesaplaşma bitmedi. "Büyük Mücadele" bu alanda bir süre daha devam edecektir. Sosyalist güçlerle, gerici küçük burjuva ve "yeni Ruslar" arasındaki tarihi hesaplaşma her alanda en yoğun biçimi ile mutlaka yaşanacaktır.

KOMÜNİST PARTİLERİN DURUMU

Burjuva ideologlar, bu sefer umutlarını seçim yoluyla iktidara gelen komünist partilerine bağladılar, tek tesellileri budur. Komünist partilerin durumu nedir? Kimi ülkelerde başka isim alırlar da milyon olarak "komünist parti" nişanını ile kitlelerin karşısına çıkan bu örgütler, aslında ara dönemin özelliklerini taşıyorlar. Kitlelerin hem sosyalist özelemlerini ve sosyalist ilişkilerini temsil ediyor; hem de gerici güçlerin izlerini taşıyorlar. Gericiğin üstüne yüreklere giriyorlar, sosyalizmi tüm ilkeleriyle yarıdan egemen duruma getireceklerini açık olarak söylüyorlar, utuklar, korkaklar, ihmalkar. Bunların da ömrü uzun olmaz; mücadele sertleştiçe toplum sosyalizme savunduğuna ya çökcekler ya da ibriye gitmek zorunda kalacaklar.

Komünist partilerin çağın bu huyuna kadar olanlardan ders çıkarmadılar, iş hesaplaşma tam yaşanmadı; eski yanlış görüşler devam ediyor. Gorbaçov'lar, Yeltsin'leri, Haydar Aliyev'leri ve Şarvdenadze'leri yaratan yanlış görüşleri, anlayışları bulup, mücadele edeceklerine; düşmanlarına bir daha "eskîye" dönmeyeceklerine dair söz veriyorlar. Komünizmin temel ilkelerini programlarından çıkarıyor; reformlar hareketi denilen kapitalist girişimciliği ortadan kaldırmaklarına ortaya koymuyorlar. Her fırsatta kendilerinin aslında "sosyal-demokrat" olduklarına tekrarlıyorlar. Söylemleri gerçek durumlarını yansıtır. Bu partileri Leninist parti olarak görmek asıl yanlış olur. Ama Leninist tipte partilerin güçlenmesi için gereken zemin vardır. Seçim olarak ne şu an ki ara dönem devam edebilir, ne de dönemi yarıdan politik örgütlen-

meler; her şeyin salfışığı bir süreçte; politik örgütler de bu salfışmayı yansıtacaktır.

MÜCADELE SÜRECEK

Bir kısım iktidarları döneminde zenginleşen gerici küçük burjuvalar, ellerine geçen "tarifi" fırsatı kaçırmak istemiyorlar. Onlar da direniş gösteriyorlar, sosyalistler de direniyorlar; sonucu yine mücadele belirleyecektir.

GÜNCELİK GELECEK,
GELECEK SOSYALİZMİ

ti. Rusya'da Duma seçimlerinde büyük başarı sağlayan komünist partisine karşı, Yeltsin direniş gösteriyor; iktidarı kolay kolay teslim etmek istemiyor. Mücadele önümüzdeki devlet bağını seçimlerinde de devam edecektir. Mücadele biçimi her zaman öyle parlamenter ve barışçı olmayacaktır; geçen

yar ki salfışığı çabasına sahneleri tekrarlanabilir. Aynı biçimde emperyalizm bütün ağırlığını bu süreç içinde hissettirecektir; böylece mücadeleleri sertleşmesini; bunun sonu, toplumun sosyalizmi güçlendirmesi ile bitecektir.

Gerici güçler, büyük ölçüde yıprandı, terpolandı, umutlarını yitirdiler. Bunca yoksulluktan sonra halka söyleyecekleri bir şeyleri kalmadı. Politik alanda da söyleyecekleri bir şey kalmadı; demokrasî anlayışlarının ne oldığı ortaya çıktı: Bir avuç azınlık için demokrasî, halkın kendisi için gerici diktatörlük. Sosyalistler ise bu mücadelede haklı ve güçlü durumdalar. Eğer yürekli, marksizm-leninizmin temel ilkelerine sadık olurlarsa mücadelesinin kendileri tarafından kazanılması için bile değil. Sosyalizm tam bir yükseliş sürecine girdi.

Sosyalizmin yükselişi bütün kıtalarda belirgin biçimde görülmüyor. Ulanların devrimci işçi hareketi bir süre içine girdiği ağır bunalımdan çıktı ve yeniden atığa kalktı. Fransız işçilerinin etkin eylemlerinden sonra, şimdi de Belçika'da işçiler etkin sokak gösterileri yapıyorlar. Yunanistan'da ise her zaman ki gibi proletarya hep sokaklarda. Almanya ise içten içe kayıyor. Toplumsal devrim çağı sürüyor, devrimci bağkaldırı geleneği sürüyor.

Rusya ve Doğu Avrupa'da sosyalist güçlerin atığa kalkması, sosyalizm yüreklere savunması dünya proletaryasına büyük bir moral verdi. En azından, burjuvazi proletaryanın moralini bozamaz. Proletarya ise burjuva sistemi teğir etmeye devam edecek. Kapitalist sistemin derin bir bunalım içinde olması, toplumsal koşulları kötüleşmesi, emekçi kitlelerde bu koşulları değiştirmek gerektiği biçiminde düşüncenin doğmasına yol açıyor. Bundan sonra toplumsal bağkaldırıya daha geniş kitleler katılacaktır. Dünyayı saran toplumsal devrim dalgasını durdurmak için burjuvazi daha sert önlemlere başvuracaktır; bu kesindir; bundan belirtileri var. Kapitalizm ne kadar asırdığına geçerse geçsin, bütün kıtalara saran devrimci dalgası emperyalist-kapitalist sistemin pek çok kalesinde zafere ulaşacaktır.

Zafer AYDIN

Cezaevlerinden... Cezaevlerinden... Cezaevlerinden...

11 Aralık 1995

• **Almanya Cezaevi'nde hükümlü tutulmuş cezaevi idarecileri hakkında bulunan suçları yasadaki hükümlerle protesto etmek için hazırlanan açık grev yapıyor.** • Devlet Büro Cezaevi'nde yine provokasyon yapıyor. PKK'lıların davasından vazgeçen ve tahliye olan 11 kişi bu suçlarını yapmış. Büro Cezaevi'ndekilerin başka hakleri mahrum provokasyon yapıyor. • Çaldıran Cezaevi'nde hükümlüler "Günaydınlar arkadaşlar", "Kuşları patlatarak merak buluyoruz" hakaretlerini başka odalara ve cezaevi idaresinin provokasyon kollarına okuyor. İhtarnameyle işleri bu kez başka halden çıkardığı hükümlülerin suçlarında, 24 Eylül'den beri cezaevi idaresiyle ilgili açık grevlerle idarecileri hakkında şikâyet edilmiş ve grevlerle idarecileri hakkında şikâyet edilmiş ve grevlerle idarecileri hakkında şikâyet edilmiş. • Etiler Cezaevi'nde açık grev yapıyor. Tuzluca E Tipi Cezaevi'ndeki hükümlülerin cezaevindeki haklerini ve diğer haklerini korumaları için hazırladıkları açık grev 26 gününe girdi. Tutuklu hükümlülerin yapmış olduklarında, idarecinin haklarını koruyarak yapmış oldukları belirlen tutuklu, 6 hakaretinün diğer suçlarına katılmadığı bildirildi.

• **Etiler Cezaevi'nde açık grev yapıyor.** Tuzluca E Tipi Cezaevi'ndeki hükümlülerin cezaevindeki haklerini ve diğer haklerini korumaları için hazırladıkları açık grev 26 gününe girdi. Tutuklu hükümlülerin yapmış olduklarında, idarecinin haklarını koruyarak yapmış oldukları belirlen tutuklu, 6 hakaretinün diğer suçlarına katılmadığı bildirildi.

• **Diyarbakır DGM'ye 20'den fazla hükümlü tutulmuş cezaevinden önce hâkim ve idareci görevlerinde. Ayrıca hükümlülerin mahkemeye çıkması için hükümetin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **Batman E Tipi Cezaevi'ndeki hükümlülerin idareci Batı E Tipi Cezaevi'nden dışarıya çıkarılan tutuklu hâkim ve idarecilerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde idareci tutuklu hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **13 Aralık 1995**
• **Samsun Cezaevi'nde bulunan tutuklu hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **14 Aralık 1995**
• **Etiler Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **15 Aralık 1995**
• **Yozgat Cezaevi'nde bulunan TREP-LENİNİST ve DHDP-C'den tutulmuş Ümmüye Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **16 Aralık 1995**
• **Bursa Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **18 Aralık 1995**
• **Bursa Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **20 Aralık 1995**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **21 Aralık 1995**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **22 Aralık 1995**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **23 Aralık 1995**
• **Etiler Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **24 Aralık 1995**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **25 Aralık 1995**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **26 Aralık 1995**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **27 Aralık 1995**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **28 Aralık 1995**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **29 Aralık 1995**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **30 Aralık 1995**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **31 Aralık 1995**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **1 Ocak 1996**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **2 Ocak 1996**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **3 Ocak 1996**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **4 Ocak 1996**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **5 Ocak 1996**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **6 Ocak 1996**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **7 Ocak 1996**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **8 Ocak 1996**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

• **9 Ocak 1996**
• **Yozgat Cezaevi'nde hükümlülerin mahkemelere tutuklu hükümlülerin tutuklu olduğu cezaevine nakletmesi için mahkemelere çıkması bildiriyor.**

Devrimci Tutsak Ailelerinden...

9/4/96

9 Aralık 1995

* Galatasaray Lisesi önünde, kayıp aileleri, çeşitli demokratik kitle örgütlerini katılmaya gerektiklerini ve her hafta gözaltında kaybedilen bir kişinin tanıtıldığı eylemin 29.'su 9 Aralık Cumartesi günü yapıldı.

10 Aralık 1995

* İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin kabul tarihinin 47. yıldönümü, İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi tarafından düzenlenen bir törenle İstanbul AKM'de kullandı. Törene, gözaltında kayıp aileleri, işkence sonucu ölümlerinin aileleri, işkence görenler, Kürdistan'da savaşta sakat kalanlar, ölümler ve çok sayıda kişi katıldı.

12 Aralık 1995

* İstanbul 1 No'lu DGM'de görülen TKEP/Leninist davasından Cuma Şat, Semahar Abı 12.5 yıl, Saliye Senoer ise 3 yıl 9 ay hapis cezası aldı. DETAK yaptığı basın açıklamasında cezalar bilileri yitirmiş dedi.

* DETAK bir basın açıklaması yaparak Bayrampasa Cezaevinde ünelti çıkması üzerine Bayrampasa Cezaevi önünde ziyaretçilerin tarafından kaçırılması protesto etti.

14 Aralık 1995

* Ümraniye Cezaevi'nde saldırıya tutsak yakınları, tutsakların tedavi gördüğü hastaneye önünde toplanarak sloganlarla saldırıya protesto ettiler. Cezaevi önünde toplanan tutsak yakınları polis tarafından gözaltına alındılar.

15 Aralık 1995

* DETUDAPİ aileleri HADEP Ümraniye İlçe Birliği'nde toplanarak basın açıklaması yaptılar. Anılarından cezaevi önüne giderek burada bekleyiş geçtiler. 9 saatlik bekleyiş

sonunda dönüşün bimesi üzerine aileler sloganlar atarak dağıldılar.

16 Aralık 1995

* Etiler Cezaevi'nde 35. gününe giren açlık grevine ilişkin bir açıklama yapan tutsak aileleri, tutsakların durumlarının ağır olduğunu ve idarenin sessiz kaldığını belirterek gelecekte olumsuzluklardan cezaevi idaresi ve Adalet Bakanlığının sorumlu olduğunu belirttiler.

* Kayıp ailelerinin her hafta yaptıkları oturma eylemi sürüyor. Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen eylemin 30.'su 16 Aralık 95 günü yapıldı. Ak İnsan Derneği'nin tanıtıldığı bu eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı. Polislin yoğun olarak önlem aldığı eylemde kayıpların ekibeli soruldu.

* Ümraniye Cezaevi'ndeki saldırıya tepkiler sürüyor. DETAK, Nuretepe halkı, Çağdaş Özgür-Der, İHD İmeri Şubesi tarafından basın açıklaması ile saldırı protesto edildi.

19 Aralık 1995

* Ümraniye Cezaevi'ndeki saldırı ve baskılar Ümraniye Cezaevi önünde yapılan bir basın açıklaması ile konandı. İHD, ÇHD, TO-HAY ve Tüm Yarg-Sen üyelerinin katıldığı eylemde yapılan açıklamada, yiyecek ve içeceklerin cezaevine sokulmadığı, arama bakanlığıyla eşyalarının tuzun edildiği, hastaneye sevillerin yapılmadığı ve hastaneye giden tutsakların çirkinleştiği söylenildi.

17 Aralık 1995

* DETUDAPİ aileler kayıplar için yaptıkları mum yalına eylemine katıldı.

* DETAK Devrimci Öğrenci Birliği (DOEB)'ün 2. Genel Kurul Çayırca mesajlarıyla ve tutsak yakınlarıyla katıldı.

21 Aralık 1995

* İstanbul Narkotik Şube'de gözaltına alınan 52 yaşındaki Zehra Hanım işkenceye uğratıldı.

22 Aralık 1995

* Çağdaş Halk ve Özgürlükler Derneği ve Sağlık-Sen Genel Merkezi bir açıklama yaparak 12 Aralık'ta Bayrampasa Cezaevi önünde ziyaretten çıkarken Raşide Katırcı ve Okay Karadağ'ın gözaltına alınmasını protesto etti.

* Hacı Aktaş adı tutsak yakını, 22 Aralık Cuma günü Bayrampasa Cezaevi'ndeki yerlerini ziyaret ettikten sonra cezaevi çıkışında sırtı polisler tarafından gözaltına alındı.

* Halk ve Özgürlükler Platformu, Demokratik Halklar Platformu, Demokratik Mücadele Platformu, Özgürlükler İçin Mücadele Platformu ve Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK) bir açıklama yaparak 13-15 Aralık'ta Ümraniye Cezaevine yapılan saldırıya bir katliam girişimi olarak nitelendiler. Açıklamada, "Burjuva basın, 'saldırı, işi yarı bastırma amaçlıdır' başlıklı haberlerle suçlarını gizlemeye çalışmıştır" denildi.

23 Aralık 1995

* Her Hafta Galatasaray Lisesi önünde kayıp ailelerinin yaptığı eylemin 31.'si yapıldı. Kayıp aileleri, sanatçı ve aydınların katıldığı eylemde, 21 Ekim 1995 tarihinde kaçırılan Düğün Tekin'in annesi Bülte Tekin, eline oğlunun resmini alıp, "Oğlumla istiyorum, oğlumun geri verini!" diyerek polislerin üzerine yürüdü.

* Konya Cezaevi'nde yakından bulunan aileler bir açıklama yaparak, cezaevinde sağlık koşullarının kötü olduğunu ve çocuklarının çeşitli hastalıklara yakalandığını belirttiler. Aileler, yaptıkları açıklamada, cezaevi idaresinin tutsakların ilaç ihtiyacını karşılamadığını, konditörlerin getirdiği ilaçların ise için alınmadığını söylediler.

24 Aralık 1995

* Etiler Cezaevi'nde bulunan tutsakların başlattığı açlık grevi nedeniyle tutsak aileleri bir açıklama yaptılar. Açlık grevinin 43. gününe girdiğini belirten aileler, tutsakların tedavi kabul etmediklerini ve cezaevinde hiçleşen ölümlerin yaşanmasından endişe ettiklerini söylediler.

30 Aralık 1995

DETUDAPİ aileler Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda cezaevlerindeki baskılar ve Ümraniye Cezaevi'ndeki saldırıya protestolar yapmak amacıyla bir basın açıklaması yaptılar. Ya Ümraniye Cezaevi'nin mahkûm yakınları. Basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı.

Devrimci Tutsaklarla
Dayanışma İçin
Ümit Onursal ÖZAT
İşbankası Sirkeci Şubesi
Hesap No:
1047 30000 627418

PARLAMENTERİZM KAPİTALİST ÜRETİM İLİŞKİLERİYLE BİRLİKTE YOK OLACAKTIR

"Proletaryanın eylemci zihniyetini yaratan kapitalizmdir."

Komünist Manifesto

Zaman boşa akıp gitmiyor, çünkü tarihin bir marşığı, bir gelişme çizgisi var. Sınıflar mücadelesi bizi kaçınılmaz olarak, tüm sınıfların ortadan alındığı bir evreye doğru yükseltiyor. Ve bu akış sürekli olduğu kadar dilyaloktik bir akıştır. Proletaryayı, egemenlik sağlamaya ve parçalamaya çalıştığı burjuvazinin politik kurumlarının, hem üzerinden yükseliyor, hem de onlara karşı en sert savaşıma varıyor. Bu politik araçlar ve kurumlarından biri olan parlamentoya karşı savaş, onu ortadan kaldıracak bir sosyalist devrim yaklaşınca, daha da derinleşir ve yükselir. Son zamanlarda sol ve sosyalist dergilerde yürütülen parlamentarizm tartışmalarına, devrimin firtınalı günlerini yaşadığımız şu günlerde şaşmamak gerekir.

Devrim mücadelesi kendi sürecine doğru hızla yol aldığıça, yüzünü düzenden yana dönenler, önce yasal partiye, sonra da parlamentarizme bulamıyorlar. Ama bunun yapılabilmesi için, marksizmin kapitalist devlet üzerine kesin olan yargıları sulandırıyor ya da çarpalıyor. Öncelikle parlamento "demokratik dönüşüm"lerin gerçekleşmesine gücünü yitirecek bir iktidar odağı haline getiriliyor. Neki, yaşamın yeşil ağacı, yani pratik, tüm bu abartılı, -ancak, sadece abartılı değil, marksizm adına utanç verici- düşünceler ya da hülyalar, gerçekliğin duvarına çarptığında reformistlerin çığlıklarını duyuyoruz. "Bir burjuva demokrasisini bile yok... ne olurdu sanki bir işçig-

re, bir Fransa gibi olacak?.."

Türkiye ve Kürdistan'da reformizm gerekten, bu noktaya dek değişmiştir.

Denilecektir ki, gerçek hayatta emekçilerin hiç bir şekilde güvenmedikleri, hakkında abartılı hülyalar düğlomodilleri bir parlamentoya atlayıp pullamak reformizmin en büyük şaşmazlığı olmuştur ve zaten bunu yaparak kendilerini en iyi şekilde teşhir ediyorlar. Doğru söze ne denir ya, için bir başka boyutu daha var ve üzerinden atılamaz. Günümü bir sorudur yasal alana dikmiş bulusan, ancak şimdilik, devrimci bir firtınanın ortasında gerçekleşipiremeyen 'devrimci' lufuzanlar var. Ve bunlar, ne zaman parlamento yutuşür görevini yükleneler, kurumlarla değil, kişilerle, kişilerin ahlaki zayıflıkları, tutarsızlıkları ve rezaleleriyle uğraşıyorlar. Oysaki, burjuvazinin diktatörlük araçlarından biri olan parlamento kuram olarak, pek de dokunulmuyorlar. Kısaca, parlamento teşhir, çoğu zaman ahlaki boyutu aşamıyor, bu anlamıyla devrimci siyasal bir rota çizemiyor. Çıkkıta partileri, küfür ve yumorukluğular, parti değiştirmeler, yolculuk ve akandallar vb. olayları zaten her gün faşist burjuva basında görüyoruz. Faşist hasenın olayların salt ahlaki boyutuyla ilgilenmesinle, kişilerle uğraşmasında anlaşılır bir yan var. Çünkü onlar, bir kurum olarak meclise yönelen tepkileri, kişilere duyulan tepkiler kanarında bağlamak ve kendilerinin suçacağı diktatörlük maskeli meclis-

kurumunu kurtarmak istiyorlar. Aynı tavır oportünizmde görüldüğü gibi zaman, bu duruma, parlamentarizme giden uzun ince bir yolum ilk adımları olarak değerlendirmekten başka şansımız yok. İşte o zaman Lenin'in şu ünlü sözünü hatırlamadan edemiyoruz:

"Tavri bizi dostlarımızdan korusun, çünkü bir zaten düşmanlarımızdan korunmasına biliriz."

PARLAMENTERİZM KAPİTALİST ÜRETİM İLİŞKİLERİNİN BİR SONUCUDUR

Şimdi artık, bir kurum olarak parlamento ve bununla bağlantılı genel oyun eleştirisi ne geçebiliriz.

Bağımsız ve yan-bağımsız tüm ülkelerde olduğu gibi kendi marksist aydınlarımızda, burjuva demokrasisine duyulan büyük ödem nereden ileri gelmektedir? Elbette ki, marksizmin tam olarak kavranamaması, bu ödem doğurur etmelere kadar sadece biridir. (Şimdilik bununla ilgilenilmez ve oportünizmin burjuva demokrasisi komasundaki yanlışlaması ortaya çıkaralım).

1792 Fransa'nda doruk noktasına ulaşan burjuva devrimin temel sloganı "Eşitlik-Kardeşlik-Ozgürlük"tür. Bu ve bundan sonraki bütün burjuva devrimlerinin temel beşeleri hep "Yasaın birer olarak hakları" üzerine kuruluştur. Ama bu bizi, yükselen burjuva devrimler çağında ki burjuva demokrasisine hay-

ranlığa götürmemeli. Çünkü bireylerin eşitliği ülküsel, burjuvazinin kendi özgürlükçü kimliğe sahip olmasından doğuyordu. Hayır. Burjuvazi için bu eşitliği kabul etmek bir zorunluluktur. Aynı zamanda, yasalar karşısında eşitlik, kapitalist üretim ilişkileri üzerinde yükselen tarihsel bir zorunluluktur.

Modern burjuva devleti tarafından insan haklarının tanınması, ilk çağ devleti tarafından köleliğin tanınması ile eş anlamlıdır. İlk çağ devletinin kökeni köleliktir, modern burjuva devletin kökeni de sivil toplum ve onun bireyidir. Feodalizm tüm kast ilişkilerini ve feodal ayrıcalıkları yıkar ve yerine kapitalist ayrıcalıkları koyar. Bu ayrıcalıkların temelinde ekonomik zor yatar.

Zorun ve kişisel bağımsızlık ile ilgili feodalizme ve köleliğe rağmen, kapitalist toplum, iş-gücünün alınıp satılmasını sağlayan özgür sözleşmeyle işler... "İş-gücü ancak kendi gerçek sahibi tarafından mal olarak satılır sunulduğu ölçüde ve sadece, mal olarak piyasada görünebilir." (Marx) İşte özgür birey ve yasalar karşısında eşitlik, ekonominin ortaya çıkardığı bu tarihsel zorunluluktan ileri geliyor. İş-gücünün mal haline gelmesini sağlayan bu özgür-sözleşme, elbette ki, bireysel bir özgürlük taşıyor. Çünkü bu özgürlük, bireysel aldatıcığ alınma emekçisini, eğer iş-gücünü satmasınla açlıktan ölmeye zorlamaz. Bu karşı karşıya biriken tüm üretim araçlarının mülkiyetinden yoksun olmak gerçekliğini göli-

yordu.

Aynı biçimsel özgürlük, yasalar karşısında eşit olan bireyin, seçimler aracılığıyla denetleyebileceği varsayılan burjuva demokrasisinde de hüküm sürer. Bu seçimler, hem basılı aygıtların ve bürokratik mekanizmanın burjuvazinin tekelinde olduğu gerçeğini gizler, hem de parlamento hakkında yanlış bilgiler yaratır.

"Eğer," diyor Lenin, *bir yonda kitleleri sersemletip, bükümlük, korku, dağılıklık (korist), bölgesizlik içinde biriktirmeye ve diğer yandan burjuvazinin eline işçileri ve köylüleri toptan aldatan ve aptallaştıran her bir yakan dolan aygıt vermeseydi, kapitalizm, bürokrasizm olmazdı.*"

Tarihsel zorunluluk üzerine yükselen çetin sınıf savaşmaları sonucu burjuvazi tüm halka genel oy hakkını tanımak zorunda kalmıştı. Fakat, ayrımsız tüm halka eşit olarak verdiği bu oy hakkı, bir süre sonra bu halkın içinden bazı devrimci enerjisiyle, hem de fiziki varlığı ve gücüyle ayrılan proletaryanın gelişimi nedeniyle, burjuvazinin korkulu rüyası haline gelmişti. Marx ve Engels, bunu çok iyi anlamışlardı. Onlar hiç bir zaman utanmayacaklardı. Sınıfsız topluma sucaak kapitalizmden ve burjuva demokrasisinden geçilecek ulaşılabilecek biliyorlardı. Manifestolarında, proletaryaya, genel oy hakkına alınması için savaşma çağrısında bu yüzden bulunmuşlardı. Bir süre sonra özellikle ABD ve İngiltere'de emekçiler, genel oy aracılığıyla barışçıl yoldan iktidarı ele geçirme ve devleti parçalamaya olanaklına erişmişti. Çünkü bu ülkelerde henüz bürokrasi ve militarizm gelişmemişti ve partiler toplumun çoğunluğunun desteğini almak sorununu çözmediği anda barışçıl bir devrime kavuşabiliyorlardı. Burjuvazi bu tehlikeyi sezmez, kapitalist devlet bütün organlarında, genel seçimlerin hiç bir dönem etkileyemeyeceği, yetkilerini elinden alamayacağı bürokrasiyi ve militariz-

m, iktidar odağı haline getirildi. Fransız burjuvazisi bu deneyimi 1789 yılında başlayan devrimlerle yakıcı olarak tattığı için, daha o dönem genel oy hakkı, emekçilerin, önderlerindeki üç ya da dört yılda, kendilerini egemenlerin hangi kesiminin erceğini seçme hakkına dönmüştü.

Genel oyun karakterini ve içeriğini belirleyen bu değişim, yani bürokrasinin ve militarizmin devlet içerisinde, iktidarla güçlenmesi, parlamentonun da göçünü iyice sayıyordu. Gerçekten parlamento, hiç bir zaman tam bir iktidar odağı haline almamıştır. Çünkü parlamento, bu gücü, yasama ve yürütmede yaşanan kurumsal ayrımlarla, zaten kaybetmiş haldeydi. Yürütmede ayrı bulundukları sürece, yasama, toplumun yasaları dayandığı kurumsunu ve sınıflarını daha güçlü yaymaktan başka bir işe yaramaz. 1848 devrimlerinde Frankfurt meclisinin davranışlarının inceleyen Engels, daha o dönemden: "... o (fak) olmaz hastağa, parlamentonun aptallık hastalığına, mutsuz kurbancılara tüm dünyaya, onun tarihi ve geleceğinin, kendilerini iyeleri arasında bulandırma onuruna sahip bu özel temsil organlarındaki çoğunluk tarafından yönetilip helikondığı ve kendi meclislerinin duvarları dışında olup birer her şeyin, -savaşlar, devrimler, demiryolları yapmaları... ve insanlığın yazgısı üzerinde herhangi bir etkiye bulunma sorununa sahip diğer bazı şeyler- bütün bunların, şu anda ne olursa olsun, yüce meclislerinin işlevini çekici önemli sorun çerçevesinde dönen önemli olaylar karşısında hiç bir şey olmadıkları cabalı inancına dayanan hastağa..." (Almanya'da Devrim ve Karşı Devrim) dikkati çekmişti.

Peki, o günden bu güne ne değişti? Çok şey, fakat en çok, parlamentar budaçlık alabildiğine kökleşti ve derinleşti. Çünkü o günden bu güne burjuva egemenliği, devlet içerisinde yürütme erkini, yasama kurumu olan meclis karşısında güçlenerek güçlendi. Militarizm, sadece sını-

sal yapıdan değil, ekonomik yapının da öne çıkan bir karakteri durumuna geldi. Seçilmiş temsilciler: Kişilerin her türlü zaaflarından uzak bir biçim alması ekonomik gerçeklik tarafından koşullandırılmış bir iktidar biçiminin kuklaları durumuna düşerler. (Tekelci kapitalizmle birlikte burjuva demokrasisi de artık küçük burjuvazinin gerici bayraklarında kaldı. Bu bayrakların kulları, önce referansizm, sonra da sosyal demokrasiyi doğurdu/hesledi.) Ama bu kukla temsilciler, gerçek iktidardan ne kadar uzaklardı, seçimin için seçilebilmek için çıkardıkları partiler ve istanalar da o kadar arttı. Sıradan, en geri ve uyuklu bilmiş bir insan bile umudunu kestiği, bir çözüm platformu olarak görmediği parlamentoya girebilmek için çırpınan ve bunu gerçekten iktidara giden bir yol sanan bir parlamenter, ya tam bir sahtekârdır, ya da tam bir budala. Ama, kendi fikirleri ve programları doğrultusunda, ki-yunaya karşındakilerle kavga dövüş eden parlamenterleri görürüz, budalalık sahtekârlığı bastırılmış anlayabiliyoruz. Deri kostümlerin, eskortlu makam arabalarının cazibesi, hangi budalayı kendine çekmez ki?

Gene de bu sözü edilen budalalık (ya da sahtekârlık) hala bir sonuçtur. Parlamenter sistemin kendisi ürettiği böyle bir çürümüşlükleri, Yoksa tam tersi doğru değildir.

Leninistler, devrimin ancak parlamentarizmi parçalayarak ve onu aşarak başarıya ulaşacağını bilirler. Bu meclis, mevcut üretim ilişkileri ve onun politik üst yapısı faşist devlet tasfiye edilmeden, içindeki temsilcilerin kimlikleriyle aşılabilir, aklanamaz. Çoğunluk 'durus' temsilcilerden oluştuğu da bu meclis yıkılmazsa eğer, proletarya gerçek özgürlüğe kavuşamaz.

Artık içinde parlamento bulunmayan bir düşünmeye, kendilerini hazırlamalı devrimciler. Bu ülkede demokrasinin ölçütü, meclise giren temsilcilerin de-

mokratlığıyla ölçülemez. İşte bu nedenle, Leninistler, parlamento dışına yönelen her türlü harekete önem verirler.

Durum böyleyken, parlamento konusunda küçük burjuva demokrasilerin, devrimci gibi görünmeye çalışan "Katiller Meclisi" benzeri sloganları, kurum olarak parlamentoyu hedef almamasıyla dikkat çekiyor. Ne senyordunuz bayler, katillerin kaidelerine en çok yakın olan yer, gene burjuvazinin kendi alması değil mi? Bizim, eli kanlı katil şeffiri, kendilerinin aduyacağı en güzel bayyari meclis çatısı altında buluşur.

Peki, ya katillerin meclise girmesini güli iradentli açık iradeye dönüştürmesi olarak bakanlara ne demeli? Bu ülkede bir emniyet müdürünün, herhangi bir bakandan daha güçlü olduğu gerçeği kim tartışabilir? Üstelik, bu bakın açıkça meclise, bir iktidar gücü bahsetmekte. İşte, devrimci görünüşü altında reformist köftük, böyle sırtır.

Kapitalist üretim ilişkisinin üzerinde şekillendiği biçimsel özgürlük, emek gücünün alınıp satılması- özgürlüğü- ortadan kaldırılmadan, genel oyun ve parlamentonun biçimsel özgürlük ve eşitliği de aşlamaz. Proletarya devrimi kazanır, kazanmaz, hem yasayı hem de yürütmeyi kendi iktidar organında toplaracaktır. Böylece, temelli organları ve genel oy ilkesi ortadan kaldırılmadan, parlamentarizm aşılacaktır. Yasama ve yürütmenin birleştirilmesi, proletaryanın temsili organları parlamenter hastalıktan uzak tutan biricik önlemdir.

Tüm yazılardan, leninist bir taktik olan, yasal çalışma-yasadışı örgütlenme çabalarını savunmadığımız sonucu çıkarılabilmizdir. Tersine, leninistler 'en gerici, en eli kanlı' meclislerde çabınak gerekliliğini reddetmezler. Ancak böylece bir çabınamın kesin behirlemesi en koşulları vardır ve burjuvazi konusunu değildir.

Setenay BERDAN

SOL'UN SOL'U

Sol Nedir? Ne anlama geliyor?

Sınıf bilincini almış her işçi, emekçi, tarihsel, toplumsal ve sınıfsal olarak bu kavramın ne anlama geldiğini, içinde bulunduğu çağa ve üretim ilişkilerine bakanlık değerlendirmektedir. Her kavram tarihsel gelişimi içinde yeniden üretim ilişkilerine, sınıf özüne göre kavranmalıdır. Ancak görünen o ki, bu kavramları yeniden ve sınıf bakiş açısıyla yerli yerine oturtmak gerekiyor. Zira, alt iziyle-iz izi birbirine karışmış durumda.

Sol ve sağ kavramlarının 1879 Fransız burjuva devrimiyle ortaya atıldığını biliyoruz. Oluşan parlamenteride burjuvaziyi temsil eden üyeler parlamentonun sol tarafındaki koltuklara, feodalizmi temsil eden üyeler sağ tarafa oturarak, karşıt oldukları otaya koymuşlardı. Feodalizme karşı kavga veren burjuvazi liberel, feodalizmi temsil eden üyelere statülocuydu ve gericiydi.

Sağ ve sol kavramı gerici ve ilerici-likli temsil eden kavramlar olarak günümüze kadar sürdü. daha da sürecek. Ancak tarihte bir kez ilerici rol oynayan burjuvazi, kendi egemenlik sistemini kurduktan sonra, kendi sınıf çıkarlarını korumak için gericileşti.

17 Ekim Sosyalist Devrimi'yle, Burjuva Devrimler Çağı kapandı, Proletar Devrimler Çağı başladı. Ve proletarya çağının en ileri, en modern tek devrimci sınıf olma özelliğini taşıyor. Şimdi kavramları bugünkü sınıfsal değerine oturtursak; sağ ideoloji sermaye egemenliğini, sol da işçi sınıfı ve emeğin egemenliğini temsil ediyor. Sermaye egemenliği son tahlilde burjuva diktatörlüğünün, emeğin egemenliği de proletarya diktatörlüğünün (sosyalizm) ifadesidir.

Şimdi yazmamız başında sorduğumuz soruya gelebiliriz. Sol Nedir? Sol'un Sol'u ne anlama geliyor? Sol, emeğin iktidar biçimi değil. Nedir bu biçim? Bizce göre Demokratik Halk Devrimi-Halk İktidar ve Keşifsiz Sosyalizm (Proletarya Diktatörlüğü). Ve nihayi olarak; sınıfsız, sömürsüz, sınırsız, devletsiz, caddesiz, herkesin yeteceği oranında üretildiği, herkesin ihtiyacı kadar tüketildiği Komünizm. Peki, emeğin iktidar biçimi bir devrim sorunuysa, devrimi hedeflemeyen kapitalist özel mülkiyet ilişkilerini kökünden değiştirip, toplumsal

mülkiyet ilişkilerini önüne hedef olarak koymayan bu 'sol' ne manen bir sol oluyor? Eğer işçiler, emekçiler politik, ideolojik duruma sahip değilse burjuva egemenlik sisteminin partileri arkasından koşar dururlar ve sonuçta kendilerini kışkırtan burjuva düzene başkayamazlar.

Uluslararası burjuva egemenlik aygıtı ve onun basın, yayım TV, eğitim kurumları ve aydınları bir bütün olarak burjuva devriminden sonra toplumsal egemenliklerin değişimliliğini egemen kılmak istiyorlar. Ama tarihin diyalektiği ve toplumun ilerleyişini durduramıyorlar. Toplumun ilerleyişini durdurmak isyandır, kavramları da dondurmak dogmatik hale getirmek istiyorlar. Bizim dogmatik sözcüklerimiz de buna uyum sağlıyorlar. Burjuvazi kendi egemenlik sistemi içinde bir çok politik biçimi kullanıyor. Bazen muhafazakar, bazen milliyetçi, bazen sosyal demokrasist, bazen de şeriatçı... Bunları hepsi ideolojik olarak sistemin seramesi içinleri sürülür. Şimdilerde yeniden İP, SİP, BSP, Emek Girişimi —ya da Partisi— gibi sosyalizm kavramlarını da yedekte tutmaya özen gösteriyor. Ve kendilerine sosyalist yafatası yalıtıyorlar "Seçimlerde burjuva partilerine oy yok" vb. ile alış ve bildirilerle propagandayı yaparak burjuva partisi olmaçlıklarını mekazağa çıkarıyorlar. Sahi nedir burjuva partisi? Çok kısa söyleyelim: Programı ve örgüt yapılığını ve amaçlarını düzenin hukuk sistemine dayandırmaları. Ya, "Burjuva partilerine oy yok" diyenler neye dayandırıyorlar? Burjuva hukuk sistemine uygun değilse sistemi rahatsız ederse parti kapatılır. Herhalde bizim sosyalistler de bu niyetlere dayandırıyorlar. Sadece niyetlerine. Çünkü, program ve örgütleniş tarzları burjuva hukuk sistemine göre. Ama insanlar, gruplar ya da partiler niyetleriyle değil, program ve talepleriyle, bu da yetmez; mücadele biçimleriyle, bunu tüm topluma göstermeler, diğerleri safesatadır. Ciddiyeye alırsanız taraf yoktur ve bu partilerin tümü kendilerine 'sol' ya da 'sosyalist' deseler de kapitalist düzene ayni hedefleri amaçlıyor için sistem içi partilerdir. Diğer bir deyişle; düzen partileridir ve 'sağ'dır.

Heriz işçiler ve emekçiler, burjuva ideolojisinin bombardmanı altında geçirmiş ve kendi kurtuluş yolunun bulmuşluğunu

kavrayamamış durumda. Ve bu bağlamda, bu durumdan faydalanmak istiyorlar. CHP, DSP vb. partiler, bu ortamda sol olarak işçi ve emekçilerden destek alabiliyor, başka bir izni olamaz. Zaten bu partiler, kendilerine sınıf partisi demiyorlar. 'Sol' diyorlar. Böylece 'sol' kavramının içeriği boşaltıyorlar ancak yine de kendine 'sosyalist' diyenlerden daha tutarlılar. Hiç olmazsa, sınıf adına konuşuyorlar. Öyleyse 'sol' işçi sınıfının egemenliğidir. Böylece bir aldatmaca olan 'Sol'un 'Sol'u' diye bir şey olmaz: YA BURJUVAZİ, YA PROLETARYA. Sosyalizmden bahsederken, düzen içinde (yasal) konularımıza küçük bir hatırlatma yapalım. Şil'i ve Salvador Allende'yi hatırlayın. Nünamguay'ın, FSLN'yi düşünün, Cezayir ve FIS (Ulusal Selamet Cephesi)'nden ders çıkarın, ortak özellikleri parlamenterizmdir. FSLN de silahlı katıldığı iktidar parlamenterizme köybetti. Ve sonuç olarak devrim denen kökten değişime ekonomik, sosyal ve siyasal alt yapı oluşun kendisi anayasal düzenin aşılmasıdır. Ve her devrim kendi sınıf egemenliğini karşıt sınıflara dayatır. Zor öğesi taşı.

Parlamenterizmi temel alanlar zor öğesini red ederek oy öğesini temel alıyorlar. Böylece burjuva sınıf egemenlik aygıtı olan devlet oyla değişmeye kalkıyorlar. Yürüyen yanlış yolları yeniden yürümek istiyorlar. Ya da emekçileri aldatıyorlar. İşçiler, emekçiler TİP'i biliyor ve ondan ders çıkarıyorlar. TİP-TSİP vb... Ve bugün DEP ve millet vekilleri ortamızda. Hepsinin ortak özellikleri parlamenterizmi utopyalardır. Ama burjuvazinin demir ökçelerinden kurtulamıyorlar.

Burjuva sistemin temel güvencesi ordu, polis MIT vb. Asaleti bürokratik mekanizması dağılmadan sistem aşılmasız ve sistemi aşma hedefi ve mücadele, biçimleri tüm topluma gösterilmeden SOL, kavramından bahsedilemez. Solun sınıf egemenliği özü ortadan kaldırılarak sadece söylem düzeyine düşürüldüğünde adına ne kadar sol ya da sosyalist dersimiz için SAĞ'dır. Burjuva egemenlik sistemini temel alır ayırmak yok; yeniden yürütürsünüz. Yolunuz açık olsun baylar. Bu yola varsa varsa kapitalizme vamsınız. SAĞ olun, SAĞ kalın.

Arif MERT

Buyrun...

Sizi Şöyle Alalım...

Evet, lütfen bu taraftan buyurun. Yeriniz artık burası. "Burası da nereli?" diye sorulur mu? Tabii ki filler mezarlığı. Hani şu, ölmeye yakın yaşlı fillerin hep gittikleri, ormanın en kuytu ve en ulaşmaz köşeleri olur ya ve yaşlı filler, burada kimseyi rahatsız etmeden, bağıra çağırma gözyaşı dökerler ya... İşte burası. Burada istediğiniz gibi yaşayabilir, üstelik çürümüş ceset kokularından rahatsız olmayacağınızı düşündük. Yıllarca bir bataklık dibinde, sosyalizmin çürüten kafalarını çevrenizde toplayarak yaşadığınızı göre.

Milyonlarca insan gibi, 32. Gün programındaki karşılıklı küfürleşmeleri izledik. Ama, insanın bir gram şaşırmaçlık Hızta dürüst davrandığımız, içinizdeki çürümüşlüğü, zavallığı kustuğunuz için, cesareti davrandığımız bile söylenebilir. Ertesi gün gazeteler karşılıklı küfürleşmezi kelime kelime yazdığında, "acaba ben neler söylemişim?" diye şaşırmadınız değil mi? Sizi orada kışkırtan kameralar, canlı yayın vb. olmasa ne güzel ağzınızı geleni söylediniz. Tekne tokat girer, memleketi kurtarırdınız böylece.

Yıllarca, emekçiler arasında, devrimci proletarya arasında adınız döneldikle aulda, ilibarelikle auldu; alçaklık sözü

edildiği zaman, hiçbir emekçi sizi konu dışında bırakmadı. Bu yüzden, tüm emekçiler, kavgı eden her iki tarafa da hak verdi: Evet, siz alçaktınız, döneldiniz, hainsiniz.

Ne var ki, faşist burjuvazi sizi sosyalist hareketin önderi etiketiyle kamera karşısına çıkardı. Tüm dünyada esen güçlü, çok güçlü proleter fırtınanın etkisiyle yeniden prestij kazanan sosyalizmi, sizleri ön plana çıkararak yozlaştırmak istiyordu. Fransız proleterleri Paris sokaklarını, 68 yılının özgür sokaklarına çevirdiler, olaylar Belçika'ya sıçradı. Tüm Avrupa devletleri insanın devin ayak sesleriyle titriyor. Rusya'da Komünist Parti'nin seçim zaferi, sosyalizmden vazgeçmeye niyetli olmayanların güçlü varlığını kanıtladı. Tüm dünya çapında sosyalizm ilerliyor. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yaşanan iç savaş, önemli bir devrimci cephe yaratı. 1 Mayıs'ta, Newroz'da, ya da herhangi bir sorunda yığınlar ölümlüce sokağa dökülüyorlar.

Ne var ki, siz alçakların, döneldlerin, bu yükselişte en ufak bir katlama olmadı. Hatta, devrimci hareket, size rağmen yükseldi. Hülent ULJER, sen Avrupa üniversitelerinin kampüslerinde döneldiğinin sefaletini sürerken, gelecek insan-

lar, bir zamanlar senin dava arkadaşların olan Sinanların, Saboların cenazelerinde polise çatışarak öğrendiler kavgayı. Ya İsmail KURKÇU'ya ne demeli? Koskoca 12 Eylül'ü burnu bile kanamadan geçiren biri, hangi yüzle, devrimci hareketin önderi sıfatıyla o kameranın karşısına oturabilir. Perinçek haini, karşı-devrimci si için söylenecek fazla bir şey yok. Her zamanda, yükselen mücadeleyi, nasıl engelleyemeye çalıştığını, zaten emekçiler biliyordu. Şimdi Kürt düşmanlığıyla kendini faşist TC'ye sevdirmeye çalışıyor.

Söyleyecek bir şeyi olmayan bir kişi sadece küfreder. Her üçünüz de, birbirinize küfredtiniz. Çünkü söyleyecek hiçbir şeyiniz yoktu. Devrimden çoktan vazgeçmiştiniz. Sosyalizm ise sizin için, yığınların kabul edemeyeceğini düşündüğünüz zavallı, sakat bir ütopyadan öte değildi. Proletaryanın dev adamlarla dünyayı tırettiği bir anda, insanlara hangi umudu göstereceksiniz. Sizin umudunuz bile yok. Siz, artık, bir zamanlar karizmatik olan isimlerinizle, bu işten rant yiyen asaklılarız. Emekçiler sizi çoktan sırtlarından silkelediler. BSP açtıkları topal aila, ilk hendeğe boğulacakmış.

Yılların burjuva kültürünü özümsemekle kalmamış, siyasetinin ve diplomasisinin karantlık labirentlerinde dolaymakta olan M. Ali Bırand'ın, sizin kavganız uzun süre seyretmesi nedendir? Siz orada birbirinize "alçak, puş" deyiş havayı yutturdukların, istihbaratçı Bırand, sadece programın ratingini mi düşünerek güllüyordu acaba? Filberte hayır. Emekçiler günlerden beri, faşist burjuva partilerin liderlerinin seviyesiz, gülünç tartışmalarını izliyorlardı. Bu liderlerini zavallılığını, çürümüşlüğüne, ikiyüzlülüğüne açıkça gördü milyonlar. İşte, siz orada birbirinize küfrederken, Bırand bunları düşünüp güllüyordu. Sosyalist hareketin önde gelen isimleri diye tanıttığı sizleri. Seviyesizliğinizde, zavallılığınızda, emekçiler için umut edilecek en küçük bir laf edemeyişinizde, faşist partilerin liderlerinden farkınız olmadığını gösterdiniz. Ve bu, tüm sosyalist harekete mal edildi. İşte bu yüzden, suçlusunuz.

Devrimci harekete daha fazla zarar vermeden çekilin bir köşeye. Emekçilerin öfkelerini, daha fazla üzerinize çekmeyin. Ama inat ederseniz, işte o zaman görürsünüz "Devrimci gençlik nasıl patlar beyrinizde".

- "Görünce, DevGenç nasıl patlar beyrinde" snah, küfürleşme sırasında, E. Kurkçu'nun, D. Perinçek'e söylediği sözler.

Ali YILMAZ

AĞALAR TOPLULUĞU: TÜRK-İŞ

9 Aralık 1995 günü Türk-İş Genel Merkezinde açlık grevi yapmakta olan Köy Hizmetleri geçici işçileriyle yapılan sözleşesidir. Aynı gün öğle saatlerinde polis ebihi-kasına alınan Türk-İş üyesi, so-kaba karış 4 ustarında polis taru-fundan boğulmuştur.

Köy Hizmetlerinde çalışan geçici işçiler olarak, işsiz kalma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığımız günlerden beri mücade-le ediyoruz. Genel Başkan Bayram Meral'le defalarca görüşme-müze, siyasi iktidarı paylaşan partililerle defalarca görüş-memize rağmen sorunlarımızın çözümünü yolda ufuk bir adım bile atılmadığını gördük. Dahası işverenle sendika yöneticileri iş-tan animamız komünist anlayış-tan. Karşılaştığımız, bu anlay-ışlarımızı da aynı altına alarak 1990 Ocak ayından itibaren iş-tan-ler ordusuna katılmamızın sonuçla-dılar.

İşsiz kalmanın ne olduğunu bildiğimizden, çok az önce işsiz kalmanın engelleyebilir miyiz diye defalarca geldik, Ankara'yı mesken edindik. Belki 30, belki 40 oldu görüşümüz. Her defasında sorunlarımızı aktarmaya, çözüm bulmaya geldik. Bu defasında da sorunlarımızı Türk-İş Genel Kuruluna taşımaya gelmiştik. Öyle ya, Türk-İş üyeneydik, örgütlenmenin yarurına inanmıy-tık, sorunlarımızı örgütümüzün aracılığıyla çözebilirdik. Salona girebilen birkaç arkadaşımızla

sorunlarımızı aktarmak, işçile-rin sorunlarının tartışılıp tartışul-madığını, çözüm aranıp aranma-dığını öğrenmek için genel kurul-u izlemeye gittiğimiz. Evet, işçile-rin bu sorunları tartışılıyor. Herkes bir diğerinin işçiyi nasıl sattığını, hangi pazarlıklardan geçtiğini söylediği zamanlarda nelerin yapılmaması gerektiği ortaya çıkıyor.

Bu arada Türk-İş'te diğer konfederasyoncular arasında önemli bir fark olduğum belirt-mek gerekiyor. Hepinin düze-nin birer parçası olduğu, işçi hakları için mücadeleyi düzenin bir parçası olarak sürdürmeye çalışmalarından belli olmaktadır. Varlıklarını düzenin sürme-sine bağlamış durumdadır. Bur-juva sendikal anlayıştaki bu sendikacıların, işçilerin sınıf hakla-rını korumak, savunmak gibi bir amaçları yok. Tabana ilişkin sınıf bilincini vermeye ve daya-nışmasını örgütlemeye, geliştür-meye yönelik hiç bir çabaları yok.

Apalanmış bir topluluk ola-rak salonlara kapanıyorlar. Bu-gün Ankara'da 407 delega var. Bunlar genel kurulda konuş-u-yor, tartışıyorlar. Günlerden beri konuştukları halde, işçilerin sorunlarına değil, kiltuk payla-şmalarına çözüm sunuyorlar. Genel kurul her gün aramızdan birkaç arkadaşın sokarak neler ol-duğunu öğreniyoruz. Genel söy-levlerin yapıldığı, birtakım çö-

süm önerilerinin tartışıldığı sa-lonlardan çıkarken, yapılan ko-nuşmaların ve söylemlerin bu salonlarda bırakıldığına daha ön-caki yıllardan çok iyi biliyoruz. Şu da bir gerçek ki; sendika yö-netimiyle işçi arasında bir kopukluk var. Sendikaların sınıfın eğitimine yönelik bir çabası yok. Sorunların ortaya konulma-sı, çözüm üretilmesi yönünde çal-ışma yapmaktan kaçınıyor. İşçile-rin sorunlarının ortaklığı ve bunun ağırlamasında birliktelikte-rinden geçeceği gerçeği hep göz-lemlen kaçınıyor. İşçilerin bir-likte mücadelesini engelleyici ta-vırlar sergileniyor.

Sendika yöneticileri düzenle uzlaşarak neredeyse ikinci bir patron gibi hareket ediyor. On-lar bizim ikinci patronlarımız; belki de birinci patronlarımız ko-numunda. İnan patronlarımız sendikacılar; ikinci patronları-mız da işverenler.

-*Ende sonunda sendika yöneticilerini tekeli burjuvazinin, düzenin tepelerine yapmış insan-ınlar yağma olarak mı görüyor-sunuz?*

-Evet, tam da öyle. Burada işçilerin mücadelesi var, işsiz kal-mamak için, aç kalmamak için direniyoruz. Günlerdir açlık gre-vindeyiz. Ama sendikacılar genel kurul dardında, buraya ge-len gülen yok. Derdimizi soran yok.

-*Çözümü nerede görüyorsunuz?*

-Sendikal anlayışın değişme-sinde görüyoruz. Düzen partile-rinin artık iktidardan ayrılmala-rında görüyoruz. Ya onlar ayrıla-caklar ya da başka arayışlar işi-ne gireceğiz, başka yolu yok. Ya-ni düzen partileriyle bir yere var-ılamayacağımızı artık biliyoruz. Bu mücadeleye girin insanlar ola-rak bunu net olarak gördük, her-kesin bilmesi, öğrenmesi gerek-tigine inanıyoruz. Bu düzende, işçinin kamu emekçisinin değü-nülmediğini artık çok iyi biliyo-ruz. Yalnızca bireysel çıkarlarını düşünülüğünü, parasını düşü-nülüğünü başka bir şeyin değü-nülmediğini öğrendik.

-*Şu anda açlık grevinde-sin. Yalnızca süreli kalan ar-kadaşlarımız da var. Açlık grevi-nin bir aşım noktası, odak nokta-sı olarak mı görüyorsunuz? Yok-sa çözüme geçecek bir yol ola-rak mı seçtiniz?*

-Açlık grevini sorunlarımızı gündeme getirmek, kamuoyu oluşturmabilmek için bir araç ola-rak değerlendiriyoruz. İnsanla-rın desteğini sağlamak, sorunla-mızın sahip çıkmaya geçirmek amacıyla başlattık. Bugün bizim başımıza gelenlerin yarın herke-sin başına gelebileceğini anla-tılmasının bir yolu, kendini ifade etmesin, sesimizi duyurmanızı sağlayacak bir yol olarak görüyo-ruz açlık grevini. Eylemlerimiz bununla sınırlı kalmayacak, bu-ranın aşım noktası olacak. Sade-ce kendi sorunlarımızı çözmek için değil, emekçilerin, işçi-me-mur, küçük sınıf ve köylülerin sorunlarına çözüm üretilmesi, yayılmasını sağlanması için bu eylemi başlattık. Bu düzenin, sö-mürü ve soygun düzeninin emekçi yığınları nereye götürdü-günü, neye mahkum ettiğini an-latılmak için başlattık. Yalnız-ca Köy Hizmetlerinde çalışan geçici işçilerin sorunlarına çözüm bulmak için değil, düzenin yüzü-ne herkese göstermek, toplum-da hareketliliğin başlamasına

Tuncel Günaydin

İsmail Hakkı Karadeniz

Bayram Meral

katkıda bulunmak amacıyla buradayız. Bu eylemin bir kıvılcık olması istiyoruz.

- Daha önceki bir eylemimizde, Türk İş genel kurulunu birkaç kişiyle izlemeye çalıştığımızı söylediniz. Grup olarak gitmeyi denemediniz mi?

- Genel kurulun ilk günü 60-70 kişilik bir grupla izlemeye gittik. Toplu halde girişimiz bu ilk girişimde, Türk-İş yöneticileri polise şikayete bulandı. Salona girmeyi bir tarafı bira-kın, genel kurul salonunun bulunduğu kaldırma geçmemize bile tahammül edemediler. Orada polis zoruyla uzaklaştırıldı. Bu yüzden ertesi gün taktik değiştirerek, tek tek girseyi kararlaştırdık. Bir konak kartı ayarlayarak bir arkadaşımızı içeri soktuk. Daha sonra diğer arkadaşları da yanına çekmeye çalışacağız. İçeride grup oluşturucu genel kurula müdahale edecek, sorunlarımızı aktaracağız. İçeri girebilen arkadaşımız kendi gube bağlama tarafından tanı-mana, salonun girişindeki kontrolör aracıları ile girmeye çalışsan arkadaşlarımız engellendi. Ancak içerideki arkadaşımız izni kaybettirmeyi başararak genel kurula tek başına izledi. Bu arada kapıdan girişleri engellenen işçiler polise teslim edilerek dışarı atıldı.

Ertesi gün yine 60-60 kişilik bir grupla genel kurul salonuna girmek, salonun önünde bir basın açıklaması yapmak için gittik. Salonun olduğu yere vardığımızda, sendika ağlarının işçilerimizle kesinlikle konuşulmaması kararı aldıklarını öğrendik. İşçiler kendi örgütlerine genel kuruluna kesinlikle giremiyor, yuz-muz sendika ağlarıyla, onların yardımları olan delegeler girebiliyordu. Genel kurulda karşıla-dık salon girişinde, Karşı kaldırma sıkıştırdık. Bunun üzerine basın açıklamamız burada yapı-tık.

Bir gün -genel kurula girme anlamında- boş geçirdikten sonra, salona kesin girme kararıyla toplu halde yola çıktık. Polis bir

gün arı verince girmeyeceğimizi zannetmiş olacak ki, bize yöne-lık ek önlemler alınmışlardı. Kapıdan girerken, sendikacıların "bunlar delege değil... bunları içeri sokmayın..." bağırışlarıyla karşılaştık. Kapıdaki polis bar-rikatı 6-7 kişilik olduğundan, ilk yüklenmemizle birlikte sınımayı başardık. Derken, ağalık sisteminin delegeleri polise şikayet ederek içeri girmemizi engellediler. Bu sırada çevik kuvvete bağlı polisler arkamızdan yetiştik, coplanarak dışarı atıldık. Sendikacılar da buraları karıştırmayı, camlara çıkıp coplanmamızı seyrettiler.

Bir işçilerin, örgütü olmayan gereken sendikaların Türk-İş'in elinde ne hale geldiği, ağalık sisteminin neye ve kime yaradığını ortaya koyan önemli bir örnek oldu bu olaylar. Sendika anlayışın ve ağalık sisteminin değiştirilmesi gerektiği bir kez daha ortaya çıktı.

Şuandaki sendikaların hiç biri sınıf temeline dayalı değil. Dü-zene hizmet eden, düzenin bir parçası olan aygıtlar haline gelmiş durumdadır. İşçilerin sınıf temeline dayalı, sınıf bilgin-den hareket eden sendikalarına ihtiyacı var. Böyle sendikaların bir an önce yapısına geçmesi gerekiyor.

- Fekî, önümüzdeki seçimler kapsamında tavuzuz, sömürü ve özgün düzenini anlatılmak için yapıkın, departman seçimler karşısında tavuzuz ne olacak? 24 Aralık'ta ay kullanacak mısınız, sömürü seçimi boykotu örgütlemeyi gerekli buluyor musunuz?

- Biz mücadeleleri başlatırken, açık grevini açılmı noktaya kadar baktık. Destek aldığımız sürece eylemler yayılarak sürecektir. Seçimler konusunda net bir kararımız olmamasına rağmen, diğer partilerinden hiç kimseye fayda sağlamadığımız propagandasını yapıyoruz. İler dü-zeyinde seçim mitinglerini engellemek, konuşmalarını sobote ederek, gerçek yüzlerini açığı çıkarmaya çalışacağız.

NAK KARGO İŞÇİSİNE

POLİS COPU

Nak kargo bir işçiyi tıpkı Aras Kargo, Çimentay, Retrans Ultra Aras Taşınacılık, gibi mevcut olan hakları tıpkı diğerleri gibi gasp edilmek istenmekte. Timsis sendikamız örgütlü bulunduğu Nak Kargo'da işveren bu örgütlenişi kırmak için MHP militanlarını işyerinde tapanın olarak çalıştırmakta. 21 Aralıkta nakatör olan bir işçi vizite almaya gidiyor. İşveren vizite vermiyor. Oradaki MHP'li taşınacılara bu işçiyi dövüyor. Bunu protesto etmek için Nak Kargo önüne gelen İzmir Ambar işçileri burada çevik kuvvet polislerinin saldırısına uğruyorlar. Her hangi bir yarada bulunulmadan direk coplarla işçilere vuruyorlar. İşçiler geri çekilerek baldıktan taş ve sopalarla polise gereken cevabı veriyor. Üç işçi yaralanıyor, aldıkları darbelerle polis yaralı işçilerden birini olay yerinde gözetimine alıyor aynı gece evleri tespit ettikleri işçilerin evine operasyon gerçekleştiriyor. Evlerinde bulunan bir işçi apar topar gözetimine alınıyor. Polislin tutumunu anlamak olan, Çamdibi Karakolu emniyet amiri Salim Keser'in patronmuş gibi bir edayla hareket etmesi polislin işçiler karşısındaki kimden yana olduğunu da ortaya koymaktadır. İşçilerin verdedi baldıkları taşlar onları puskürtülmüştür. Bu da onların o mücadele gücünü yitirdiğini gösteriyor. Kurultaklarından olay sonrası işyerinin etrafını 3,5 metre kolluk gücüyle çevrilip potansiyel takviye etmelerinden belli olmaktadır.

KAHROLSUN FAŞİZM!

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

TUZLADA TOPLU SÖZLEŞME SANCISI

Deri sanayinin Tuzla'ya kayması ile birlikte deri patronlarındaki iş kolundaki sendikal örgütlenmeyi engellemeye çalışması takat sömürünün gün geçtikçe artmasına tahammül edemeyen işçiler yeniden sendikal örgütlenmeye yöneldiler ve bir çok iş yerinde örgütlenmeye başladılar. Patronlar ise çeşitli oyunlarla sendikal faaliyetleri tasfiyeye girişiler.

Ankara Deri işçileri de sendikal örgütlenmeye gidenler arasında. Ankara Deri'de 12 kişi çalışıyor. İşçilerden birinin işten alınması üzerine diğer işçiler arkadaşlarının işe geri alınması ve toplu sözleşmenin uygulanması için fabrika önünde çadır kurarak direnişe geçtiler. Direniş yaklaşık bir aydır devam ediyor.

Secer Deri de toplu sözleşme nedeniyle direnişte. Burada 33 kişi çalışmakta. İşçilerden dört kişi işten alınıyor. İşverenin diğer işçilerin işten alınmalarına destek vermesini önlemek için işçilerle işe beraber diğer konuşup izine çıkmalarını gerektirdiği ve işlerini güvence altına aldığını söylüyor. Hatta bazılarına nöbet güvencesi vereceğini bildiriyor.

Patronların verdikleri pek çok "güvence"nin ne olduğunu gayet iyi biliyorlar artık. Mart'ta toplu sözleşme ile yapılması gerekiyor. İşverenler ise asgari ücretle işçi çalıştırılmaması yolunu aramakta ve sendikalı işçiler sürekli işten alınmakta.

Gelecek hafta sendikalı işçiler, Secer Deri önünde bir basın açıklaması yaparak diğer emeççilerin desteklerini isteyecekler.

YAŞASIN GREVLİ TOPLU SÖZLEŞME HAKKI

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

"SEÇİMLERİ BOYKOT ETİ" KAMPANYASINDAN... "SEÇİMLERİ BOYKOT ETİ" KAMPANYASINDAN...

Ülkemizin Türkiye ve Künye kimlikleri için çok önemli bir dönem içinde bulduk. Bu seçim döneminde halk arasında iki temel eğilim vardı. Bir eğilimlerden ilki seçimden sandıktan kesimci veya bir şekilde her gün sokağa çıkarak çayın, pınar, zekere karşı gelenekten çıkarılmayan yolsuz emeçli halkın ve devrimci güçlerin boykot tavrı diğeri ise sistemin katilleri üzerinde kaybettığı prestij kazanabilmek için sandık başına gidip parlamentoya mesut olarak girmen ve reformist çevrelerce de desteklenen seçilim kadınına tavır idi.

Ebette marksist-leninistler politikalarını somut durumun kasnet tabiiğine ve somut durumda gelgen, yaygın olması bile yapılaşan eğilim göre belirler. Bu seçimden doğru politika mesnet koşullarda uygun olan boykot politikası idi. Halk kendi yaşantı koşullarından yola çıkarak kendilerinden boykot politikasına girmenki. Öncelikle girmen ne boykot politikasını yaygın biçimde halka ulaştırıp düzenlen kopyası derleştirmek ve halka öncülük etmekti. Düzenlen kopmuş kitleleri önüne ittikler hedefini koymaktı.

Burjuva partiler ve reformist sosyalistler halktan sandık kaparı gidip düzenli oy vermedikleri suçladılar. Burjuvular parlamentoyu halka tekarrüf vaat etmek için reformist sosyalistler ise, halka parlamentodan sandık, güya işçi sınıfını örgütlemek için, seçim propagandasına girtiler. Burjuva partileri içinde çok geniş propaganda imkanları vardı. Onlar oy almak için işleme yarayabilecek her eğilime hitap ediyorlardı. Marksist-leninistler ise elemerdeki sınırlı olanakları kullanarak em işleri bilincine hitap etmek durumundaydı.

Böyle bir ortamda Mücaddele Birliği Platformu halkın içinde aktif boykot politikasını yaygınlaştırmaya çalıştı.

İzmir Mahallesi Bağlar, Çiğir, İzmit, Bağlar, Esenler, Uzunyay, Sangazi ve Güllüce semtlerinde seçimlerle ilgili Devrimci Emek özel sayıları dağıtıldı. Özel sayılar dağıtılan semt halkıyla sohbet etme olanakları bulduk. Sohbet ettiğimiz insanları, var olan partilerin birbirinden farklı olduklarını, hepsinin aynı olduğunu söyleyerek yıllardır hep aldığımızdan farklılarını dile getiriyorlardı. Sohbet ettiğimiz insanları içinde bir sıra bizim burjuva partilerin seçim bildirimini dağıtılanların okuyuşunu sanarak "Allah hepimizden bekliyor, bir zaafice seçimler geldiğinde mutlu olursunuz. Benim alın vereceğim oyum yok!" dedi. Birer onları yıllardır kandan ve sistemin halktanra mesut olacak göstermeye çalıştıkları karşı olduklarını söyleyip anadın oy değil, seçilen boykot etmesini istediklerini söyledik. Hatta kimileri özel sayıların içeriğini öğrenince bizden daha fazla özel sayı isteyerek, içeriğinde dağıtılmak istediklerini söylüyorlardı.

Emekzade, Köksü ve Sangazi pazarlarında da özel sayılar dağıtıldı, konuşmalar yapıldı. Bu pazarlarda burjuva partileri ve reformist sosyalistler de bildiri dağıtıp oy sandıkları için başlangıçta bir işçi girmeydik. Fakat bizim oy istemediğimiz, seçimleri boykot çağırma yaptığımız anlayınca ilgilenmeye başladılar. Özel sayılarımızı alan insanlar ya hersem oluyolar ya da daha sonra okumak üzere katılmayı cesaretini koyuyorlardı. Bizim de, özel sayı okuduktan sonra arkadaşlarına dönüp doğru olanın boykot olduğunu anlatan konuşmalar yapıldı. İnsanları özel sayıların dağıtılan sonra yüzeinde beliren memnuniyet ifadelerini görülebiliyorduk. Halkın önümü yaklaşıyor gördükçe biz de daha bir coşkuyla çalışıyorduk.

İzmitli, 1 Mayıs Komiteleri semtlerinde kalite toplantıları yapıldı. Kihvehanelere grup halinde girip konuşma yaptık, özel sayılar dağıttık. Konuşmalarından sonra halkı yaygın ilgisizle karşıladık. Hatta içlerinde bazıları bizi sohbet etmek için evlerine davet ettiler. İnsanlar dışarıdan gelen doğru olduğunu söylüyor, çözümlerimizden dolayı bize teşekkür ediyorlardı.

Halkın işçi yaptığımız bu çalışmalarında devrimci kültürümüzün çözümlerinde bulunarak çalıştık. Burjuvazinin kılık giçleri pul ve aydınlatma yitirisi da bir tekarrüf yapılmaktan vazgeçtik.

Bütün Devrimci Emek okullarını daha aktif ve yaygın biçimde bu çalışmalarla katabiliyorduk çok daha güzel ve etkili bir kampanya olacaktı.

1-10 Aralık tarihleri tüm dünyada ve ülkemizde insan hakları haftasıdır. Böyle bilinir, böyle anılır. Ezen ve ezilenin sömürülen ve sömürülenin olduğu bir dünyada bir bütün olarak insan haklarından bahsetmek mümkün mü? İnsanları ve toplumları üretim ilişkilerinden, sosyal sınıflarından ve sınıf egemenliklerinden ayrı tutmak nasıl mümkün değilse, bir bütün olarak İNSAN haklarından bahsetmek de mümkün değildir. Sınıf toplumlarında olsa olsa sınıf haklarından bahsedilir. Çünkü hiçbir insan sınıflar üstü ve sınıfları dışı değildir. Öyleyse bahsedilen insan hakkı, hangi hangi insan hakkı? Burjuva sınıfın ezme, sömürme hakkı mı? Yoksa işçi sınıfı ve emekçi halkın beslenme, zülmünden ve sömürüden kurtulma hakkı mı? Elbette ki, her sınıf olayı kendi hakları açısından yaklaşılabilecek, çelişki ve çatışma kaçınılmaz olacaktır. 1-10 Aralık tarihlerinde ülkemizde de insan hakları haftası olarak etkinlikler yapılabilir. Bu etkinliklere geçmeden önce ülkemizdeki insan hakları manzaresine bakmak gerekiyor.

İstatistik bilgilerine göre bir yıl içinde:

Sivilere Saldırmalar : 226 Ölü, 301 Yaralı

Faali Meçhuller : 92 Ölü, 118 Yaralı

Çatışmalar : 379 Ölü

İşçilerce : 225

Kayıp : 213

Tutulmalar : 1980

Boşaltılan ve Yakılan Köy ve Mazra : 243

Sürgün Edilen (Yaklaşık) : 3.000.000 kişi

Kapalıların Demek, Sendika, Yayın : 98

Baskın Demek, Sendika, Yayın : 169

Toplantıların Yayın : 274

Düğüncü Seçkileri : 133

İşte sizlere insan hakları haftasından manzaralar.

Evet tüm de bu durumda hangi insan hakkı sorusu anlamını buluyor? Egemen burjuva sınıfın ezme sömürme hakkı mı? Ezen sömürülen işçi ve emekçilerin baskılarından ve sömürüden kurtulma, özgür olma hakkı mı?

Ahıksız burjuva sınıfın ahıksız, köylüleri partileri ve politikaları, insan haklarından bahsedebiliyor; hatta baskınlık kuruyor ve baskın yapıyor. Ve bir bütün olarak insan haklarından bahsedebiliyor.

Geçtiğimiz hafta içinde İnsan Haklarından Sorumlu Bakan CHP Mültevekili Akın Hacıoğlu, Boykot bildirgesindeki sendikaları dolayarak seçimlerde partilere destek aradı. Aradı, aramasına ama umduğunu değil bulduğunu aldı.

Sendikaların önce SHP'ye destek verdiklerini ancak işçi ve emekçi halkın umduğunu bulamadığını ve hayal kırıklığına uğradığını bu nedenlerle kendilerine destek vermeyeceklerini bildirmeleri üzerine bay bakan "Haksızlık ediyoruz, işçiler böyle düşünmezler" şeklinde yakınıca. Tek Gıda-İş 5 No'lu şube yönetimi "İsterseniz işçilerle de görüşebilirsiniz, ne gündüzüklerini sizlere de işçiler" gerekçesiyle tekel bakan tarafından kabul edilmiş ve sonuçta işçiler sendika şubesinde toplanmışlar. Toplantı salonu değişik pano ve afişlerle süslenmiş, afişlerden biri de tekel işçisi Düzgün Tekin'e ait. Ve bakan konuşmaya işçilerden destek istemeye çalışıyor. Ama işçiler bakanı soru ve azarlamaya başlamışlar. Bakana; "Gözünüzde kaybediyorlar herede?", "Faali meçhuller cinayetler ne oldu?", deniliyor. İşçilerce, infazlar soruluyor. Kadın işçiler bay bakana "SHP bize söz vermişti. Tekel Bira, Cibali Sigara kapatılmayacak diye, bizlere söz vermişti. İşyerlerimizi kapatıldı, parşon edildik" diye çıkışlar. Bakan neye uğradığını şaşırıyor. Sendikacılara dönerek; "Beni oyuna getiriniz" demekle yetindi. İşçilerden destek yerine kötek yiyen bakan nasıl kaçacağına şaşırıyor.

Ve insanlık bir bütün olarak sınıfsız sömürsüz komünist toplumda tüm ve eşit haklara sahip olacak.

DEVRİMCİ DAYANIŞMANIN

GÜZEL BİR ÖRNEĞİ

DÖB
ŞENLİĞİ

Karşı devrim cephesi her gün açıkça devrimci güçler üzerinde faşist mi kullanırken emek cephesinde de sıklar belirginleşiyor. En son seçimi sürecinde reformizm ile devrimci güçlerin ayrışmaları iç savaşın en açık yaşandığı bu günlerde öznel bir gelişmedir. Sıklar netleşmiş dost düşmandan ayrılmıştır.

Her alanda leninist ilaveleri uygulamadaki kararlılığımıza yaptığımız pratiklerde ortaya koyuyoruz. Biz yarıdan devrimci güçlerin mücadelesinde birliğin örnek için hareket ederken diğer yarıdan da devrimci dayanışmanın en güzel örneklerini sergiliyoruz.

Büyükel zor ve çetin bir dönemden geçerken biz de öğrenci gençlik cephesinde faşizmin iç yüzünü teşhir etmek için devrimci güçlerle mücadele birliğini ve devrimci dayanışmayı örnek için Devrimci Öğrenci Birliği olarak 17.12.95 Pazar günü Kızıllı'da Doğanay dışın salonunda 5. Geleneksel Gençlik Şölenimiz başarıyla gerçekleştirdik.

500-700 kişilik bir kitle ile yapılan şölenin YDG, Partizan, Özgür Gelecek, Devrimci Emek, DETAK, Genç Ekin, Sanat Merkezi, Partizan Sesi, DLB, Özgür Gençlik, DUMİT, Özgür Eğitim Platformu, Ateş, Devrimci Proletarya, ÖB, Partizan Gençlik, Bir Grup Eğitim-Sen'i, Barın, Sağmacılar, Yozgat, Çanakkale, Bursa, TKEP, Leninist devası tutanakları ve, masajlar okundu. Devrim savaşçıları için eğgi durumu ile başlayan şölene Onur Mazar, Çağrılık Türküsü, Koma Ağrı Jyan, Genç Ekin Müzik Topuluğu ve DÖB şir grubu katıldı. Ayrıca yapacağımız duyurduğumuz dış gösterimi zaman dâvâş nodeni ile yapılandı. Sakak sloganlarla sesleri çöten tam anlamıyla devrimci dayanışmanın en iyi örneklerinden birini sergiliyor. Söylenen Türkülerde: çöktür halaylarda, anılar şogardık, hep birlik birlik ölmeye çalışmışlar mücadele birliği ystiyoruz.

Tekelci kapitalizmin saldırısını bu derli çöğüştür bir gününce yapları şölen devrimci güçlerin birliği aşından olumlu ve sevindikiydi. Umudumuz devrimci dayanışmanın her alanda öncülüğü ve yararlıdır dırözaz.

YAŞASIN DEVRİMCİ
ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!YAŞASIN
DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

İç savaş zorlaşarak sürdüğü tekeli kapitalizmin seçim aldatmacasıyla işçi taleplerine çabaları ve bunlara karşı devrim mücadelesindeyken, selerek devam ettiği bu günlerde her zaman olduğu gibi devrimci dayanışmanın da gerekliliği kendilerini her aşamada ortaya koyuyor.

DÖB
DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ'DİR
VE
ÖYLE KALACAKTIR!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) ilk olarak 1968 yılında Deniz Gezmis ve arkadaşları tarafından kurulmuş kısa zamanda öğrenci gençliğin en kitlesel birliği olarak döneme damgasını vurmuştur ve 68 geleneği ile birlikte anılmaya başlanmıştır. Comser'in arabasının yakılması 6. Filonun denize dökülmesi gibi anti-emperyalist eylemlere öncülük etmiştir. Daha sonra Deniz Gezmis ve arkadaşları THKO'yu kurarak siyasi mücadelelerine devam ettiler.

Biz de 1989 yılında Deniz Gezmislere ve onların militan geleneklerine sahip çıkarak Devrimci Öğrenci Birliği DÖB ismi altında çalışmalarımıza başladık ve bu güne kadar olan süreç içinde böyle tanıdık. Eylemlerde koyduğumuz militan tavır ve öncü çıkışlarla da bu ismi hak ettiğimizi her defasında gösterdik. Eylemlerde üzerimize kurşanlar saklıda, gürültü alındık, işkence gördük, okullardan atıldık, hatta bir çok voleyballı tutuklandı yani kısacası biz bu mirası bedeller ödeyerek tınaklarımızla söküp aldık. O nedenle DÖB isminin büyük anlamını 68 den sonra 1989'dan 1995'e kadar olan süreçte hak ettiğimize yer getirdik.

Ne yazık ki son yıllarda defalarca uyarımıza rağmen DÖB ismi, DÖB ile yakından uzaktan bir ilgisi olmayan DÖB politikalarının tam aksine politika izleyen Direniş dergisi çevresi tarafından kullanıldı. Uyarılarımız sonucunda bir yıl önce bu ismin bir daha kendileri tarafından kullanılmayacağına söz verilmesine rağmen kullanılmaya devam edildi. Demokratik Öğrenci Birliği adı altında öğrenci gençlik içinde örgütlenen bu yapı en son olarak Özgür Eğitim Platformunun içinde DÖB ismini kullanmaya başladı. Bazı dergi çevreleri de Demokratik Öğrenci Birliği'ni devrimci kamuyuna DÖB olarak tanıdı. Söz verilmesine rağmen Direniş dergisi çevresinin bu ismi kullanması devrimci kamuyunda meşrulaştırmaya çalışıldı. Bu sayede bedel ödemeyen tınaklarımızla söküp aldığımız mirasımızı üzerine oturmaya çalıştılar. Devrimci demokrat kamuyuna uyarımızdır. Dergilerinde DÖB ismini kullanarak bu ismi hak etmeyen bir çevreyi meşrulaştırmaya ortak olunmamalıdır. DÖB; Devrimci Öğrenci Birliği'dir. Ve öyle kalacaktır. Tınaklarımızla söküp aldığımız DÖB mirasını kimseye bırakmayız. Biz DÖB ismini aldığımızdan beri bir çok bedel ödedik ve daha da fazlasını ödemeye hazırız. O yüzden bedellerle aldığımız bu ismi kimseye kullandırmayacağız. Son uyarımızdır. Sözümüzde durup DÖB ismini kullanmaktan vazgeçin.

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ
(DÖB)

ÜMRANIYE CEZAEVİ'NDE KATLIAM DENEMESİ

Ümraniye Tutukluların olarak tanınan Üsküdar E Tipi Cezaevi'nde halen sürmekte olan direniş üzerine devlet katliam denemesi yapıp ise de devrimci tutsakların direniş tavrını üzerine geri adım attı.

Olaylar şöyle gelişti. Ümraniye Cezaevi'nin hükümlü ve hükümlülere ayrılmasından sonra devlet bir kez daha sözünde durmayarak Ümraniye Cezaevi'ne tutukluların götürmeye başladı. Tutuklu yakınlarına görüşlerde soğuk davranması, ziyaret saatinin sınırlanması, avukatlarla görüşme konusunda zorluk çıkartılması, siyasi temsilciliğin tanınmaması gibi sorunlardan dolayı devrimci tutsaklar aktif direnişe geçerek slogan atma, kapıları döğme gibi eylemler gerçekleştirdiler. 13.12.1995 tarihinde tutsaklar salgın atkından sonra jandarmasının operasyon hazırlığına girmesi ile bir kısım tutsaklar barikat kurma denemesi gerçekleştirilen bir kısım buna karşı çık-

tı. C-4 koğuşunda bakırat kuran tutsaklar direniş sloganları ile öndürürken barikat kurmayan tutsaklara idarenin operasyon çekmesi sonucu bir çok tutsak ağır yaralanırken barikat aşamayan jandarma tutsaklara bombalar ile saldırdı. Bu saldırı sırasında gardan zehirlenen Erol Aramas isimli adli tutsak yaralanmıştı. Yitirilen yaklaşık 20 kadar jandarma polis olan özel tim yaralandı. Barikat aşamayan idare teslimiyeti kabul ederek beklemeye başladı.

Ümraniye Cezaevi'nde saldırının başlaması üzerine devrimci tutsak aileleri harekete geçerek cezaevi önünde beklemeye başladılar. İlk gün cezaevi çevresinde yoğun önlem alan polis yakınlarının sağlık durumunu merak eden ailelerin bir kısmını gözaltına alırken bir kısmını da zor kullanarak uzatmıştı. Bir gün sonra kitlesel bir şekilde Ümraniye HADP'ne toplanan tutsak yakınları burada basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında Ümraniye Cezaevi'ndeki durum hakkında bilgi verirken konuşan anneler "Devlet çocuklarımızı terörist olarak göstermeye çalışıyor. Asıl terörü yapan kendisidir, bizim çocuklarımız terörist değil. Çocuklarımızı öldürmeyeceğiz. Çocuklarımız Ümraniye Cezaevi'nde haklarını almak için 45 gün açlık grevi yaptıkları için karıyacağız" dediler.

Basın açıklamasının ardından cezaevi önüne giden tutsak yakınları burada beklemeye başladılar. Bekleyiş sırasında zaman zaman aileleri tadarın atmaya çalışan polis ile sert tartışmalara girildi ve polislin yapmaya çalıştığı gövde gösterisine, sloganlar, marşlar, halaylarla karşılık verildi. Cezaevinin önünde yaklaşık 8 saat bekleyen tutsak aileleri sık sık "Yasadık Özgür İnkereyi Yenicek!", "Barkular, Katliamlar Bizleri Yıkıramaz!" şeklinde slogan attılar. Daha sonra polislin gelirdiği ve cezaevinde durumun normal olduğunu belirten Adalet Bakanlığı Müsteşarı'na ve imzalı kağıtlara imat etmeyen devrimci tutsak aileleri, avukatların açıklama yapmasını beklediler. Avukatların, durumun normale döndüğünü açıklamasından sonra aileler ailelerle ve sloganlarla cezaevi önünden ayrıldılar.

13 Aralık günü Ümraniye Cezaevi'nde bulunan devrimci yurtsever tutsaklara yönelik gülerce asker, polis, özel tim eşliğinde bir saldırı gerçekleştirildi. Buca'da üç devrimci tutsağı katledip onlarcasını yaralayan devlet, Genel Direnişimle gelip çıkartılıp yurtdışıya uğratılmasının hazımsuzluğuyla bu defa Ümraniye'de şansı denedi. Artık şu gerçek iyi anlaşılmalıdır: Yakın sürece kadar uyguladığı işkence, sürgün, tıraşlaştırma, hak gaspları politikalarıyla aracına ulaşmayan faşist devlet, artık katliamlarla somuca varmaya istiyor. Buca, Diyarbakır ve Ümraniye bunun somut göstergesidir.

Bir devrimci tutsakların devletin politikalarını sessiz kalmamız düşünelemez. 'Cezaevindeyiz, elimizden bir şey gelmez' diyerek susmak, kadere mantığa sahip olmak, bilinci düşüncesini dört duvar arasında olanların yapabileceği şeydir. Her ne gerekseye de olursa olsun düşmanın yenilmezliği saldırılarını bulduğumuz mevziden ses veremeye devam edeceğiz.

Ümraniye Katliam Girişimlerine de bu bilinçle tepki olarak, 13 Aralık günü sayın geçikilme, kapıları döğme, slogan atma eylemlerini hayata geçirdik. 14 Aralık günü eylemlerimizi ummandırarak barikat kurup sayın verimeme çekende devam ettirdik. 14-15 Aralık günleri dört kez sayın verimemeye tepkimizi sürdürdük. Ve Ümraniye Cezaevi'nde sonuğların çözümlenmesiyle birlikte eylemlerimize son verdik.

Katliam Girişimlerini, saldırıları ancak ve ancak ortak düşmana karşı güçlerimizi birleştirip karşı saldırıya geçerek engelleyebiliriz. Bu bilinçle, tüm devrimci, yurtsever kesimleri birleştirerek, faşizme karşı mücadeleyle güçsellmeye çağırıyoruz.

**Yozgat Cezaevi
TKEP/LENİNİST ve DHKP-C
Davası Tutsakları Adına
Mutlu YILDIRIM
Selmani ÖZCAN**

KİTAP TANITIMI

YAŞAM YOLU

17 Ekim Devrimi sonrası bir ülkenin yeniden inşanı süreci başlamıştır. İç savaş devrimle taçlandırılmış ve daha zor olan bir döneme girilmiştir. Böylesi zor bir döneme belki de en zor olan şeyi yeniden inşa etmekle kâtiliyor Anton Semyonoviç MAKARENKO: İNSAN'.

"Edebiyat, dünyanın acılar tarihini tutar" diyerek büyük yazarlara acıların işlendiğine ama dünyada kişisel mutlulukların yaşandığına dikkat çekiyor. Kişisel mutluluklara "ebedi değer" vermeyen yazarların karşısına Yaşam Yolu gibi kişisel mutlulukların toplumsal mutluluğa dönüştürülen "ebedi değer" vererek okuyucunun kendi hayatından bir şeyler bulması, kitapla kıyaslaması ve kendisini bu konuda fikirletmesini sağlıyor.

"İnsan gerçekten insan olmalıdır, sözcüğün tam anlamı ile insan olması, gerçek insan" diyor Makarenko. Ve bu kitapta gerçek insanın ne olduğuna bir çapulcudan gerçek insanın nasıl yaratıldığını onlara sosyalist bilincin nasıl verildiğini bulacaksınız.

İç savaşın yeni çöküş, dahası yarım, yıkılmış bir ülkede, kansesiz suçlu binlerce çocuğun bulunduğu bir dönemde eğitiliyor bu çocuklar. Kimi zaman onlarla birlikte gülerken, üzülerek kimi zaman eğitiminin hiç bir kurama uymayan şeyler yapıp kendi içinde fırsatlar yaşayarak eğitiliyor çocuklarını Makarenko. Hiç kimsenin mazken eğitime ve bilime olan inancıyla ve karşıdaştığı her şeye rağmen buardan taviz vermiyor. Böylece sosyalist toplumda eğitimin nasıl olması gerektiğini en açık, en yalın halde kendi ve topluluğun gerçek ya-

şam öyküsüyle önümüze seriyor. Eğitim ve bilimden hiç taviz vermeyerek sosyalist toplumun ilk nüvelerini oluşturuyor. Toplumdan dışlanmış çocukları yeniden topluma kazandırma uğraşı içine giriyor. Kapitalizmi bu gibi insanî şeylerle bunun sosyalizm koşullarında nasıl önemli, üzerinde ısratlı durulması gereken bir olgu olduğunu görürüz.

"Doğa ölümü yarattı, insan onu yenmesini bildi" manâsıyla ve azmi, inancıyla karşısına çıkan tüm engelleri aşmaya çalışıyor. Topluluğun mallarının kendilerinin olduğu ve onu çalmayan kendi mallarını çalmak olacağını öğretmekle başlıyor işe, sonucunda kumar vs. Bu çocuklar, eğitildikleri aynı zamanda ilgi alanlarını ve yeteneklerini de keşfediyorlar. Kimi tarıma, kimi atlara, kimi demir-döküm ve makinalara yönlüyor. Yani kapitalizmdeki gibi kendilerine dayatılan mesleği değil, kendi seçtikleri meslekleri öğreniyorlar. Bu eğitim sırasında kendileri de farkında olmadan sosyalist bilinci alıyorlar. Onlar hala bir takım suçlar işlemeye devam ettikçe günderde sosyalist devlete zarar veren unsurlara — köy sovyeti başkanı gibi üst düzeylerde dahil — karşı kendi istemleri ile savaşıyorlar.

Hırsızlık, çapulculuk yapan bu çocukların bir süre sonra komünizmde yaşamak için nasıl çabaladıklarını okuyacak, aynı çabayı onlarla birlikte yaşayacaksınız. Zadorov gibi bir serseriden nasıl gerçek bir insan, bir mühendis, Burun gibi bir hırsız çapulcudan SSCB için savaşan bir yarbayın nasıl yaratıldığını bulacaksınız.

Makarenko, usta yöneticiliğin, eğitimin nasıl olması gerektiğini gösteriyor bize. Kasaca CORKİ TOPLULUĞU ile birlikte bizi de eğitiyor.

GENÇ EKİN

Sanat Merkezi

OCAK '96 ETKİNLİKLERİ

6 OCAK '96 / CUMARTESİ
SAAT: 16.00

FİLM GÖSTERİMİ

7 OCAK '96 / PAZAR
SAAT: 16.00

MÜZİK DİNLETİSİ GRUP ŞAFAK

13 OCAK '96 / CUMARTESİ
SAAT: 14.00

FİLM GÖSTERİMİ

14 OCAK '96 / PAZAR
SAAT: 14.00

"YİTİK ÖĞÜL MERTUP"
SOHBET
MÜZİK DİNLETİSİ
DİA GÖSTERİMİ

İstiklal Cad. Rumeli İşhanı
No: 88/10 (Ağa Camii Yanı)
Beyoğlu / İstanbul
Tel: (0212) 245 74 00

GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ
TURHAL ŞUBESİ
YAKINDA AÇILIYOR!

mücadelelerin bir parçası olarak ele alınsa; toplumsal devrimler çağının bağlamıyla ulusal sorun Proletarya devrimlerine bağlı olarak; proletarya devriminin bütüncüyle bir parçası olarak ele alınsa. Ulusal sorunun diyalektik materyalist ve tarihsel materyalist konuş yöntemi de budur. Yine bu anlamdadır ki, Kürt ulusal sorununa yalnızca genel demokratik düzeyde değil, toplumsal kuruluş düzeyinde ele alıyoruz. Bunun için tek doğru biçimde söylediğimiz gibi ulusal-sınıfsal kuruluş iç içe geçmiş ve tek bir sürecin iç zincirlerini oluşturmuştur. Biz, ulusal sorunda güven politikası izleyenlerin söylediği gibi, geçmişten savunduğumuz ayrışma hakkından, İktidarımızca vazgeçmeyeceğiz. Bunun da; yani da savunmaya devam edeceğiz. İktidarımızca ÜKKT'di ilkesini savunmakta kalmayacak, çözeceğiz.

Kürt Ulusal Sorununa, Türk, Kürt ve bütün halklara birlik devrimine bağlı olarak ele alıyoruz. Ulusal sorun devrimimiz geliştirdiği bir sorundur. Ulusal sorun birlik devriminden ayrı ele alınamaz; o zaman ne ulusal sorun çözülmez, ne de devrim gerçekleşir. Ulusal sorunu ele almadan, çözümünü ortaya koymadan, hiç kimse devrimi gerçekleştiremez, ya da ulusal sorunu çözememiş bir devrim gerçekleşmiş olmayacaktır. Ulusal sorun da, politik bir sorun olarak, devrim olmadan çözülmez. Bu durumda açıktır ki, ulusal sorunu proletaryanın önderliğindeki kesintisiz devrimle bağlı olarak; devrimin tamamıyla bir parçası olarak ele almak marksist-leninist somut durum sorunu çözümü yöntemi gereğidir. Toplumsal gerçekler yaratıcıdır, devrim de çok insaçı bir toplumsal gerçeklik ve zorunludur. Türk, Kürt ve bütün halkların birlik devrim gerçekliği insaçı biçimde kendi yasalarını karşı çıkarları dahil, herkeşe kabul ettirir.

Tekeles kapitalist sınıfın güven, millitarist faşist devlet iktidarı, Kürt halkların ulusal-sınıfsal kuruluşunu öldürdüğü gibi; Türk ve bütün halkların toplumsal kuruluşunu önündeki asil engeldir. Bütün ulusal-topluluklardan proletaryanın ve halkların çıkarları faşist devletle çarşıma halindedir. Bütün halkları aynı ve tek düşmana karşı, insaçı içinde mücadele birliğini sağlayarak kuruluşlarına gerçekleştirebilirler. Türkiye ve Kürdistan'daki devrim mücadelesinin geldiği nokta burasıdır; devrim bu aşamada ancak tüm devrim güçlerinin birlikli kurveti ile başarıya ulaşacaktır. Bu aşamada birlik DEVRİM; dağılmatac, bölünmürlük ise ÖLÜM anlamına gelir. Halkların bu ça yaşamsal sorunu için bütün ulus ve ulusal topluluklardan devrimciler birlikli devrimci önderliği ivedi olarak örgütlemek durumundadırlar. Bu aşamada birlikli, merkezli devrimci önderlik devrim ve devrimde zafer demektir. Frayks'in söylediği gibi: "Zafere kadar sonra önderliği motorlığı ne yaparsanız yapın, ama savaş için bütün kuvvetlerinizi bir tek noktaya birleştirme ve bir tek merkezi saldırmaya yöneltme zorunludur." Hedefinde devrim ve toplumsal kuruluş olan herkesten yapması gereken budur.

ULUSAL SORUNDA "FEDERATİF ÇÖZÜM"

Devrimci durumun doğmasıyla nasıl ki, devrim-İktidar sorunu teorik değil, pratik politika açısından yaklaşılmalı, devrimin bir sorunu olan ulusal sorunu da aynı biçimde yaklaşılmalıdır. Devrimci durum, devrim bir gerçeklik haline getirir; devrimin bir sorunu olan ulusal sorunun çözümüne de bu çerçevede yaklaşılmalıdır. Sorunu eskisi gibi yalnızca teorik açıdan yani demok olarak değil, pratik açıdan yani canlı olarak ele almalıyız. Ulusal soruna çözemeyen bir devrimin başarı şansı olmadığına göre, devrimci güçlerin ivedi görevi ulusal sorunu pratik olarak nasıl çözeceklerini ortaya koymaktır. Komünist ilgilili detaylı plan ortaya konamaz, ancak temel yönleri ortaya konabilir.

Öncelikle, PKK'nin uzun süredir üzerinde ısrar ettiği "federasyon" tezi üzerinde bir kere daha duralım. PKK'nin önerisinin, Ekim'te birliğe tarihin Rus proletaryasının önüne koyduğu "federatif çözüm" tamamen farklı olduğunu belirtelim. Rusya'da ulusal sorun, toplumsal devrimle bağlı olarak; toplumsal devrim tarafından çözüldü. PKK ise devrimci çözüme istiyor. 1917 Ekim sonrası Rusya'sında Rusya proletaryası kendi burjuvalarından kurulmuş; Rusya'daki bütün halklar da aynı yolu izleyerek kendi burjuvalarını yenmişlerdi. Rusya'yı oluşturan uluslar, özgür cumhuriyetler biçiminde ve Sovyetler birliğinde örgütlendiler. Bu özgür uluslar, gönüllü, eşit ve tüm bir

kaynaşma için bir geçiş süreci yaşamaya karar verdiler. Federasyon bu sürecin ilkesi oldu. Burada federasyon, merkezi birliğe ve tüm kaynaşmaya ulaşmak yolunda bulunmuş geçici bir çözüm oldu. PKK ise burjuvaz ile faşist TC ile federasyona güvenmek istiyor. Rusya'daki Federasyon, halkların tüm kaynaşmasına ve proletaryanın merkezi birliğine hizmet edersen, PKK'nin tezi, ne Kürt halkının kuruluşuna hizmet ediyor ne de halkların gönüllü, eşit, özgür birliğine hizmet ediyor. Önde ve biçimde temel farklılık var. Nedeni de ortadadır: PKK ulusal-devrimci bir güçtür; Ekim Sosyalist Devrim'i ne önderlik edenler ise komünist-devrimci güçlerdir. Ulusal sorunun birçok burjuva devrimci çözümleri, somutdur, güftüktür, perspektüstsizdir. Hiç kimse ulusal-devrimci hareketin daha ileri bir öneri beklememeli, çünkü ortaya getirilen öneriler daha ilerisini göremeyecektir.

PKK Kürt halkını savaşa kullandı, bölgenin etkin bir gücü haline getiren, ulusal sorunu halkların gündemine sokan bir hareket olarak bugün söylediklerimizden ileri yerler söylemek durumunda değildir. En başta dayandığı toplumsal temel burjuva izni vermiyor, daha sonra da zaten devrimci perspektüflerini ihlal ettiği için ulusal sorunun devrim yoluyla çözümünden uzaklaşmaya başladı. Bu nedenle, sosyalizm amacını belirten tüm sembollerden kendini uzak tuttu. Bu kadar "barışçı çözüm" yanlısı olması, daha ileriye gidememekten ötürüdür. Toplumsal mücadeleyi yasasızla; Eski güdeneyen, geriyi döşer. Peleki nesnel koşullar, politik ortam ve uluslararası durum PKK'nin devrimci-barışçı çözümlerine olanak veriyor mu? Nesnel koşullar ve politik durum, ulusal sorunun barışçı-devrimci çözümüne olanak tanımıyor. Kürt ulusunun, ulusal kuruluşu, toplumsal kuruluşuna sika sika bağlıdır. Kalbi ki, ulusal sorun, yani ÜKKT'di politik bir sorun olarak ancak devrimle çözülebilir durumdadır. Bunun dışındaki öneriler zaman, enerji ve güç kaybı demektir. PKK Türk halkı ve tüm halklarla birlikte birlikli devrim yolunda ısrar etmelidir. Aksi durumda, kazanımları da yitirmek içten değildir. Ekonomik-toplumsal gerçeklerin insaçı oluşuklarını söyledik, politik koşullar da aynı biçimde yaratıcıdır, yalnızca devrimci çözüm önerileri yaşamaya geçirebiliriz.

Ulusal sorunun barışçı-devrimci çözümünün olmadığı Leninistler için her zaman açıktır. Bunu PKK'ye de koşullar öğretecektir.

Önerilen "federasyon" un gerçekleşmeyeceği, insaçı çözümün olmadığı kısa sürede anlaşılacaktır. Süreç, Leninistlerin önerimlerini gerçekleştireceği her geçen gün daha güçlü olarak kanıtıyor. PKK'nin Türkiye'deki sol hareketlerle birliğe yönelmesi söylediklerimizden en anlaşılır kanıttır. Gerçi PKK'nin "birliğe" yönelişi güçler, sosyal-reformist hareketlerdir. Bundan dolayı iki ülke halklarının devrimci birliğini ilade etmiyor. Bunun üzerinde durmuyoruz; önemli olan mücadelelerin ortak olacağına güveniyoruz; zaferin de birlikte olacağına inanıyoruzdur, doğrusu, nesnel koşulların kendi insaçı yasalarını kabul etmesidir. Halkların kuruluşuna hizmet etmeye, reformist birliklerin hiç bir işe yaramayacağı en kısa süre içinde anlaşılacaktır. Halkların mücadele birliği ve devrimci güçlerin gerçek birliği bundan sonra dağılacaktır; gelişme bu yöndedir. Nesnel olarak aynı hedefe yönelme, aynı dağılma sarma anlamında zaten bir "mücadele birliği" oluşmaktadır; sorun devrimin önel, örgütlü güçlerini birlikli durumla getirmektir. Devrimci ortam ve mücadeleyin mantığı birlikli devrimci mücadeleyi dayatıyor; hiçbir devrimci, devrimcileşen vazoçmedilçe bundan uzak duramaz. Burjuvaz ile "federasyon" değil, proletaryanın bütün örgütlerinin her alanda merkezi ve en sika birliği, ulusların, eşit, özgür, gönüllü birliği.

Kürt halkının birlikli devrimde yerini alması, devrimin gelişmesi için, Kürt ulusunun ayrışma, yani bağımsız devlet kurma hakkının kendisine ait olduğu; bu hakkın koşullara bağlanmayacağı, devredilemeyeceği, doğrudan Kürt ulusu tarafından kullanılacağına Türkiye proletaryası tarafından açıklanması zorunludur. Bu konudaki görüşler açık olarak ortaya konmadan, savunulmadan, güven verilmeden, Kürt halkı ortak mücadeleye daha fazla çekilemez. İç savaş, Kürt halkı katılmadan kazanılmaz. Günün ivedi görevi, ulusal-sınıfsal kuruluş yolunda savuşan Kürt halkıyla birleşmektir. Birlikli bir güç doğarsa, bu savaş içinde olacaktır. Çünkü söylenmiş bütün sözlerin sınamasının tek yolu mücadele alanıdır.

KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKI

Uzun ve köklü bir tarihi olan Kürtlerin ezilen ulus durumuna getirilip, ulusal baskı altında tutulmaları, bölgedeki gerici devletlerin Kürdistan'ı parçalamalarına başladı. Bu yüzyılın ilk çeyreğinde Fransız ve İngiliz emperyalomisi ile Türkiye ve Irak ve Suriye gerici devletlerinin kendi aralarında anlaşılıp Kürdistan'ı parçalamalarına Kürtlerin ezilmişlik tarihleri yeni bir sürece girdi. Kürdistan Kürt halkının iradesi ve nizamı dışında bölgenin bu gerici devletleri tarafından ilhak edildi. Her devlet, Kürdistan'ın bir parçasını kendi topraklarına kam. Kürtlerin toprakları, ilhakçı-yöven devletlerin toprakları sayıldı. Kürtlerin toprakları önce siyasi olarak ilhak edildi; ardından ekonomik ilhak geldi. Siyasal ilhak, ekonomik ilhaka kolaylaştırdı ve "uzuz" hale getirdi. Siyasal ilhak süreci, soykırım, asimilasyon, yaşamın çevreden (habitat) zorla göçürme, ulusal inkâr ve yok etme uygulamalarıyla boydan boyra şovenizme delüdüdür. Yakın tarihin en vahşi soykırımlarından biri burada, Kürdistan'da uygulandı. Bir zamanlar Avrupa'nın ve ABD'nin, Amerikan Kıtasının gerçek sahipleri olan Kürdiler ile ilgili yapıldığı tarihin en vahşi katliamları ve uzun süreli yokence politikasını Türkiye ve diğer şoven devletler, Kürdistan'ın işgali sırasında Kürtlere uyguladılar. İlhakı karşı çıkan ve ayaklanan Kürtlerin, başkaldıran, askeri bakımdan daha güçlü durumda olan ilhakçı devletler tarafından yenilgiye uğrandı. Aykırıları yenildiler, ezildiler, kurşuna dizildiler, sürediler, ulusal baskı altında alındılar. Askeri işgal durumu, ekonomik ilhak döneminde de devam ederek süreklilik kazandı.

Siyasal olarak ilhak edilen, bölünmüş Kürdistan'ın her parçası, ilhakçı devletlerin aynı ayrı süren ekonomik ilhak dönemi boyunca, söz konusu devletlerin ekonomik durumuna bağlı olarak biçimlendi. Ekonomik ilhak dönemi ile birlikte, Kürt ulusunun bağımsız ekonomik ilişkileri son buldu. Kürtlerin ekonomik ilişkileri, egemen ve ezen ulusların ekonomisine bağımlı hale getirilirken; aynı zamanda tek pazar ekonomisine dahil edildi. Tek ve aynı pazarda parçası olmakta, Kürdistan'ın parçalarındaki ilişkiler eski günlere göre farklı duruma geldi. Esas olarak Türkiye tarafından ilhak edilen Küsey Kürdistan'daki eski feodal temeldeki toplumsal ilişkiler, kapitalist üretimin biçimi tarafından çözüldü. Süreci içinde kapitalist üretim biçimi Kürdistan'da da egemen oldu. Bu süreç içinde burjuvaziyen Kürt toprak sahipleri, Türk burjuvazisi ile birlikte birleşik burjuva güç oldular. Kürt burjuvazisi, toprak sahipleri bu güne kadar kabul edildiği gibi, hiçbir zaman "ihanes" emmediler. Kürt burjuvazisi kendi ulusuna "ihanes" emmediyse; burjuva sınıfın doğal gelişme seyriini izlemeyti. Uluslararası pazar ilişkilerine girme, ulusal çitleri yıkmak, dünya ticaretine bağlanma ve kendi çıkarlarını düşünme her zaman "ulusal" olan burjuvazinin hedefidir. Kapitalist ilişkiler ve kapitalist sistem içinde, bu grüğürlenemez. Çıkarları birbirine karşı olan sınıflara bölünmüş bir "vatanlık" söylenildiği gibi "vatan hainliği" olmaz. Sömürgeciilik üzerine (iddi inceleme yapan F. Fanon'un doğru biçimde söylediği gibi: "ihanes ulusal değil, sınıfsaldır". Kürtlerin duygusal olan kesimi, ekonomik-toplumsal gelişmeyi bilimsel biçimde ele alacağına, duygusallığı aç noktaya götürüp Kürt burjuvazisini "ulusal hain" ilan etmiştir. Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Kendisinin Tayin Etmek Hakkını artık burjuvazi çözemez derken, Kürt ulusal-devrimci güçlerle anlaşılıyor; ancak, bir burjuva olan küçük burjuvazi de çözemey dediğimiz zaman büyük bir öfkeyle karşılaşıyoruz. Bu "ulusal" bir öfkeydir; sahiplerini kesinlikle yanlış yöne götürür. Ekonomik-toplumsal konumu gereği küçük burjuvazi ulusal sınıfsal kurtuluş mücadelesini sonuna kadar götürmez. Sürecin belli bir aşamasında savaş halinde olduğu güçlerle uzlaşır. Küçük burjuva hareketi hain "ulusal hain" olduğu için yapamaz sınıfsal konumu gereği yapılacaktır. Bütün ezilen ulusların tarihinin ve Kürt ulusunun tarihi kesin olarak göstermiştir ki, ulusal sınıfsal kurtuluşu sınıfsal konumu gereği yalnızca proleterya sonuna kadar götürebilir. Çünkü proleterya ile burjuvazi arasında uzlaşmaz bir çelişki vardır.

Yıllarca süren siyasal ve ekonomik ilhak sonucu, ekonomik ve toplumsal nedenlerle Kürt ulusundan ve çeşitli ulus ve ulusal topluluk işçileri bir araya geldiler; aynı ekonomik işlemlerde çalışıyorlar. Eko-

nomik yaşamdaki duruma bağlı olarak farklı uluslardan işçiler aynı ekonomik, mesleki, politik örgütlerde örgütleniyorlar. Tıpkı birleşik burjuvazinin de aynı ekonomik-mesleki ve politik örgütlerde toplanması gibi. Birleşik burjuvaziye karşı, birleşik proleterya, bütün ekonomik-toplumsal ve politik mekânizmaları ve temeli oluşturmuştur. Artık "duygulardan" değil, ekonomik-toplumsal gerçeklerden hareket etmek gerekiyor. Toplumsal gerçekler inatçıdır, önünde sonunda kendilerini kabul ettirirler. Toplumsal gerçekler yalnızca inatçı değil, Lenin'in söylediği gibi: "hain-ıstıyıcıdır". Birleşik burjuvazilere karşı, birleşik proleterya ve birleşik devrimin bütün kanatları, çok inatçı olan ekonomik-toplumsal gerçeklerde yerlerine vardırı.

İLHAKÇILIĞA KARŞI AYRILMA HAKKI

İlhak, bir ulusun iradesine ve işine rağmen, topraklarına el koyuluktur, bir ulusun kendi kaderini kendisinin belirlemesi hakkını yok saymaktır. O halde Kürdistan'ın ilhaka karşı çıkmak, Kürt ulusunun ayrılma hakkını tanımak demektir. Ayrılma hakkı savunulmadan ilhakçılığa karşı çıkmaz. Ulusal sorunda, Kürt ulusunun ayrılma hakkı, yani bağımsız devlet kurma hakkını savunmayan bir ilhakçılığa, şovenizme, demokrat, sosyalist hain komünist olması, şoven ve ilhakçı burjuvazinin ortığı ve yedeği olmasını engellemez. Kaldı ki, bugüne kadar kendine demokrat, sosyalist ve komünist deyin ulusal sorunda sosyal şoven çizgi izleyen geniş bir çevre vardı. Ekisi *zabımlık birliğe sosyal-shovenizm varlığını halen koruyor.*

Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Kendisinin Tayin Etmek Hakkını, yani politik olarak ayrılma hakkını, bağımsız devlet biçiminde örgütlenme hakkını netten savunuyoruz. Kürdistan'ın ilhaka karşı olduğumuz için, zorla sağlanmış olan birliğe karşı çıktığımız için; ulusal baskıya karşı olduğumuz için; ulusların özgür, eşit ve gönüllü birliği ancak, ezilen Kürt ulusunun ayrılma hakkı savunularak gerçek olacağı için; Kürt ve Türk halklarının özgür, eşit ve gönüllü birliğinin sağlanması için; öncelikle zorla dayanan birliğin sona ermesi gerekiyor. Halkların gerçek kaynaşmasının önündeki aşıl engel, ilhakçılıktır, şovenizmdir, zoraki "birlikler". Kürt Ulusu dağıtılmadan, Türk halkıyla oluşturacağı hiçbir birlik gönüllü birlik olmayacaktır. Gönüllü birliğin ilk koşulu Kürt ulusunun özgür olması, yani politik bakımdan ayrılma hakkını kullanmasıdır. Özetle, bugünkü "durum" son vermek gerekiyor.

Özgürce ayrılma hakkına, yani politik olarak bağımsız devlet kurma hakkına karşı herhangi bir sosyal ileri sürülebilir mi? Ayrılma hakkına karşı çıkmak yanlışdır; le şovenizme şovenizme götürür. Bugüne kadar teorik bakımdan olduğu gibi, pratik deneyler bakımından da anlaşılıyor ki, ayrılma hakkıyla, ayrılmanın olması aynı ve bir şey değildir. Boşanma hakkıyla, boşanmanın aynı şeyler olacağı gibi, birisinin boşanmasını teşvik etmede, boşanma hakkını savunmak aynı şeyler değildir. Bugünden savınmanın gereken, ezilen ulusun özgürce ayrılma hakkıdır, haktan kendisini koşullara bağlayamazsın. Ayrılma hakkına karşı çıkmıyorsun, şoven duruma düşersin. Ayrılma hakkını bugünden savunuyoruz; ilhaklara gelene kadar çözülmemişse, kendi ikidatımızda kesin olarak çözeceğiz. Ulusal sorunu kesinlikle çözümlenmeyeceğiz. Çünkü her koşulda, gönüllü birliğin ön şartı, zoraki "birliğe" son vermektir. Ulusal sorunda Leninist çözüm yönümlü budur. Bolşevikler, devrimden önce savundukları ilkelere, devrimle birlikte çözdüler. Kimi ülkeler (Finlandiya, Polonya) ayrılıp, bağımsız devlet oldular, kalmaları da kendi cumhuriyetleriyle özgür, eşit ve gönüllü birliğin temellerini attılar. Bolşevikler ulusal sorunda ilkelere sahip çıkmadılar. Biz de aynı yolu izleyerek, bugün savunduğlarımız, ikidatımız altında gerçekleştireceğimizi şimdiden duyuruyoruz.

ULKTTT pratik çözümü sonot koşullara göre değişir. Her şey değişim ve hareket halindedir, topluluklar da sürekli hareket ve değişim içindedir; aşığılılan, yukarıya, basıncın, karınağına doğru. Politik bir sorun olan ulusal sorun da toplumdaki, uluslararası koşulların değişimine bağlı olarak somut biçimde ele alınmalıdır. Burjuva devrimler çağında, burjuva devrimine bağlı olarak ele alınan ve çözülen ulusal sorun, daha sonra genel demokratik mücadele döneminde, demokratik